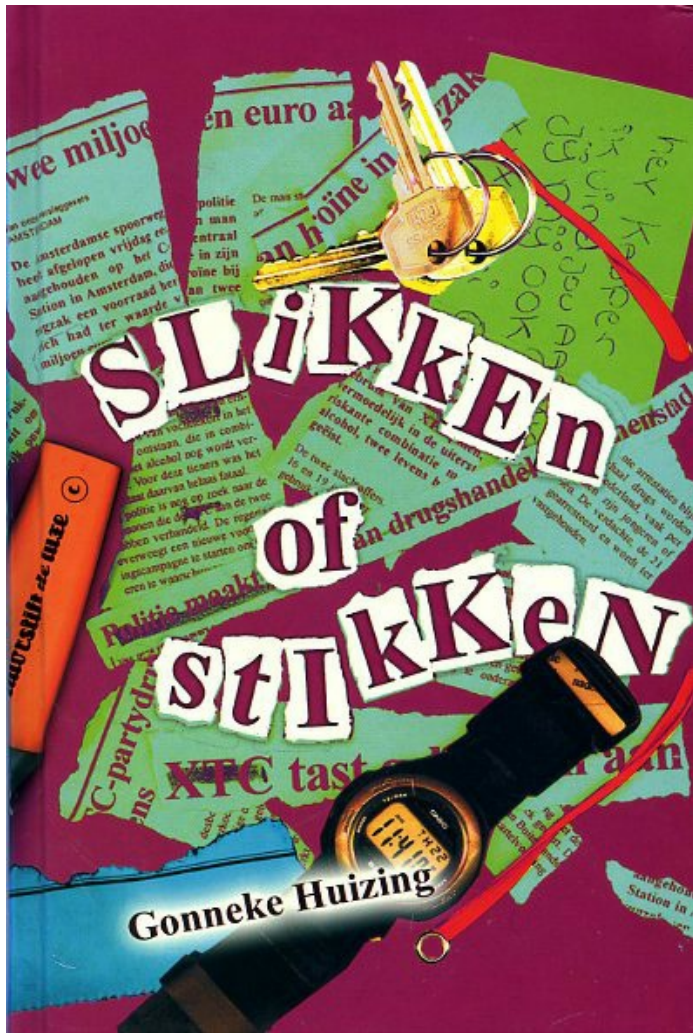

[illegible]

Gonneke Huizing

Slikken of stikken

Gonneke Huizing

Gonneke Huizing

Slikken of stikken

Uitgeverij Holland - Haarlem

Meer weten over Gonneke Huizing, of over andere boeken?
Kijk op: www.uitgeverijholland.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Afbeelding omslag: Raga Paape

© Uitgeversmaatschappij Holland – Haarlem, 2004

ISBN E-book 9789025111373

NUR 282,283

Proloog

Kasper trok de la van zijn bureau open en haalde er zijn zwarte map met verzamelde artikelen uit.

Nadat hij de elastieken om de rechter boven- en onderhoek opzij had geschoven, sloeg hij hem open.

Hij bladerde erdoorheen en las hier en daar een paar van de koppen die hij al zó vaak gelezen had, dat hij ze konden dromen.

Het artikel uit de krant van vanochtend legde hij erbij.

Dat was het dan.

Nu was het afgelopen.

Hij hoefde niet meer bang te zijn.

Eindelijk, na bijna een jaar wachten, had de rechter uitspraak gedaan.

Vijf en zeven jaar!

Achttien zou hij al zijn, als de eerste vrijkwam.

Een eeuwigheid leek dat nog te duren.

Hij nam de artikelen uit de map, liet ze nog eens door zijn handen gaan en legde ze weer terug.

Over en uit.

Hij pakte het bovenste artikel en scheurde het doormidden.

En nog een keer en nog een keer, net zo lang totdat er

alleen maar snippers van over waren.

Toen pakte hij het volgende.

Hij hoefde ze niet meer te bewaren, want het was voorbij...

1.

De trein kwam met een schok tot stilstand en Kasper verloor bijna zijn evenwicht. Hij bukte zich om de tas die tussen zijn voeten stond te pakken. Voetje voor voetje schuifelde hij met de rij mee naar buiten. Op het perron ademde hij diep de koele avondlucht in.

Het was warm en benauwd geweest in de trein. Onderweg waren er veel mensen bij gekomen en hij had de hele reis moeten staan. Normaal ging hij aan het eind van de zondagmiddag al terug, als hij een weekend bij mama was geweest, en dan was het een stuk minder druk, maar deze zondag waren ze met z'n allen uit geweest en was het later geworden.

Hé, liep daar Matthijs, zo'n dertig meter voor hem? Dat zou een meevaller zijn, want dan hoefde hij misschien niet te fietsen. Zijn broer had een brommer en wilde hem soms wel eens sleuren. Kasper verheugde zich al op een gemakkelijk ritje naar huis.

Hij versnelde zijn pas. Ja, het was Matthijs. Hij herkende het zwarte leren jack. Blijkbaar had zijn broer in dezelfde trein gezeten als hij.

Kasper liep nu achter een ouder echtpaar dat ieder een grote koffer op wieltjes achter zich aantrok. Net op het moment

dat hij erlangs wilde, week de vrouw een stukje uit naar links, waardoor hij bijna over de koffer struikelde. Hij maakte een vreemde hinksprong om op de been te blijven en raakte in die beweging per ongeluk de koffer, die daardoor kantelde. Met een gilletje draaide de vrouw zich om.

‘Sorry,’ mompelde Kasper.

‘Kalm aan een beetje, jongen.’ De man van het echtpaar draaide zich ook om. ‘Haastige spoed is zelden goed.’

Snel zette Kasper de koffer weer overeind en rekte ondertussen zijn hals om Matthijs te kunnen zien.

Hij zag een jongen van een jaar of achttien op zijn broer afkomen. Beide jongens stonden even te praten en liepen toen samen verder. Kasper was hen tot op zo’n tien meter genaderd, toen de jongen Matthijs even bij zijn arm vastpakte en vervolgens op zijn schouder klopte. Met een heftige beweging trok Matthijs zich los.

‘Hé Matthijs!’ Kaspers stem schalde over het perron.

Met een ruk draaide Matthijs zich om.

‘Schrok je?’ vroeg Kasper.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg Matthijs zonder Kaspers vraag te beantwoorden.

‘Bij mama geweest. Wie was dat?’ Kasper knikte met zijn hoofd in de richting van de jongen die was doorgelopen.

‘Iemand die geld vroeg voor de bus.’

‘Voor de bus? Waarom?’

‘Zijn portemonnee was gestolen en nu wilde hij met de bus naar het centrum om aangifte te doen bij de politie.’

‘Heb je hem wat gegeven?’

‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Wat zielig!’

Matthijs haalde zijn schouders op. ‘Waarschijnlijk liegt ’ie.’

‘Waarom?’

‘Gewoon, omdat hij geld nodig heeft. De een rolt je portemonnee, de ander vraagt het.’

‘Kende je hem?’

‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Nou, dat leek anders wel zo.’

‘Schijn bedriegt,’ zei Matthijs.

Samen liepen ze naar de stalling.

‘Wil je me sleuren?’ vroeg Kasper.

‘Oké dan. Waarom ben je eigenlijk zo laat?’ wilde Matthijs weten. ‘Je komt toch altijd eerder thuis wanneer je dáárr bent geweest?’

‘We waren vandaag naar zee en de trein had ook nog vertraging.’

‘Weet ik. Ik zat er ook in.’

‘Waar kwam jij dan vandaan?’ vroeg Kasper.

‘Amsterdam.’

‘Wat deed je daar?’

‘Popfestival.’

‘Leuk?’

‘Doe toch niet zo irritant man, met al je gevraag. Je bent m’n vader niet.’

‘Pfff.’ Kasper deed er het zwijgen toe. Zijn broer was zo snel aangebrand de laatste tijd. Hij moest oppassen anders spoot Matthijs er zo nog zonder hem vandoor.

Hij haalde zijn fiets van het slot terwijl Matthijs zijn helm opzette.

Zijn broer startte de brommer en reed langzaam weg. Kasper sprong op zijn fiets en spurte hem achterna. Hij ging naast de brommer fietsen, legde zijn hand op Matthijs’ schouder en hield zijn benen stil. De wind suisde langs zijn wangen en door zijn haren. Genietend trok hij even zijn schouders op. Zo zou hij nog wel uren door willen rijden.

‘Ik zag jullie aankomen,’ zei hun vader, toen ze de achterdeur binnenstapten. ‘Jullie weten toch dat het gevaarlijk is om met een brommer een fietser te trekken?’

‘Matthijs reed echt niet hard, pap.’

‘Nee, maar ik vind het toch riskant.’

Kasper gooide zijn tas in een hoek.

‘Jullie zijn laat.’

‘De trein had vertraging.’

‘Leuk weekend gehad bij mama?’

Kasper knikte. ‘Het is altijd leuk bij mama.’

Matthijs snoof.

‘En jij?’ Hun vader wendde zich tot Matthijs. ‘Goeie muziek gehoord?’

‘Ja.’

Kasper liep naar de koelkast en pakte de cola. Zijn vader ging aan de keukentafel zitten. ‘Morgen heb je je introductie, hè?’ vroeg hij aan Kasper. ‘Heb je er zin in?’

‘Best wel.’

‘Vier jaar geleden ging Matthijs naar de brugklas en nu jij alweer.’

‘Toen was mama nog hier.’ Kasper draaide de dop van de fles. ‘Moeten we het daar over hebben?’ Matthijs plofte neer aan de keukentafel.

‘Moet ik toch zeker zelf weten. Mama...’

‘Baby!’

‘Lul.’ Kasper zei het zonder woede.

Zijn vader pakte hem even bij zijn arm en keek hem waarschuwend aan. ‘Denk jij even om je taal?’

Kasper draaide de dop van de colafles.

‘Hoelang is het nu al geleden dat jij bij mama geweest bent, Mat?’ Vader pakte de krant die nog opgevouwen op de hoek van de tafel lag.

Matthijs haalde zijn schouders op. ‘Geen idee.’

‘Wel meer dan een half jaar, zei mama.’ Kasper pakte een glas uit de kast. ‘En ze vindt het heel erg.’

‘Bemoei jij je er niet mee.’ Matthijs schoof zijn stoel naar achteren.

Kasper schonk een glas cola in. ‘Wil je ook?’ Hij hield de fles omhoog.

‘Ja.’

Kasper pakte een tweede glas en schonk dat vol.

‘En daarvoor ging je ook al bijna nooit,’ zei hun vader. ‘Ik vind dat je binnenkort maar eens een keer met Kasper mee moet gaan.’

‘Nee, dat doe ik niet. Ze heeft nu die andere kinderen en Frank.’ Matthijs pakte de cola van Kasper aan, ging vervolgens de keuken uit en sloeg de deur met een klap achter zich dicht.

Kasper nam een slok. Die andere kinderen dat waren Merel, hun driejarige halfzusje en de zevenjarige tweeling van Frank. Hun vader keek naar Kasper. ‘Pubers! En over niet al te lange tijd heb ik *twee* van die onmogelijke knullen in huis.’

‘Leuk hoor, érg leuk!’ Kasper dronk zijn glas in één teug leeg. ‘Ik ga naar boven.’

Zijn vader knipoogde naar hem. Hij vouwde de krant open en spreidde hem op de tafel uit. ‘Ik ben het hele weekend zo druk met de zaak geweest dat ik nog geen krant heb gezien.’

Kasper zette zijn lege glas op het aanrecht. ‘Welterusten pap.’ ‘Welterusten,’ antwoordde zijn vader, zonder van de krant op te kijken.

2.

Met zijn handen om zijn handremmen geklemd, reed Kasper de fietsenkelder van zijn nieuwe school binnen. Een paar kinderen stoven hem voorbij en remden aan het eind van de helling zo hard dat ze slipten. Kasper zette zijn fiets in een van de standaards.

Hij kreeg een por tegen zijn arm. ‘Hé, brugpieper!’
Hij keek opzij. Naast hem stonden twee grote jongens.
Tot zijn opluchting liepen ze door.

Kasper ging de trap op naar boven die in een grote hal uitkwam. Hij snoof. Hij rook een mengeling van verf- en schoonmaakmiddelen.

Hij keek zoekend rond. Gek dat hij helemaal geen kinderen van zijn leeftijd zag. Hij bleef staan en haalde de brief die hij had gekregen uit zijn tas. Hier stond het: Kasper Kemmen, geplaatst in 1E, introductie in lokaal 55 om halfnegen.
Een felle schrik schoot door hem heen. Halfnegen. Hij had negen uur gedacht.

De wijzers van de grote klok die pal tegenover de ingang hing, wezen drie minuten voor negen aan. Waardeloos.

In een kamer met glazen wanden in de hoek van de grote hal zat een man met een enorme snor aan een computer te werken. Kasper klopte aan. De man keek op en wenkte

Kasper naar binnen. ‘Jij bent zeker nieuw hier?’

‘Ja meneer.’

‘Weet je niet dat de nieuwe bruggers hier om halfnegen moesten zijn?’

‘Ja, maar ik dacht, ik dacht dat ik om negen uur moest beginnen.’

‘Een vergissing is snel gemaakt, zeg ik altijd maar. Weet je waar je moet zijn?’

‘In lokaal 55.’

‘Kom maar, dan loop ik met je mee.’

Samen beklommen ze de trap. Kasper voelde zich opgelaten. Wat een sukkel was hij toch.

Hij keek naar de man naast hem. Die lachte hem bemoedigend toe. ‘Zit er maar niet over in. Ik schrijf je niet op, hoor!’

Op je eerste dag al opgeschreven worden, is wel wat sneu, niet?’

Kasper knikte.

‘Hier is het.’ De man stopte en opende een deur. De kinderen zaten in een grote kring.

Kasper kreeg een duwtje in zijn rug.

‘Hier is nog een nieuwe leerling voor uw klas, mevrouw Gnossen. Hij dacht dat de introductie pas om negen uur begon.’ De stem klonk hard door het lokaal. Het werd opeens doodstil en iedereen staarde naar hem. Kasper voelde dat hij

rood werd.

‘Kom binnen.’ De lerares stak haar hand naar hem uit.

‘Nou sterkte ermee.’ De man gaf hem een klopje op zijn schouder voor hij verdween.

‘Jij moet Kasper zijn. Ik miste je al. Ik ben Lise. Pak maar gauw een stoel en schuif aan. We zijn bezig onszelf kort voor te stellen.’

Kasper pakte een stoel en ging naast Flori zitten. Die kende hij van de basisschool. Hij had haar altijd het leukste meisje van de klas gevonden.

Hij luisterde terwijl iedereen iets over zichzelf vertelde. De eerste speelde viool, de tweede hockeyde, de derde was dol op spruitjes en de vierde speelde mee in een musical en trad regelmatig ergens op.

Toen Kasper aan de beurt was, vertelde hij dat hij op judo zat en van lezen en computeren hield.

De jongen die als laatste was, stotterde een beetje.

Er golfde gelach door de kring.

‘Ophouden.’ Lises stem klonk streng. ‘Ik wil niet dat iemand hier uitgelachen wordt. Iedereen hier heeft wel iets geks, dat zie ik zo.’

‘Jij ook?’ vroeg een jongen.

‘Natuurlijk. Ik zei toch iedereen.’

Kasper keek Lise opmerkzaam aan. Wat was er gek aan haar? Misschien dat ze in haar linkeroor een hele rij oorbelletjes

had.

‘Wat is er dan gek aan mij?’ vroeg de jongen.

‘Het feit dat je je veters niet hebt vastgeknoopt. Straks breek je je nek.’

‘Da’s vet stoer,’ riep iemand.

‘Precies.’ Lise keek de kring rond. ‘Wat de een gek vindt, vindt de ander vet stoer. Dus daarom respecteren we ieders ‘gekkigheden’. Oké?’

De klas lachte weer.

Toen de stotterende jongen uitgepraat was, stond Lise op. ‘Het volgende onderdeel is de speurtocht.’ Ze gaf iedereen een vel papier met opdrachten. ‘Kijk goed naar de groepsindeling.’

Kasper zag op het stencil dat hij bij Flori, Johnnie, en Felicia in de groep zat.

‘Leuk dat ik bij jou zit,’ zei Flori.

Kasper knikte.

‘Jullie gaan per groep om de beurt weg.’ Lise ging bij de deur staan. ‘Denk erom, er worden in alle klassen introductielessen gegeven, dus wel een beetje rustig graag. Om elf uur zijn jullie hier weer terug. De groep van Felicia eerst.’

Kasper zag een meisje met kort donker haar en de jongen die had gevraagd wat er gek aan hem was, opstaan.

Johnnie stond in een oogwenk bij de deur. ‘Kom nou!’ riep

hij naar de andere drie uit zijn groepje.

‘t Is geen wedstrijd hoor.’ Lise deed de deur open.

‘Zoek op de begane grond de man in het glazen hok en noteer zijn naam,’ las Flori voor.

‘Dat is Berend Botje, de conciërge,’ wist Felicia.

‘Berend Botje, hoe kom je daar nou bij?’ vroeg Johnnie.

‘Zo noemt mijn zus hem altijd. Hij heet eigenlijk Ben Bot, maar iedereen noemt hem Berend Botje.’

‘Hij bracht me naar het lokaal,’ zei Kasper.

‘Wat een snor heeft hij hè?’ Felicia grinnikte.

Johnnie kwam naast hem lopen. ‘Heeft hij je op je lazer gegeven?’

‘Nee.’

‘Dat kan hij anders goed,’ zei Felicia. ‘Moet je mijn zus maar eens horen.’

‘Nou, dan hebben we dus al het antwoord op de eerste vraag.’ Flori schreef ijverig op haar stencil.

‘Hebben jullie hier ook al een broer of een zus op school?’ vroeg Felicia.

Johnnie en Flori schudden hun hoofd.

‘Mijn broer zit in de vierde,’ zei Kasper.

‘Hoe heet hij?’ Felicia nam de laatste drie treden in een sprong.

‘Matthijs.’

‘Kemmen?’

‘Ja.’

‘Hé, ben jij een broertje van Matthijs?’

‘Ken je hem?’

‘Ik niet, maar mijn zus wel. Die doet havo-4 voor de tweede keer.’

‘Matthijs ook.’

‘Er zijn er hartstikke veel blijven zitten in de vierde,’ zei Felicia.

‘We moeten nu op ons rooster kijken en alle lokalen waar we les krijgen bezoeken.’ Johnnie tuurde op zijn blad.

‘En als we de lokalen gehad hebben, kunnen we in de kantine iets te drinken halen,’ vulde Kasper aan.

‘Laten we dan opschieten,’ zei Johnnie. ‘Ik heb dorst.’

Kasper was druk bezig de nummers van de lokalen waar hun klas les had te noteren. Met zijn vieren raceten ze langs de lokalen.

‘En nu naar de kantine,’ zei Johnnie, toen ze het laatste lokaal hadden gehad.

‘Dan moeten we naar boven.’ Felicia liep naar de trappen.

Bovengekomen zagen ze in de verte een paar klapdeuren met daarachter een grote ruimte.

‘Daar,’ wees Kasper.

In de kantine stond de radio aan. Overal zagen ze ronde tafels met rieten stoelen. Aan de muren hing tekenwerk in grote wissellijsten. Aan de kant stond een lange tafel met kranten

en tijdschriften.

Bij het buffet konden de nieuwe bruggers gratis een flesje fris kiezen.

‘Omdat het vandaag jullie eerste schooldag is. De volgende keer moet je betalen.’ De kantinebeheerder wipte met snelle hand de doppen van de flesjes.

Zuigend aan hun rietje gingen ze aan een van de tafels zitten.

‘Ziet er hier best gaaf uit.’ Johnnie keek goedkeurend rond.

‘Ja, en je kunt ook snoep kopen.’ Felicia wees naar de grote snoepautomaat die in de hoek van de kantine stond. ‘Ik ga wat lekkers halen.’ Ze stond op. Even later kwam ze terug met een rol drop. ‘Hier.’ Uitnodigend stak Felicia de rol naar voren.

‘Ha Kas!’ klonk het opeens.

Kasper keek. Een eindje verderop stond Matthijs. Kasper stak zijn hand omhoog.

‘Is dat je broer?’ vroeg Felicia.

Kasper knikte.

‘Weet je dat hij verliefd is op mijn zus?’ Felicia stak een dropje in haar mond. ‘Mijn zus vertelt mij alles. Heeft jouw broer het wel eens over Fiona?’

‘Fiona?’

‘Ja, mijn zus.’

‘Nee.’

‘Jammer. Hier.’ Felicia hield hem de rol weer voor.

Kasper peuterde een tweede dropje uit het rolletje. ‘Ik zal Matthijs er wel eens naar vragen.’

‘Kom, we gaan verder.’ Flori stootte hem aan.

Met z’n vieren bogen ze zich over het papier om de volgende opdracht te lezen.

3.

Kasper gaf een korte klop op de deur van Matthijs' kamer en duwde hem meteen open. Zijn broer schrok zo heftig dat het bij hem ook een schrikreactie teweegbracht.

'Ik schrik me dood, gek.' Kasper ging naar binnen.

Matthijs sloeg haastig zijn dekbed, dat hij open had liggen, dicht. 'Kun je niet wachten tot ik 'ja' zeg,' viel hij uit.

Kasper kwam dichterbij. 'Je hebt zeker een slecht geweten. Gister op het station ook al. Wat heb je?'

'Niks.'

'Wel waar,' zei Kasper plagerig. 'Daar, onder je dekbed.' Hij maakte een beweging om het dekbed weg te trekken. 'Laat eens zien.'

'Nee!' Matthijs gaf hem een duw tegen zijn borst.

'Doe een beetje normaal!' Kasper gaf hem een duw terug.

'Doe jij normaal! Je hoeft toch niet overal je neus in te steken?'

'Dus er is wel iets,' merkte Kasper op, 'als ik mijn neus erin kan steken.' Hij stak zijn neus omhoog en snuffelde als een konijn.

'Malloot!' Matthijs lachte een beetje.

Daardoor aangemoedigd plofte Kasper op zijn knieën voor het bed neer en woelde met zijn hoofd het dekbed een stukje

opzij.

‘Laat dat.’ Matthijs trok hem naar achteren.

Kasper draaide zich om en liet zich met een plof tegen zijn broer aanvallen zodat ze samen op de grond vielen.

‘Kijken wie het sterkste is?’ Kasper probeerde Matthijs’ armen op de grond te duwen.

Ze vochten regelmatig een robbertje voor de lol en het was Kaspers hartenwens om van Matthijs te winnen, maar tot nu toe was dat nog niet gelukt, ondanks het feit dat hij afgelopen zomer net de bruine band voor judo had gehaald en Matthijs na de groene gestopt was.

‘Dat win ik toch.’ Matthijs rolde om zodat Kasper onder kwam te liggen. ‘Wat had je nu, hè?’

Kasper deed verwoede pogingen om onder Matthijs vandaan te komen. Even leek het erop dat het lukte, maar Matthijs slaagde er op het nippertje in zijn armen tegen de grond te drukken.

‘Zeg genade,’ hijgde hij.

‘Nooit.’

‘O nee? Weet je het zeker? Oké, dan sterf je de kieteldood.’ Matthijs ging bovenop hem zitten en klemde hem met beide knieën vast.

‘Nee!’ gilte Kasper.

De kieteldood was iets dat Matthijs een aantal jaren geleden bedacht had, als hij vond dat zijn broertje lastig was en straf

verdiende. Dan kietelde hij Kasper net zolang, totdat die geen adem meer over had.

Kasper kronkelde om los te komen, maar Matthijs hield hem meedogenloos vast.

‘Genade dan, of anders...’ Matthijs maakte een dreigende beweging met zijn linkerhand.

‘Oké dan, genade, genade!!’

Meteen liet Matthijs hem los.

Kasper draaide zich op zijn buik en keek naar zijn broer die op het bed was gaan zitten. ‘Wacht maar, over een poosje kan ik jou hebben.’

Matthijs grinnikte. ‘Dat zou je wel willen hè? Hoe was het op school?’

‘Best leuk.’

‘Wie is je mentor?’

‘Lise.’

‘Kon minder.’

‘Het zusje van Fiona zit ook bij mij in de klas.’ Kasper keek Matthijs oplettend aan.

‘Wat zit je nou naar me te kijken?’

‘Volgens mij vind je Fiona wel leuk.’ Hij zag dat zijn broer een beetje rood geworden was.

‘Nou en?’

‘Matthijs is verliefd, Matthijs is verliefd, Matthijs is verliefd!’ zong Kasper. Hij kwam overeind en sprong op en

neer.

Daarna plofte hij op het bed neer naast zijn broer.

‘Kijk uit sukkel!’ Matthijs gaf hem een woedende por. ‘Ga van mijn bed af!’

Kasper veerde geschrokken overeind. Wat had Matthijs toch steeds? Net toen hij hier binnenkwam al en nu weer.

‘Hoepel nou maar gauw op.’ Matthijs liep naar zijn bureau en zette de computer aan.

Kasper bleef staan en staarde naar het bed. Wat verborg zijn broer daar? Hij was opeens razend nieuwsgierig.

‘Sta je er nu nog? Wegwezen zei ik toch.’

‘Rustig maar, ik ga al.’ Kasper slenterde naar de deur. ‘Je bent zeker steeds zo chagrijnig omdat je haar niet kan krijgen!’ vuurde hij zijn laatste schot af, voordat hij de deur met een knal achter zich dichtsloeg.

4.

De bel ging en meneer Deil, hun leraar Engels, stond op om de deur dicht te doen. Hij had de deur nog maar net dichtgedaan of deze ging weer open. In de deuropening stond Johnnie te hijgen.

Meneer Deil trok zijn wenkbrauwen omhoog. 'Heb je een briefje?'

Johnnie schudde zijn hoofd.

'Te laat komen, betekent een briefje halen.'

'Maar, mijn band was lek meneer, en toen moest ik 'm eerst plakken.'

'Vertel dat maar aan de conciërge,' zei meneer Deil.

'Flauw hoor,' hoorde Kasper Felicia voor zich tegen Flori sissen.

'Nou, schiet op.' Hij wuifde met zijn hand in Johnnies richting. 'Sta je daar nou nog? Jongen, je had al tien keer bij de conciërge kunnen zijn.'

Johnnie verdween en meneer Deil begon te praten. Hij vertelde hoe belangrijk Engels was en hoe belangrijk het was om elke dag je huiswerk voor Engels te maken.

Meneer Deil liet iedereen zijn boek voor zich nemen bij het eerste hoofdstuk.

'Hello, I am Ann,' stond er. 'Who are you? I am...'

De leraar begon te lezen. 'Hello I am mister Deil. Who are you?'

Hij knikte Esmee toe.

'Eh, eh,' stotterde Esmee.

'Hello eh eh,' zei meneer Deil.

Esmee werd rood.

Kasper keek naar meneer Deil. Wat een dweil van een vent.

Deil is een dweil. Hij boog zich voorover en stootte voorzichtig Flori aan.

'Ja?' Flori ging een stukje achterover hangen.

'Deil is een dweil,' fluisterde Kasper.

Flori proestte het uit.

Op dat moment werd er op de deur geklopt. Johnnie stond in de deuropening met een briefje in zijn hand.

'Sit down.' Meneer Deil strekte zijn hand uit om het briefje in ontvangst te nemen.

Johnnie ging naast Kasper zitten.

'Deil is een dweil,' fluisterde Kasper tegen Johnnie.

'Dat is een goeie,' riep Johnnie door de klas.

'Er wordt hier niet door de klas geroepen,' zei meneer Deil.

Hij ging verder. 'Hello, I am mister Deil, who are you?'

'I am Johnnie.' Johnnie keek de klas rond. 'Ik ken nog een Engels woord, meneer.'

'O ja?' vroeg de leraar.

'Fuck,' zei Johnnie.

‘Dat woord komt niet in mijn woordenboek voor,’ zei meneer Deil.

‘Maar wel in het Engelse woordenboek, meneer,’ zei Johnnie.
‘Wat betekent het?’ gilde Irene.

‘Mond houden!’ schreeuwde meneer Deil.

Johnnie zwaaide wild met zijn Engelse woordenboek boven zijn hoofd. ‘Ik zoek het op!’

‘Stop dat woordenboek in je tas en onthoud dat je woordenboek alleen voor thuis is. Je hoeft het dus niet voor elke les Engels mee te nemen.’

Kasper zakte een beetje onderuit. Wat een zak, die Dweil.

‘Jullie gaan opdracht een en twee maken. Dat is ook het huiswerk voor morgen.’

Meneer Deil ging achter zijn tafel zitten.

De meeste kinderen gingen meteen aan het werk.

‘Wat zei Berend Botje?’ Kasper stootte Johnnie aan.

‘Niks. Hij heeft me opgeschreven. Drie keer te laat betekent corvee. Nou ja, kan mij wat schelen.’

Kasper gaapte. Hij vond die oefeningetjes erg gemakkelijk. Zijn meester van groep acht had al vrij veel Engels met hen gedaan.

Eindelijk ging de bel. Het werd direct rumoerig. Tassen werden gepakt, stoelen krasten over de grond en iedereen praatte.

‘Schrijf je huiswerk in je agenda.’ Meneer Deils stem kwam

nauwelijks boven het rumoer uit.

De leerlingen stoven het lokaal uit.

‘Wat hebben we nu?’ vroeg iemand.

‘Wiskunde,’ brulde een ander. ‘Van Le Roy.’

‘Waar?’ wilde Felicia weten.

‘Helemaal boven, lokaal 55,’ wist Kasper.

De leerlingen zeulden hun zware tassen mee naar boven.

‘Ik sjouw me een breuk met die rottas,’ mopperde Flori.

‘Je hebt ook veel te veel meegenomen, dat doen bruggers altijd, zegt m’n zus.’ Felicia slingerde haar tas heen en weer.

‘Voelen?’

‘Jee, veel lichter dan de mijne.’ Flori tilde Felicia’s tas op.

‘Wat moet dan niet mee?’

‘Nou bijvoorbeeld je woordenboeken en je Bosatlas.’

‘O, dat scheelt. Hier, moet je mijn tas eens voelen. Niet te tillen.’

‘Hé Kas.’

Kasper voelde een tik op zijn schouder en draaide zich om.
Het was Matthijs.

‘Weet jij of papa er vanavond met het eten is?’

‘Er lag geen briefje in de keuken dat hij later zou komen.’

‘Wil jij zeggen dat ik vanavond niet thuis eet?’

‘Waar ga je heen dan?’

‘Huiswerk maken bij een vriend.’

‘Huiswerk. Jij?’

‘Mag het?’ vroeg Matthijs agressief.

‘En vorig jaar deed je niks.’

‘Ja, en daar heb ik nou spijt van. Daarom dus!’

Kasper verschoof zijn rugzak een beetje. ‘Hoe laat kom je dan thuis?’

‘Dat maak ik zelf wel uit.’

‘Je gaat zeker achter Fiona aan!’ plaagde Kasper.

‘Nee, ik...’ Matthijs maakte zijn zin niet af. ‘Zeg je het nou?’ voegde hij er opeens een beetje mat aan toe.

Kaspers ogen ontmoetten de zijne en ineens voelde Kasper medelijden. Matthijs keek zo, ja, zo zielig bijna. ‘Goed,’ zei hij.

‘Ik zal het zeggen.’

‘See you.’ Matthijs draaide zich om en liep weg.

Kasper liep op een holletje zijn klasgenoten, die al waren doorgelopen, achterna en ging het wiskundelokaal binnen. De leraar was er nog niet. Kasper ging zitten en pakte zijn boek uit zijn tas.

Er kwam een meisje bij hem staan. ‘Wie was dat?’

‘Wie?’ vroeg Kasper afwezig.

‘Nou, die jongen met wie je stond te praten.’

‘Dat was Kaspers broer.’ Felicia draaide zich om. ‘Irene valt op oudere jongens,’ legde ze aan Kasper uit. ‘In groep acht ook al.’

‘Flauw.’ Een beetje beledigd haalde Irene haar schouders op

en liep naar haar plaats.

‘Weet je wat mijn zus trouwens zegt?’ zei Felicia. ‘Ze zegt dat jouw broer in de disco pillen verkoopt.’

‘Pillen? Wat voor pillen?’

‘Weet ik niet precies, maar mijn zus zegt dat een feest zonder pillen geen feest is.’

‘Da’s dan goed stom,’ zei Johnnie. ‘Die pillen, dat is XTC en dat is hartstikke gevaarlijk.’

De woorden van Johnnie troffen Kasper als een vuistslag. In groep acht was er iemand geweest die hen van alles had verteld over drugs. De man had gezegd dat er tegenwoordig op feesten veel XTC-pillen werden geslikt en dat die heel schadelijk waren. En zo iets zou zijn broer verkopen? Hij kon het zich bijna niet voorstellen. Maar aan de andere kant...

‘Jongens en meisjes, stilte graag.’ De leraar was binnengekomen.

Het werd meteen stil. De leraar lachte even. ‘Ik hoop dat het over een paar weken ook zo snel stil is als ik binnenkom, maar ik vrees het ergste.’

Kasper draaide onrustig op zijn stoel heen en weer. Die zus van Felicia vergiste zich natuurlijk. Dat kon niet anders.

Hij schrok op toen de leraar naast hem stond en hem op zijn schouder tikte. ‘Waarom heb jij je boek nog niet voor je?’

Verward boog hij zich voorover naar zijn tas en haalde zijn wiskundeboek eruit.

5.

Kasper werd wakker van harde stemmen op de gang. Hij knipte zijn bedlampje aan.

‘Ben jij helemaal gék geworden!’ hoorde hij de boze stem van zijn vader zeggen. ‘Het is één uur geweest. Hoe haal je het in je hoofd? Morgen moet je weer voor dag en dauw naar school.’

‘Ik ben bijna zeventien hoor! Ik doe wat ik wil.’

‘Niet zolang je hier in huis woont.’

‘Dan ga ik weg.’

‘Waar wilde je naartoe zonder geld?’

‘Kan jou dat schelen.’

‘Ik wil dat je je aan de regels houdt. In de vakantie heb ik een oogje dichtgeknepen, alhoewel het me toen ook al niet beviel, dat late thuiskomen. Maar nu de school weer begonnen is, ben je doordeweeks vóór tien uur thuis. Begrepen?’

‘Doe het zelf. Jij...’

‘We hebben het niet over mij, maar over jou. Vertel me liever eens waar je ’s avonds zo vaak naar toe gaat.’

‘Dat heb ik al honderd keer gezegd. Gewoon met een paar vrienden...’

‘Dat gehang met die vrienden van jou moet maar eens

afgelopen zijn. Besteed liever aandacht aan je schoolwerk. Straks blijf je voor de tweede keer zitten. Kun je je leven lang vakken gaan vullen in de supermarkt of bladeren prikken bij de plantsoenendienst.’

Een deur knalde zo hard dicht dat de muur trilde. Even later zag Kasper heel langzaam de deurkruk naar beneden gaan.

‘Ben je wakker, Kas?’ fluisterde zijn vader.

‘Ja.’

Zijn vader kwam binnen en ging op de rand van zijn bed zitten. Hij legde zijn hand een moment op Kaspers hoofd. ‘Alles goed met jou?’

‘Ja.’

‘Mooi zo.’

‘Sorry voor die herrie.’

‘Geeft niet.’ Kasper kroop wat dieper onder zijn dekbed.

‘Ga maar weer lekker slapen.’ Zijn vader knipte het lampje uit en stond op.

Kasper hoorde de voetstappen van zijn vader over de gang naar de slaapkamer gaan.

Hij hoorde water suizen in de leiding. In de kamer naast de zijne klonk gerommel. Matthijs was bezig zich uit te kleden. Hij hoorde twee keer de harde bonk van schoenen die een voor een op de grond gegoooid werden.

Papa zei altijd dat Matthijs een echte puber was. Dat was begonnen toen mama wegging, nu alweer meer dan vier jaar

geleden. Hij was toen negen geweest en Matthijs dertien. Ze hadden mogen kiezen bij wie ze wilden wonen en Matthijs had voor papa gekozen. Kasper wist nog hoe erg hij het gevonden had dat hij moest kiezen. Hij kon niet kiezen en hij wilde het ook niet. Niet voor mama en ook niet voor papa. En toen had hij maar voor Matthijs gekozen. Mama had erom gehuild.

Matthijs was daarna boos geweest en hij werd lastig. Altijd kijken hoe ver hij kon gaan. Grenzen verkennen, noemde papa dat. Maar de laatste tijd was het wel heel erg. Sinds een jaar weigerde hij om nog bij mama te gaan logeren. Hij had geen zin meer in dat gedoe van wonen in twee huizen. Dat mama hem nu nog maar weinig zag, was zijn schuld niet, zei hij. Hij was niet weggegaan.

Matthijs deed steeds meer wat hij zelf wilde. En papa was te weinig thuis om het altijd te merken. Zijn vader was manager van een groot softwarebedrijf en werkte heel veel, ook vaak 's avonds.

Kasper moest weer denken aan wat Felicia gezegd had over die pillen. Ineens leek het hem toch niet zo onwaarschijnlijk als vanochtend. Kwam Matthijs daarom misschien 's avonds steeds zo laat thuis?

Kasper draaide zich op zijn andere zij. Hij wilde er niet aan denken. Hij kneep zijn ogen stijf dicht en voelde hoe moe hij was. Ik ga nooit zo lastig worden, was de laatste gedachte die

hij had voordat hij in slaap viel.

6.

Op het laatste moment kwam Kasper het perron oprennen. Zijn trein stond er nog en de conducteur keek of hij de deuren kon sluiten. ‘Schiet op, joh.’ Hij zette het fluitje aan zijn mond.

Kasper sprong naar binnen. Direct sloten de deuren zich achter hem en meteen daarop klonk het fluitsignaal. Langzaam zette de trein zich in beweging.

Kasper stapte een coupé binnen, gooide zijn tas met spullen op een lege bank en ging zitten.

Dat was op het nippertje. Hij was vanochtend dwars door de wekker heen geslapen en als papa hem niet wakker had gemaakt, dan sliep hij nu vast en zeker nog. Hij gaapte. Gisteravond hadden ze als afsluiting van de eerste schoolweek een klassenavond gehad en hij had pas om twaalf uur in bed gelegen.

Hij pakte de krant die iemand kennelijk had laten liggen en bladerde hem door. **XTC-pillen dodelijk** las hij op de derde pagina. Hij boog zich wat dieper over de krant om het artikel te kunnen lezen.

Vrijwel elk weekend rukken ambulances uit om door drugsgebruik onwel geworden bezoekers van discotheken naar ziekenhuizen te vervoeren. Soms is het te laat, zoals

laatst in Rotterdam waar het gebruik van XTC-pillen - vermoedelijk in de uiterst riskante combinatie met alcohol - twee levens heeft geëist.

Kaspers ogen vlogen over de regels van de rest van het artikel. Het was nog erger dan die man in groep acht had verteld. Schadelijk, had die gezegd, niet dat je er dood aan kon gaan. Hier in dit artikel stond dat er nog meer doden zouden vallen als het gebruik van XTC niet hard zou worden aangepakt.

Onrustig bladerde Kasper door de krant. Felicia's zus moest zich vergissen. Dat moest gewoon. Hij nam het bewuste artikel weer voor zich en las het nog een keer door. Daarna scheurde hij het voorzichtig uit en stopte het in zijn tas.

‘Heb je leuke leraren?’ Zijn moeder bracht een volle lepel doperwtjes naar Merels mond.

‘Mwah, gaat wel.’ Kasper haalde zijn schouders op.

‘Toe nou Merel, mond open!’

Merel kneep haar lippen nog stijver op elkaar en draaide haar hoofd weg.

Zijn moeder zuchtte en legde de lepel terug op Merels bord.

‘Gaat wel?’ Ze keek hem vragend aan.

‘Och ja. Alleen die Dweil voor Engels is...’ Kasper kon zijn zin niet afmaken, want Daan en Gijs barstten in lachen uit.

‘Heet die man echt Dweil?’ vroeg Frank.

‘Nee, Deil, maar het is een dweil.’

‘Wat doet hij dan?’ vroeg Daan.

‘Hij zet je voor gek. Als je iets niet weet, dan zet hij je voor schut.’

‘Ben je bang voor hem?’ Zijn moeder bracht voor de tweede keer een volle lepel doperwten naar Merels mond.

‘Hoef niet.’ Merel maaide met haar hand de lepel weg en de doperwten vlogen over de tafel.

‘Mérel!’

Kasper lachte.

‘Kásper!’ De stem van zijn moeder klonk boos.

‘Bij mij eet ze wel, hè Merel?’ Kasper schepte wat doperwten op zijn lepel. ‘Let op Merel, hier komt een auto die in de garage moet. Broem, broem.’ Kasper zigzagde met de lepel over de tafel heen. ‘Open die deur.’

Braaf deed Merel haar mond open en de auto reed naar binnen.

‘En nu komt er een bus die in de garage moet.’ De tweede lepel gleed moeiteloos naar binnen.

‘Nu een vliegtuig!’ Merel slikte snel de hap door.

De derde lepel met doperwten cirkelde al door de lucht.

‘Hier komt een noodlanding!’ Kasper liet de lepel met een vaart naar beneden zakken en deponeerde de hap in Merels mond. ‘Zie je nou wel.’ Kasper vulde de vierde lepel. ‘Ze wil best eten.’

‘Weet je waarom je een muis niet kan melken?’ vroeg Daan.

‘Eh,’ zei Frank.

Kasper zag dat hij een lach verbeet.

‘Omdat die geen uiers heeft natuurlijk,’ zei zijn moeder.

‘Nee joh, omdat er geen emmer onder past.’

Iedereen behalve Merel schoot in de lach.

‘Waar heb je die gehoord?’ Kasper schepte de laatste doperwten op de lepel en zigzagde ermee naar Merels mond.

‘Op school. Wij hebben een echte grapjas in de klas.’

‘Kijk!’ Merel tilde haar bord omhoog en liet hem triomfantelijk zien. ‘Helemaal op!’

‘Goed zo!’ Frank stak zijn duim omhoog. ‘Kon Kasper jou maar elke dag helpen hè?’

‘Ja dat moet.’ Merel ging in haar kinderstoel staan, stak haar armen naar Kasper uit en liet zich in zijn richting vallen.

‘Soepkip!’ Kasper kon haar nog net grijpen.

‘Hoe gaat het met jouw judolessen?’ vroeg Frank. ‘Ga je nog door?’

‘Ja. In elk geval dit jaar nog. Dan zie ik wel verder. Volgende maand heb ik een wedstrijd.’

‘Zo vroeg al in het seizoen?’ vroeg Frank.

‘Mogen wij dan kijken?’ vroeg Daan.

‘Van mij wel,’ zei Kasper.

‘We zullen nog wel zien.’ Frank stapelde de pannen in elkaar en verdween naar de keuken.

‘Kom op, dan leer ik jullie de heupworp,’ zei Kasper toen ze samen de tafel hadden afgeruimd en hij pakte Gijs vast.

‘Welke band heb jij, Kas?’

‘De bruine.’

‘Ik wil de zwarte. Onze meester heeft de zwarte band. Die is goed, joh!’

‘Let op. Nou zet ik dit heen zo en mijn andere zo. En hup, daar lig je al.’

Gijs sloeg met zijn vlakke hand op de grond om zijn val te breken.

‘Je kunt al goed vallen.’

‘Dat moeten we steeds oefenen van onze meester.’ Gijs stond op. Hij pakte Daan vast en voor die het wist, lag hij op de grond.

‘Vet gaaf, die heupworp.’ Gijs deed de achterwaartse val.

‘Volgens mij heb je talent.’ Kasper trok Daan overeind.

‘Vooruit, nu jij de heupworp. Goed kijken.’ Langzaam zwaaide Kasper zijn broertje op de grond en daarna nog een keer.

‘Nu jullie samen.’

Kasper bleef nog even staan kijken en ging toen naar de keuken waar zijn moeder en Frank bezig waren de vuile spullen in de vaatwasser te zetten en Merel speelde in een hoekje met haar pop. Hij ging aan de keukentafel zitten.

‘Hoe gaat het met Matthijs?’ Zijn moeder draaide zich naar hem om.

‘Gewoon.’

‘Hoe gewoon?’

Kasper schokschouderde.

‘Denk je dat hij binnenkort weer een keer wil komen?’

‘Ik weet het niet.’ Kasper sloeg zijn ogen neer om niet zijn moeders verdrietige gezicht te hoeven zien.

‘Hij leidt zijn eigen leven,’ zei zijn moeder en ze pakte de vaatdoek.

‘Maar dat is toch heel gewoon voor zo’n joch.’ Frank sloot de afwasmachine. ‘Ik begrijp best dat een knul van zestien geen zin heeft om tussen pa en ma heen en weer te reizen.’

‘Maar dat is het niet alleen.’ Zijn moeder veegde verwoed met de vaatdoek over het fornuis. ‘Het lijkt soms wel of hij me wil straffen.’

‘Je moet hem de tijd geven.’ Frank zette de vaatwasser aan.

‘Dat doe ik nu al meer dan drie jaar, maar hij is nog steeds boos op me en het lijkt wel of die boosheid erger wordt.’

‘Tja.’ Frank sloeg zijn arm om haar heen. ‘Forceren heeft geen zin.’

‘Dat weet ik toch wel.’ Zijn moeder zuchtte en leunde een moment tegen Frank aan, vóór ze naar de kraan liep om de vaatdoek uit te spoelen.

7.

Toen Kasper thuisgekomen was, had papa het eten klaar gehad. Papa was verstrooid geweest omdat hij morgen een bespreking had. Hij was met zijn bord naar zijn werkkamer gegaan om nog een paar stukken door te lezen.

Anders gingen papa en hij 's zondags na het eten vaak nog een potje schaken, maar daar was nu niks van gekomen.

Hij en Matthijs hadden voor de televisie gegeten. Daarna was Matthijs weggegaan.

Hij had gevraagd waar zijn broer heenging, maar die had wat vaags gemompeld over vrienden. Kasper had hem nagekeken toen hij op zijn brommer de straat was uitgeknetterd.

Hij zette de televisie uit en zag op zijn horloge dat het negen uur was. Hij had zin om een spel op de computer te gaan doen. Op zijn kamer keek hij tussen zijn cd-roms. Waar was dat nieuwe vliegtuigsimulatiespel nou? Hij had het vorige week nog gehad.

Zou Matthijs het hebben? Ja, dat was waar ook, Matthijs had het een paar dagen geleden aan hem te leen gevraagd. Een beetje besluiteloos schoof hij wat boeken en schriften opzij. Hij en Matthijs hadden de afspraak om niet op elkaars kamer te komen behalve als de ander het goed vond, maar hij had opeens een onbedwingbare zin in dat spel.

Hij ging zijn kamer uit en deed behoedzaam de deur van Matthijs' kamer open. Hij sloop naar binnen, maar bedacht op hetzelfde moment dat dat onzin was. Matthijs was er niet, en het zou nog wel even duren voor hij terugkwam. Hij ontspande zich een beetje.

Wat een troep had Matthijs weer. Zijn dekbed lag in een verfrommelde hoop aan het voeteneind en in een hoek op de grond lagen kleren. Op zijn bureau lagen de boeken en schriften in wanorde door elkaar.

Kasper liep naar de plank waar Matthijs de cd-roms bewaarde. Hij bekeek vlug alle titels, maar vond niet wat hij zocht. Wacht, daar stond een ander spel dat ook gaaf was. Hij trok het doosje uit de rij.

Op dat moment ging de deur open en kwam Matthijs binnen. Voordat Kasper wist wat hem overkwam, had hij al een klap te pakken. Matthijs pakte hem beet en rammelde hem door elkaar.

‘Wat doe je hier, ellendig rotjoch!’

Hij kreeg meteen een tweede optater.

‘Houd op idioot.’ Kasper schopte Matthijs hard tegen zijn scheenbeen.

‘Dus dat doe je, als ik er niet ben. Een beetje mijn kamer doorzoeken. Ellendige spion!’ Matthijs haalde opnieuw uit.

‘Doe even normaal, joh!’ gilde Kasper. ‘Ik wilde alleen kijken of mijn computerspel hier misschien lag.’ In blinde woede

pakte hij Matthijs vast en smeed hem in een heupzwaai op de grond.

Even waren ze allebei verstomd van verbazing, omdat het tot nu toe nog nooit gebeurd was dat Matthijs verloor, maar die herstelde zich razendsnel en krabbelde overeind.

‘Ik zal je krijgen!’

Kasper vloog de kamer uit en stormde zijn vaders werkkamer binnen.

‘Pap, help!’

Verstoord keek zijn vader van zijn papieren op. ‘Ik ben aan het werk, dat zie je toch.’

‘En ik word in elkaar geslagen door die gek daar.’ Kasper wees naar de deuropening waarin Matthijs hijgend naar adem stond te happen.

‘Hè jongens, kan dit niet een andere keer? Ik moet dit rapport voor morgen nog doorlezen en dat kost me minstens twee uur.’

‘Hij slaat me in elkaar hoor!’ schreeuwde Kasper. ‘Als je dat stomme rapport belangrijker vindt dan mij, dan moet je het zelf maar weten.’ Hij stormde de kamer even hard als hij binnengekomen was weer uit en knalde de deur van zijn eigen kamer achter zich dicht.

Hij plofte languit op zijn bed en ramde met zijn vuisten in zijn kussen. Stomme Matthijs, om zo boos te worden. Spion had hij gezegd. Waarom was dat? Wat verborg hij? Opnieuw

schoten de woorden van Felicia door hem heen. *Je broer verkoopt pillen.* Dus toch. Daarom had Matthijs een paar dagen geleden natuurlijk ook zo geschrokken en boos gereageerd, toen hij plotseling was binnengekomen.

Er klonk een klopje op zijn deur. ‘Nee,’ zei hij gesmoord.

‘Kas, alsjeblieft, mag ik erin?’ Dat was Matthijs’ stem. ‘Toe nou, het spijt me.’ Hij duwde de kamerdeur open.

Kasper kwam overeind. ‘Ga weg!’

‘Heb ik je pijn gedaan?’

‘Ja, wat dacht je.’

Kasper kwam nog verder overeind en keek naar het timide gezicht van zijn broer. Het viel hem ineens op dat hij er slecht uitzag. Bleek, met blauwe kringen onder zijn ogen. Zijn woede ebde er een beetje door weg.

Matthijs kuchte een keer. ‘Ik eh, ik dacht dat je aan het snuffelen was.’

‘Je dacht zeker dat ik je pillen zocht?’ vroeg hij abrupt.

Alsof Kasper een bom tot ontploffing had gebracht, zo schrok Matthijs. ‘Hoe w...?’ begon hij, ‘hoe kom je daarbij?’

‘Zegt Felicia. Haar zus heeft haar verteld dat jij pillen verkoopt. Is dat zo?’

‘Niet echt. Ik eh, ik heb het wel eens een keertje gedaan.’

‘Maar dan, dan verkoop je dus drugs.’ Het kwam als een stomp in zijn maag aan. Toen in groep acht met die drugsvoorlichting was het een *ver van zijn bed show*

geweest. Iets van een andere wereld. Een wereld van criminelen.

Met grote ogen staarde hij naar Matthijs. ‘Dat is hartstikke link man.’ Hij sprong overeind en rommelde in zijn bureaula. ‘Hier, kijk!’ Hij haalde het artikel dat hij in de trein uit de krant had gescheurd te voorschijn. ‘Er gaan mensen dood aan die pillen.’

Matthijs wierp een blik op het artikel en een scheef lachje trok over zijn gezicht. ‘Ik verkoop geen rotzooi hoor. Ik verkoop natuurlijk alleen goed spul.’

‘Dus je verkoopt nog steeds!’

‘Soms wel eens een keertje.’

‘Waarom?’

Matthijs’ schouders zakten een beetje naar voren. ‘Daar wil ik niet over praten.’

Net als een paar dagen geleden voelde Kasper ineens medelijden. ‘Toe nou Mat, ik wil je helpen.’

‘Niemand kan me helpen,’ zei hij Matthijs. Hij slofte naar de deur en ging de slaapkamer uit.

Nadat zijn broer weg was gegaan, bleef Kasper nog een tijd stil zitten. Wat klonk dat akelig. *Niemand kan me helpen*. Hij werd er helemaal naar van.

8.

‘Kasper, een zes! Felicia, een vier! Johnnie, een drie! Daphne, een vijf ! Pascal, een vier! Flori, een zes!’ Meneer Deil gaf de blaadjes van de overhoring terug. Het regende onvoldoendes. ‘Een zes, een zes,’ juichte Flori. Ze zwaaide met haar schriftelijk in het rond. ‘Kas, we hebben een voldoende!’

‘Kas, we hebben een voldoende.’ Johnnies stem klonk hoog en meisjesachtig.

Kasper schoot in de lach.

‘Gek!’ Flori gaf Johnnie een duw tegen zijn schouder en lachte tegen Kasper.

Kasper voelde zich ineens een beetje warm worden. Hij vond Flori sowieso leuk, maar ze was nog leuker als ze naar hem lachte. Dan verschenen er twee kuiltjes in haar wangen. Zou ze hem ook leuk vinden? Hij steunde met zijn kin op zijn handen.

‘Zo, dat zijn achttien onvoldoendes van de dertig. Een beetje veel, lijkt me. Als jullie nu eens beginnen met wat beter op te letten en wat harder te werken,’ klonk de stem van de leraar.

‘Dweil,’ fluisterde Kasper vanachter zijn hand naar Flori en Felicia.

‘Zeg dat wel,’ siste Felicia achterom. ‘Die vent heeft er lol

in, dat zie je zo.'

'Mag ik het over maken, meneer?' Felicia zwaaide met haar vinger in de lucht.

'Ik denk er niet aan.' Meneer Deil pakte een krijtje van de bordrichel. 'Dan kan ik wel aan de gang blijven. Leer het maar meteen goed.'

Voorin de klas begon een meisje te huilen. 'Ik had het goed geleerd.'

Haar buurmeisje sloeg een arm om haar heen.

Meneer Deil leek even te aarzelen. 'Hoe komt het dan dat je een onvoldoende hebt?'

Het snikkende meisje zei niets en het buurmeisje wierp de leraar een boze blik toe.

'Omdat we nog moeten wennen.' Felicia zwaaide nog steeds met haar vinger.

'Wat moet die vinger van jou toch steeds in de lucht?' vroeg meneer Deil.

'Lekker schommelen, meneer!' riep Johnnie.

'Meneer, telt dit alsjeblieft niet mee? Please, meneer? Please?' Felicia hield haar hoofd een beetje scheef.

'Ze spreekt Engels, meneer, hoort u wel?' riep Johnnie.

'Ja lekker zeg! Ik heb een acht!' Irene ging half in haar bank staan.

'Houd op met dat geschreeuw.' Meneer Deil keek de klas in. Hij wierp een blik op het huilende meisje voorin. 'Nou

vooruit. Omdat dit jullie eerste schriftelijk is, krijgen jullie er over dezelfde stof nog een. Het hoogste cijfer telt.'

'Vet gaaf!' Felicia stak haar beide duimen omhoog.

'Deil is toch niet zo'n dweil!' fluisterde Kasper tegen Johnnie.

'Hij kan niet tegen meidengejank,' fluisterde Johnnie terug. Meneer Deil besprak het schriftelijk.

Kaspers gedachten dwaalden af. Vanmorgen had hij Matthijs maar even in de keuken gezien toen ze bezig waren de boterhammen voor tussen de middag te smeren. Ze waren met zijn tweeën geweest, want hun vader was al voor zevenen vertrokken.

'Papa kan je altijd helpen,' had hij gezegd.

'Waar heb je het over?' was Matthijs opgestoven. 'Ik hoef helemaal niet geholpen te worden.'

'Maar gisteravond zei je...'

'Je moet niet alles geloven wat ik zeg.' Matthijs had zijn pakje brood in zijn tas geduwd en was ervandoor gegaan.

Meneer Deil onderbrak zijn gedachten. 'Kasper, wil jij die stapel boekjes daar pakken?' Hij wees op een stapel Engelse leesboekjes die achter in de klas lag.

Kasper liep met de stapel naar voren en legde de boekjes op de tafel van de leraar.

'Het is de bedoeling dat jullie er een uitkiezen en gaan lezen. Iedereen moet dit jaar drie boekjes lezen. Eerst de rij bij de

deur maar.'

De kinderen uit de deurrij kwamen naar voren en verdrongen zich rond de boekjes.

Kasper koos er een waar een hond op de voorkant stond en liep terug naar zijn stoel.

Ze moesten stil gaan lezen en de woorden die ze niet kenden opzoeken in het woordenboek. Maar hoe Kasper ook zijn best deed, het lukte hem niet om de draad van het verhaal te pakken te krijgen. Steeds weer moest hij denken aan Matthijs' woorden. *Niemand kan me helpen*. Wat was er met zijn broer aan de hand?

9.

Kasper startte zijn computer op en maakte verbinding. Hij wilde voor de extra judotraining van morgen op internet nog even een paar technieken doornemen. Over twee weken had hij een belangrijk toernooi en daarom had de trainer morgen een extra trainingsdag ingelast.

Beneden hoorde hij de sleutel in het slot steken. Zijn vader kon het niet zijn, want die had vanavond een vergadering en zou zeker niet voor elf uur thuis zijn. ‘Misschien kunnen we zondag met zijn drieën iets leuks doen,’ had hij gezegd vóór hij wegging.

Matthijs was vrij snel na papa weggegaan. Op vrijdagavond ging hij altijd uit en dan hoefde hij niet voor een uur thuis te zijn. Hij had zeker iets vergeten.

Kasper liep naar de gang en keek langs de trap naar beneden. ‘Matthijs?’

Er kwam geen antwoord en Kasper gleed langs de leuning omlaag en belandde met een behendige sprong op de grond. ‘Heb je wat vergeten?’ Hij duwde de keukendeur open en bleef toen een moment verstijfd staan. Wat zag zijn broer eruit! Zijn rechteroog was dik en in zijn mondhoek zat bloed. Matthijs beet zenuwachtig op zijn lip en zijn gezicht vertrok zo, dat Kasper dacht dat hij zou gaan huilen.

‘Jezus, wat is er gebeurd, man?’ Kasper liep naar de kast, pakte er een schone theedoek uit en hield die onder de koude kraan. ‘Hier!’ Hij stak zijn broer de natte theedoek toe. ‘Voor je oog.’ Matthijs pakte hem aan en liet zich op een keukenstoel neervallen. Hij verborg zijn gezicht erin en snoof een paar keer. Kasper ging tegenover hem zitten. ‘Huil je?’

‘Die rotzakken,’ barstte Matthijs los. ‘Dat ze me dit geflikt hebben!’

Kasper keek hem angstig aan.

De hand waarmee Matthijs de theedoek tegen zijn oog drukte, trilde.

‘Ken je ze?’

Matthijs knikte. ‘Die ene vent wel. Dat is iemand die ik een tijdje geleden heb ontmoet.’

‘Waar?’

‘O, een half jaar geleden of zo, in een disco.’

‘En toen?’

‘Hij verkocht daar pillen.’

‘En toen?’

Matthijs zei niets.

‘Toe nou,’ drong Kasper aan.

‘Praat je er niet over?’

‘Natuurlijk niet!’

‘Met niemand?’

‘Nee.’

‘Zweer het!’

‘Ik zweer het,’ zei Kasper ongeduldig. Hij likte aan de toppen van twee vingers en stak ze omhoog.

‘Oké dan.’ Matthijs kuchte.

‘Ik kwam die gozer dus een half jaar geleden tegen. We praatten wat en toen vroeg hij of ik ook spul wilde verkopen. Nou dat deed ik dus zoals je weet. Na een poos vroeg hij of ik niet eens een pakje wilde bezorgen. Dan kon ik meer verdienen.’

‘En toen?’

‘Dat deed ik.’

Kasper trommelde geruisloos met zijn vingers op de tafel. Hij kon het nauwelijks allemaal bevatten wat Matthijs hem vertelde.

‘Wat zit er dan in zo’n pakje?’

‘Pillen.’

‘Je bedoelt XTC.’

Matthijs knikte.

‘Waar breng je zo’n pakje dan heen?’

‘Amsterdam, Rotterdam, Roosendaal ook.’

‘Maar wat heeft dat met je oog te maken?’

‘Ze willen dat ik het vaker doe, omdat... nou ja, dat willen ze dus, maar eh, maar dat wil ik niet.’

‘En dan trimmen ze je maar in elkaar. Lekkere jongens, zeg.’

Matthijs haalde de theedoek van zijn oog. ‘Het zijn criminelen.’

Kasper beet op zijn lip. ‘Jij toch ook?’ Een beetje schuw wachtte hij de reactie van Matthijs af.

‘Natuurlijk niet,’ stoof die op. ‘Niet zoals zij. En ik wil stoppen, maar dat kan niet.’

‘Je moet naar de politie gaan.’

‘Ben je gek? Dan vermoorden ze me misschien wel.’

Kasper zei niets. Zijn hoofd zat zo vol van alles wat Matthijs hem verteld had, dat hij niet meer helder kon denken.

‘M’n kop doet verrekte pijn van die klap. Ik ga naar bed.’

Matthijs streek met zijn hand over zijn voorhoofd.

‘Ja,’ zei Kasper. ‘Goed.’

‘Je weet wat je gezworen hebt hè?’

‘Jahaa!’

Toen Matthijs de keuken uit was, ging Kasper weer zitten. Het tolde in zijn hoofd. Zijn broer zat diep in de ellende. Kasper haalde een paar keer diep adem om de angst die zich aan hem opdrong weg te krijgen, maar dat lukte niet.

10.

Het laatste uur hadden ze Nederlands. Meneer Zwarts, de leraar, stond hen bij de deur op te wachten. Met de meeste leerlingen maakte hij een kort praatje.

‘Zo,’ zei hij, toen iedereen binnen was. ‘Leesuurtje.’ Hij haalde een boek uit zijn tas.

Kasper zag dat hij het laatst verschenen deel van *Harry Potter* in zijn handen had.

‘Wie kent dit boek?’

Bijna alle vingers gingen de lucht in.

‘Aha, ik heb een klas met lezers, zie ik.’

‘Ik heb ze allemaal gelezen,’ riep Flori.

‘Uitsloofster,’ siste Johnnie.

‘Ik ook,’ schoot Kasper Flori te hulp.

‘Wie heeft een van de films gezien?’ vroeg de leraar.

Weer schoten bijna alle vingers de lucht in.

‘En was de film net zo mooi als het boek?’

‘Ik vind van niet.’ Felicia schudde haar hoofd. ‘Ik vond de boeken mooier.’

‘Waarom?’

‘Gewoon. Ik weet niet.’

‘Bij het boek kun je alles zelf bedenken en dat kan bij de film niet,’ zei Flori bedachtzaam.

‘Dat is waar,’ zei meneer Zwarts. ‘Dat is het nadeel van een boek verfilmen.’

‘Maar ik vond de film ook mooi, hoor.’ Felicia trok de rits van haar etui dicht.

‘Ik vond de special effects goed,’ kwam Kasper.

Zwarts haalde een tweede boek uit zijn tas en hield het omhoog. ‘Wie kent dit?’

Gaten heette het, zag Kasper.

Nu stak niemand zijn vinger op.

‘Dit is ook een heel mooi boek.’ De leraar sloeg het open. ‘Ik zal jullie er een stuk uit voorlezen.’ Hij ging op de hoek van een van de voorste tafels zitten en begon.

Het ging over een jongen die naar een kamp ging, midden in een dorre, hete woestijn. Een kamp voor slechte jongens. Elke dag moesten de jongens in de moordende hitte een diep gat graven. Dan zouden de slechte jongens goed worden.

Kasper vond het een vreemd verhaal, maar hij was toch wel erg benieuwd waarom de hoofdpersoon een slechte jongen was.

Slecht. Slecht. Slecht. Hij sprak het woord in gedachten een aantal keren uit. Raar woord eigenlijk. Slecht. Was Matthijs ook slecht? Het was slecht om pillen te verkopen en pakjes drugs te bezorgen. Matthijs dééd iets slechts, maar daarmee wás hij nog niet slecht. Of toch wel?

Toen meneer Zwarts aan het eind van de les vroeg wie het

boek graag wilde lenen, stak hij als eerste zijn vinger op. Met het boek in zijn tas verliet hij na de bel het lokaal.

‘Mag ik het na jou lezen?’ Flori kwam naast hem lopen.

‘Mij best.’

‘Hé, Floor, kom nou!’ Dat was Felicia.

Flori leek even te aarzelen, voordat ze naar Felicia liep. Ze keek met een klein lachje achterom. ‘Tot morgen, Kasper.’

‘Tot morgen, Kasper!’ Flori’s woorden zongen na in zijn hoofd. En opeens kon hij bijna niet wachten tot het morgen was.

In de fietsenkelder kwam Kasper Matthijs tegen. ‘Hé, ben je vandaag ook na het zesde uur vrij?’ vroeg hij.

Matthijs haalde zijn brommer van het slot. ‘Duits viel uit.’

‘Samen naar huis rijden?’

‘Je wilt zeker dat ik je sleur?’

‘Aardig dat je het aanbiedt.’

Matthijs grinnikte. ‘Kom op dan.’

‘Zeiden ze nog wat van je oog?’

‘Ze vroegen of ik van de trap gevallen was.’

‘Echt?’

‘Geintje.’

‘Hoe zei je dat je eraan kwam?’

‘Hetzelfde wat ik tegen papa zei, dat ik tegen een lantaarnpaal was gelopen.’ Hij zette zijn helm op.

Kasper reed zijn fiets naar buiten. Papa had gemopperd dat Matthijs zeker te veel gedronken had en dat hij daarom tegen de eerste de beste de paal was gelopen.

‘Tot morgen, Kas!’ riep Irene.

Kasper zag dat ze met een schuin oog naar Matthijs keek, maar die was druk bezig zijn brommer te starten en merkte niks.

‘Tot morgen,’ groette hij terug.

Met een rustig gangetje reden ze over de weg. Na vijf minuten sloegen ze een stille laan in met aan weerszijden hoge struiken en daarachter sportvelden.

Achter zich hoorden ze een auto aankomen.

Matthijs week wat uit naar rechts, maar de auto passeerde hen niet. Hij bleef met zacht ronkende motor achter hen rijden.

Kasper keek achterom. Het was een zwarte Alfa Romeo sportmodel.

Opeens zwenkte de auto naar links en passeerde hen rakelings.

‘Sukkel,’ schold Kasper binnensmonds, maar hij was nog niet uitgesproken of de auto stopte met gierende remmen schuin voor hen.

Matthijs’ remmen piepten en hij gleed onderuit zijn broertje met zich meetrekkend.

De autoportieren vlogen open. Een man sprong eruit gevolgd door een jongen van een jaar of achttien. Kasper herkende

hem. Het was de jongen van het station.

De jongen trok Kasper ruw omhoog, terwijl de andere Matthijs vastgreep en hem in een wurrgreep hield.

‘Wie hebben we hier?’ vroeg de jongen die Kasper vasthield.

Kasper bleef als verdoofd staan. Zijn knie schrijnde en hij zag dat zijn hand een beetje bloedde.

‘Laat hem los!’ gilde Matthijs en hij probeerde te ontkomen aan de knellende greep van zijn belager.

‘Kalm aan, mannetje, of wil je een tweede blauw oog?’ De man bekeek het oog goedkeurend van opzij. ‘Je hebt hem goed geraakt, zeg! Prima werk,’ wendde hij zich tot de ander. ‘Ik dacht eerst nog dat je uit medelijden niet zo hard sloeg, maar dat valt me alles mee. Die klap was toch harder dan die leek.’

Kasper zette krampachtig zijn tanden in zijn onderlip. Dit waren dus die kerels die Matthijs te grazen hadden genomen. Hij keek wild om zich heen. Waarom kwam er nu niemand langs?

‘Laat hem los!’ gilde Matthijs voor de tweede keer.

‘Dat zou je wel willen hè? Vertel eens, wie is die ‘hem’ die we zo nodig los moeten laten?’

Matthijs klemde zijn lippen stijf op elkaar.

‘Kom, kom, geef eens antwoord.’ Hij wachtte een moment.

‘Laat me eens raden dan. Je broertje? Wat denk jij?’ vragend keek hij de ander aan.

‘Kan niet missen, ze lijken sprekend op elkaar.’

‘Een mazzeltje voor ons.’

‘Hoezo?’ Matthijs begon opnieuw te kronkelen om los te komen.

‘We wisten niet dat je zo’n leuk broertje had. Dat knulletje kan ook wel wat doen. Kinderen glippen overal doorheen.’

‘Mooi niet.’

‘Heel onverstandig!’ De man die Matthijs vasthield, verstevigde zijn greep. ‘Waarom hebben we je het weekend niet gezien?’

‘Ik heb zaterdag toch nog...’

Kasper beseftte met een schok dat zijn broer dus direct de dag nadat hij door deze kerels hier onder handen was genomen, weer een pakje had bezorgd. Hij had gedacht... ja, wat had hij eigenlijk gedacht? Dat ze hem wel even zouden laten bijkomen van de klap?

Hijzelf had zaterdag die extra trainingsdag van judo gehad.

En zondag hadden ze lang uitgeslapen en daarna waren ze met z’n drieën naar de film geweest. Papa had ’s avonds pizza’s besteld en ze hadden geschaakt. Het was zo gezellig geweest dat het hele gebeuren een beetje naar de achtergrond was geschoven.

‘Het weekend heeft bij mijn weten altijd twee dagen. Een zaterdag én een zondag.’

‘Ik kan niet steeds weg. Mijn vader...’

‘Met jouw vader hebben wij niets te maken, makker. Die smak geld die jij ons verschuldigd bent, moet betaald worden en een beetje snel graag.’

Met een ruk hief Kasper zijn hoofd op en keek zijn broer met wijd opengesperde ogen aan. ‘Hoe...’ begon hij.

De jongen die Kasper vasthad, grijnsde. ‘Dat wist je niet hè, kleintje?’

‘Vanavond hebben we een klusje voor je.’ De man liet Matthijs los, draaide hem om en duwde hem vervolgens tegen zijn borst zo hard achteruit, dat Matthijs zich met moeite op de been kon houden. ‘Je meldt je dus om zeven uur op het bekende adres, begrepen?’ Hij klopte omslachtig zijn handen tegen elkaar af. Hij wendde zich tot de ander. ‘Neem jij dat brommertje maar een poosje. Misschien dat onze vriend dan wat harder loopt.’

De jongen liet Kasper nu ook los en wendde zich tot Matthijs.

‘Hier met die helm!’

Langzaam deed Matthijs zijn helm af. De jongen zette hem op en startte de brommer. Hij gaf vol gas en racete ervandoor.

De ander stapte nu in de auto, stak zijn hand op en was in een mum van tijd uit het zicht verdwenen.

11.

Kasper en Matthijs stonden stokstijf naast elkaar met de fiets op de grond tussen hen in. Kasper voelde in de stilte zijn oren suizen. Het leek een boze droom waaruit hij elk moment wakker hoopte te worden.

Na een tijdje keek hij opzij. Matthijs' spierwitte gezicht en diens starende ogen brachten hem weer bij zijn positieven. Dit was geen boze droom, dit was echt en ze moesten naar huis.

Hij raapte de fiets op en stootte zijn broer aan. 'Kom.'
Matthijs pakte het stuur vast. 'Ik fiets wel, spring jij maar achterop.'

Achter op de bagagedrager zag Kasper de zwartleren rug van zijn broer op de cadans van de trappers meebewegen. Die twee engerds hadden Matthijs goed in de tang. Dat besef maakte dat hij zich opeens sterker voelde, niet meer het kleine broertje. Steeds weer speelden de woorden van die ene door zijn hoofd *dat knulletje kan ook wel wat doen*. Het zou een manier zijn om Matthijs te helpen. Maar... wilde hij dat wel en zou hij het durven?

Toen ze door de achterdeur binnenkwamen, zagen ze allebei tegelijk het briefje van papa op het aanrecht.

Kasper pakte het op en las het voor:

Hallo jongens,

Ik ben vanavond na elven thuis. In de koelkast staat lasagne voor in de magnetron. Leer goed.

Papa

‘Opgeruimd staat netjes.’ Matthijs trok de koelkast open en haalde de cola eruit. Hij schonk twee glazen vol.

Kasper scheurde een snipper van het briefje af. ‘Wat doe je nu vanavond?’

Matthijs kuchte. ‘Gaan natuurlijk. Anders ben ik mijn brommer sowieso kwijt.’ Hij knipperde heftig met zijn ogen. ‘Ik wilde dat ik ermee kon stoppen.’

‘Kan dat niet?’

‘Nee.’ Matthijs haalde een keer diep adem. ‘Je hebt toch gehoord wat die vent zei. Ik ben ze geld schuldig.’

‘Ik begrijp het niet.’

‘De eerste keer dat ik zo’n pakje weg moest brengen, ben ik het kwijtgeraakt.’ Matthijs’ stem sloeg over.

‘Hoe dan?’

‘Ja, weet ik het. Gerold of zo. Op het Centraal Station in Amsterdam stikt het van de junks.’

‘En toen?’

‘Nou, die ene vent, de baas zeg maar, was woedend en zei dat ik het af moest betalen. Vijfduizend euro!’

Verbijsterd keek Kasper zijn broer aan. ‘Háлло. Zóveel?’

Matthijs knikte. ‘Daarom kan ik dus niet stoppen. Snap je?’

‘Was dat pakje dan vijfduizend euro waard?’

‘Ja.’

‘Zijn die pillen zo duur?’

Matthijs kuchte opnieuw. ‘Er zit vaak ook ander spul bij.’

‘Wat voor ander spul?’

Matthijs liep naar de deur. ‘Laat maar.’

‘Toe nou, ik wil het weten. Bedoel je heroïne of zo?’

Matthijs draaide zich om. ‘Ja.’

‘Je bent niet wijs!’ zei Kasper ongelovig.

Hij herinnerde zich niet alles wat die voorlichter in groep acht had verteld, maar wel dat heroïne erg verslavend werkte en daarom levensgevaarlijk was.

‘Je bent niet wijs,’ zei hij nog een keer. ‘En nu dan?’

‘En nu dan en nu dan?’ schreeuwde Matthijs ineens. ‘Denk je dat ik dat weet? Die kerels kunnen me wel vermoorden hoor!’

Kasper voelde vanuit zijn nek een koude trilling langzaam langs zijn ruggengraat naar beneden zakken.

‘Waarom vertel je het niet aan papa?’

‘Die is niet thuis.’

‘Je weet best wat ik bedoel.’

‘Ben je nou zo’n sukkel of doe je maar alsof?’

‘Papa wil best helpen.’

‘Maar niet als het om vijfduizend euro gaat. Denk je nou werkelijk dat papa dat braaf betaalt? Die haalt er toch meteen de politie bij, oen. En dan ben ik de klos, snap je? Het is

verboden hoor, om dit soort dingen te doen.'

'Misschien leent papa het geld zonder dat hij hoeft te weten waar je het voor nodig hebt.'

'Geloof je het zelf?'

'Ik weet niet.'

'Nou ik wel.'

Kasper slikte een paar keer en schraapte zijn keel. 'Ik eh, ik wil helpen.'

'Ben je helemaal gek.' Matthijs' stem klonk verbeterd. 'Dat wil ik niet.'

'Maar die ene zei dat ze me best konden gebruiken.'

'Ik wil het niet. Jij blijft er buiten.'

'Kan al niet meer,' zei Kasper nuchter. 'Ik weet het nu toch?'

Matthijs knipperde weer met zijn ogen. 'Ik wil niet dat jij...'

'Verdien je er veel mee?'

'Dat gaat je niets aan.'

'Hoe vaak ben je al geweest?'

'Tien keer of zo.' Matthijs gaf een trap tegen de deurpost aan.

'En als je gepakt wordt?'

'Ik word niet gepakt.'

'Nou, dan kan ik toch ook...'

'Hou op!' Matthijs duwde zijn handen tegen zijn oren. 'Ik wil er niets meer over horen.'

Kasper zweeg. Hij pakte het glas cola dat Matthijs had ingeschonken en dronk het in één teug leeg. Hij veegde met

de rug van zijn hand zijn mond af en boerde een keer.
Vanavond om zeven uur op het bekende adres, had die ene
vent gezegd.

12.

Om kwart voor zeven hoorde hij Matthijs naar beneden lopen. Zachtjes opende Kasper de deur van zijn kamer. Even later hoorde hij de buitendeur open- en dichtgaan. Nu moest hij snel zijn. Hij gleed langs de leuning omlaag, griste zijn jack van de kapstok en vloog de keuken in. Door het raam zag hij nog net Matthijs wegfietsen.

Opschieten, anders was hij hem zo kwijt. Een geluk bij een ongeluk dat Matthijs zijn brommer nu niet had, anders had hij hem never nooit kunnen bijhouden. Hij reed jachtig zijn fiets uit de schuur en keek zoekend rond. Aan het eind van de straat sloeg Matthijs rechtsaf.

Toen Kasper aan het eind van straat was, ging hij ook naar rechts. Hè, waar was Matthijs nu? Bij het eerste kruispunt bleef hij staan. Vertwijfeld speurde hij van links naar rechts. Nergens. Hij racete door tot het volgende kruispunt. Weer flitsten zijn ogen van links naar rechts. Ja, daar aan het eind van de straat zag hij hem. Hij ging net naar links en stond op zijn trappers fietste Kasper zo snel hij kon achter hem aan.

Hij zag zijn broer rechtsaf slaan en reed nog geen halve minuut later dezelfde straat in. Het was een straat met aan weerskanten portiekwoningen.

Waar was Matthijs nu gebleven?

Vanuit zijn ooghoeken zag hij ineens de fiets van zijn broer in een van de portieken staan. Hadewikerstraat, las Kasper op het straatnaambordje. Dus hier was het bekende adres. Nu moest hij nog achter het nummer komen. Kasper fietste een eindje door om een plek te vinden waar hij zich kon verschuilen. Hij schoot een brandgang in en bleef daar staan wachten. Het duurde niet lang of Matthijs kwam weer naar buiten.

Kasper zag dat zijn broer een rugzak over zijn schouder had hangen. Daar zou het pakje wel in zitten. Matthijs haalde zijn fiets van het slot en reed de straat uit. Kaspers ogen hechtten zich aan de rugzak die snel in de verte verdween. Zijn broer had zijn brommer dus nog niet teruggekregen.

Kasper kwam te voorschijn. Hij fietste in de richting van het huis waar hij Matthijs naar binnen had zien gaan en bleef op een meter of zeven ervandaan staan. Zijn ogen gleden langs de gevel. Een doodgewoon huis met een groot raam aan de voorkant en daarnaast een bruine voordeur. Op de bovenverdieping twee kleinere ramen, die van de bovenverdieping, en een heel klein raampje van de badkamer. Wie van die twee zou daar wonen? Vast die jonge, want hij zag die zwarte Alfa Romeo hier nergens staan. Zou hij de brommer in de schuur gezet hebben? Nummer eenenzeventig. Hadewikerstraat nummer eenenzeventig, dat was dus het adres.

Dat had hij in elk geval. Zou hij nu meteen...? Hij keek naar de bruine voordeur. Aanbellen en dan die vent van vanmiddag zien? Hij huiverde. Nee, nu nog niet. Misschien over een paar dagen, als hij genoeg moed had verzameld.

Naar huis dan maar? Maar wat moest hij daar doen? Hij voelde zich veel te onrustig om thuis te kunnen zijn.

Een beetje besluiteloos zwaaide hij zijn been over het zadel.

Opeens wist hij het. Hij zou naar het station gaan. Hij wilde met eigen ogen zien hoe Matthijs daar met zijn rugzak om in de trein stapte. Misschien wel om zichzelf ervan te overtuigen dat het echt waar was. Toen hij aan kwam rijden, zag hij net hoe Matthijs zijn fiets aan een lantaarnpaal bond en vervolgens de stationshal binnenstapte.

Kasper zette zijn fiets ook op slot. Binnen was het niet erg druk. Oppassen nu, anders zou zijn broer hem zien.

Matthijs trok een kaartje uit de automaat, ging de brede stenen trap omhoog en daarna een andere weer omlaag. Stoptrein Roosendaal, las Kasper op het grote bord boven het perron. Hij verstopte zich achter een pilaar en wachtte. Het duurde niet lang of de trein kwam binnenrijden. Hij stopte en er stapten een stuk of wat mensen uit. Matthijs nam een sprongetje en belandde zonder het opstapje te gebruiken in de trein. Direct daarna sloten de deuren.

Kasper keek de trein net zolang na, totdat hij nog maar een

klein geel puntje in de verte was. Daar ging Matthijs. Naar Roosendaal. Dat zou vanavond weer een latertje worden. Als papa dat merkte...

Kasper slenterde terug naar de uitgang en trapte tegen een blikje dat op de grond lag. Het vloog kletterend over het steen en sommige mensen die voor hem liepen, keken verschrikt om.

Kasper voelde ineens zijn maag. Met spijt dacht hij aan de lasagne die in de koelkast stond en waarvan Matthijs en hij vanavond geen hap hadden kunnen eten.

Hij keek naar de glazen vakjes in de muur waarin de kroketten en frikadellen verleidelijk uitgestald lagen. Zou hij er een nemen? Hij haalde een euro uit zijn zak, stopte die in de automaat en opende een van de vele glazen deurtjes. De eerste happen smaakten hem goed, maar de laatste slikte hij met moeite door. Gek was dat, want meestal lustte hij er wel drie.

Om een uur hoorde Kasper de sleutel in het slot. Hopelijk sliep papa. Met gespitste oren lag Kasper te luisteren. Hij had nog geen oog dicht gedaan. Voetstappen kwamen zachtjes de trap op naar boven. De badkamerdeur ging open en dicht. Na een paar minuten werd de wc doorgetrokken. Opnieuw de badkamerdeur. Toen de kamerdeur van Matthijs die even lichtjes piepte. Op papa's kamer bleef alles stil.

Kasper sloop de gang op en tikte zo hard hij durfde op Matthijs' deur.

‘Ja,’ klonk het gedempt.

Kasper duwde de deur open. Zijn broer zat op zijn bed en was bezig zijn schoenen uit te doen. Alleen het kleine bedlampje brandde.

‘O, ben jij het?’ Matthijs' stem klonk opgelucht.

‘Ging het goed?’

‘Ja.’

‘Heb je je brommer terug?’

‘Nee. Ik krijg 'm pas terug als ik alles heb afbetaald.’ Matthijs zette zijn schoenen zachtjes naast elkaar onder het bed. ‘Ga nou maar slapen.’

Voordat Kasper de deur achter zich dichttrok, keek hij nog even om. In het zwakke lichtschijnsel van het bedlampje zag hij hoe somber en vermoeid het gezicht van zijn broer eruit zag.

13.

Met zijn rugzak aan zijn schouder hangend, liep Kasper de trap op naar het geschiedenislokaal. Overmorgen, dan ging hij naar het adres, voordat hij naar mama ging. Hij moest Matthijs helpen. Op elk moment van de dag drong die beslissing zich aan hem op of hij nu wilde of niet en het maakte hem onrustig.

Hij voelde een duwtje tegen zijn arm. Het was Flori.

‘Hier.’ Ze duwde een briefje in zijn hand en liep toen snel door. Haar twee lange blonde staarten dansten aan weerszijden van haar hoofd.

Kasper vouwde het briefje open.

Hoi Kasper,

Ik vind jou aardig. Jij mij ook?

Schrijf me terug.

xxx Flori

Kasper had het ineens erg warm en hij voelde zich zo blij dat hij de trap op zou kunnen huppelen.

‘Wat heb je daar?’ Johnnie probeerde het papiertje uit zijn hand te trekken, maar Kasper was hem net te vlug af.

‘Niets.’ Hij frommelde het papiertje in zijn broekzak.

‘Doen wij de opdracht samen?’ Johnnie gaf Kasper een speelse stomp tegen zijn arm.

‘Welke opdracht?’ vroeg Kasper afwezig.

‘Lise heeft toch gezegd dat we deze les twee aan twee een zoekopdracht op de computer moeten doen.’

‘O ja.’ Kasper had nooit meer gedacht aan de zoekopdracht waar Lise het de vorige les over had gehad. Hij dacht aan Flori. ‘Ik weet nog niet,’ zei hij vaag.

‘Dan niet hoor.’ Een beetje beledigd liep Johnnie door.

In het lokaal zochten Kaspers ogen direct naar Flori. Ze was druk in haar tas aan het rommelen. Ze keek even op en hun ogen ontmoetten elkaar vluchtig, voordat ze zich weer even snel over haar tas boog.

‘Toe jongens, snel zitten.’ Lise kwam het lokaal binnen. ‘We gaan zo naar de mediatheek. Jullie moeten...’

Lises heldere stem gleed langs Kasper heen. Flori vond hem aardig. Hij vond haar aardig. Meer dan aardig zelfs. Heel aardig. Het aardigste meisje van de klas. Super, super, superaardig. En mooi en leuk en lief en...

‘We moeten naar boven!’ Felicia gaf hem een tik op zijn schouder.

Haastig stond Kasper op en liep achter de anderen aan naar boven.

In de mediatheek ging de klas roezemoezend achter de computers zitten. Flori stond nog.

‘Flori hier!’ Felicia zwaaide vanaf de andere kant van de mediatheek waar ze al een computer aan het opstarten was.

Flori aarzelde.

‘Wij samen?’ vroeg Kasper snel.

‘Goed.’ Flori schudde haar hoofd tegen Felicia.

‘Oh, Flori en Kasper gaan samen!’ riep Felicia plagerig.

‘Niet zo schreeuwen.’ Lise liep naar Felicia toe.

Kasper en Flori gingen zitten en Kasper startte de computer op.

‘We moeten...’ begon Flori.

‘Wacht even.’ Kasper opende een nieuw document en begon snel te typen.

Lieve Flori,

Ik vind jou ook aardig.

xxx Kasper

‘Dat is heel mooi,’ klonk Lises stem achter hen, ‘als jullie nu dan maar met de opdracht beginnen.’

Flori en Kasper keken tegelijk om. Lise lachte en gaf hen een knipoogje.

Met een rood hoofd bogen ze zich over het toetsenbord en klikten een zoekmachine op internet aan.

14.

Die zaterdagmorgen fietste Kasper in de richting van de Hadewikerstraat. Hij probeerde krampachtig aan het weekend bij mama te denken en niet aan wat hem zo meteen te wachten stond.

Een auto passeerde hem en sloeg direct daarna rechtsaf. Kasper remde hard.

‘Gek!’ mompelde hij de auto achterna.

Misschien kon hij wel duizend euro verdienen. En Matthijs hoefde er niets van te weten. Hij trapte nog wat sneller door. En als hij nou gepakt werd? Kasper schudde de beangstigende gedachten die hem overvielen van zich af. Daar wilde hij niet aan denken.

Een beetje stiekem fietste hij de Hadewikerstraat in. Voor de portiek van nummer eenenzeventig stopte hij. Voor de ramen boven hingen gestreepte gordijnen die dicht waren.

Zou die gozer nog slapen?

Kasper keek aarzelend de gevel langs. Geen teken van leven. Stel nou dat die vent een ochtendhumeur had. Misschien kon hij toch beter later gaan.

Onzeker tuurde hij naar de deur van nummer eenenzeventig. Hij was al half en half van plan om dan maar door te fietsen, toen de voordeur openging en er een meisje met lang,

donkerblond haar naar buiten kwam. Ze haalde de fiets die tegen de gevel stond van het slot.

‘Moet je hier zijn?’ vroeg ze met een blik over haar schouder naar Kasper.

‘Ja, nee.’ Kasper liet de trapper ronddraaien.

‘Moet je Ludo hebben?’ Het meisje liep met haar fiets aan de hand naar hem toe.

Heette die vent Ludo? ‘Ja,’ zei hij op goed geluk.

Het meisje nam hem aandachtig op. ‘Hoe oud ben je? Tien, elf?’

‘Twaalf,’ zei hij een beetje beledigd.

‘Is dat niet een beetje te jong?’

‘Waarvoor?’ vroeg Kasper.

‘Je wilt Ludo toch spreken?’

‘Ja.’

‘Nou, daarvoor dus. Hoe ken je Lu?’

‘Gewoon.’

‘Weet je wat hier gebeurt?’ vroeg het meisje.

Kasper haalde z’n schouders op. ‘Zo’n beetje,’ zei hij vaag.

Het meisje bleef hem aankijken. Hij voelde dat hij rood werd en daar had hij de pest over in.

Het meisje streek haar haar achter haar oor. ‘Volgens mij ben je hier nog niet eerder geweest, hè?’

‘Niet echt.’

Het meisje trok even haar wenkbrauwen op. ‘Dat zou je

natuurlijk ook zo kunnen houden.’

‘Waarom?’

‘Je zei toch dat je wist wat hier gebeurt.’

‘Ja, en?’

‘Ach laat ook maar. Als je per se wilt, kan ik je niet tegenhouden.’

‘Woon je hier ook?’ vroeg Kasper.

‘Ja, Ludo is mijn vriend.’

Kasper wreef met zijn wijsvinger over de bovenkant van zijn bel. Als dit meisje de vriendin van Ludo was, dan wist ze natuurlijk ook wat hij deed. Wie weet, werkten ze wel samen.

‘Kan, kan ik hem spreken?’

‘Waarom wil je dat?’

‘Ik wil hem iets vragen.’

‘Nou ja, zelf weten. In elk geval niet voor twaalf uur. Ludo is een echte langslaper en hij is niet te genieten als je hem eerder stoort.’

Naast hen bleef een broodmagere jongen staan. Hij zag bleek en zijn handen trilden.

‘Ik moet wat hebben,’ zei hij tegen het meisje. ‘Ik, ik...’

‘Heb je geld?’ vroeg ze zakelijk.

‘Ja, hier.’ Hij haalde een biljet uit zijn broekzak.

‘Je weet dat dat niet genoeg is.’

‘Alsjeblieft, ik voel me zo rot. Ik ga dood als ik niets krijg.’

Het meisje zuchtte. ‘Nou vooruit dan maar.’ Ze zette haar

fiets weer tegen de muur en pakte het biljet aan. Ze stak de sleutel in het slot, draaide hem om en duwde de deur open. Ze verdween naar binnen en was in een mum van tijd weer terug, met een klein pakje.

‘Hier.’ Ze stak het de jongen toe.

Hij griste het uit haar handen en wilde het pakje open maken.

‘Niet hier. Ophoepelen.’

De jongen draaide zich om en liep de straat uit.

‘Nou zie je het zelf,’ zei het meisje tegen Kasper.

‘Zielenpoten zijn het.’

Ze keek even schichtig naar het raam en boog zich vervolgens naar Kasper toe. ‘Hij is mijn vriend, maar bemoei je toch niet met hem.’

‘Waarom?’ begon Kasper.

‘Omdat je een aardig jochie bent, daarom.’ Ze keek op haar horloge. ‘Ik moet opschieten. De zaak gaat om tien uur open.’ Ze pakte haar fiets weer. ‘Ik werk in een boekwinkel en m’n baas wordt woedend als ik te laat kom.’ Ze sprong op haar fiets en reed weg. Ze zwaaide nog even, voordat ze om de hoek verdween.

Kasper staarde haar een beetje verbluft na. Nou ja, een jochie nog wel. Hij liet zijn ogen nog een keer langs de gevel dwalen, maar het zag er nog net zo uit als een paar minuten geleden. Wat dacht die meid wel. Jochie! Hij zou haar wel eens laten zien dat hij heus niet zo’n jochie was. Als hij

morgen terugkwam, zou hij hier weer langsgaan.

Hij zag op zijn horloge dat het inmiddels tien voor tien was.

Als hij opschoot, kon hij nog een trein eerder halen. Hij sprong op zijn fiets en sjeesde ervandoor.

15.

Toen de trein het station uitreed, pakte Kasper de krant die iemand op de bank had laten liggen. Hier, weer zo'n bericht. **Twee miljoen euro aan heroïne in rugzak gevonden.** Er was een man met acht kilo zuivere heroïne in zijn rugzak aangehouden. Hij had naar Brussel willen reizen, maar de spoorwegpolitie hield hem al langer in de gaten. Voorzichtig scheurde Kasper het berichtje uit de krant.

Hij deed zijn tas open en stopte het artikeltje erin. Twee miljoen euro! Wat een bedrag. En hij vond vijfduizend al veel. Hij bladerde doelloos door de krant. Matthijs had het pakje ook in zijn rugzak vervoerd, vast en zeker. Dat zou hij dus in elk geval niet doen. Hij zou iets beters verzinnen, als hij het zou doen.

Kasper keek uit het raam naar het voorbijschietende landschap en probeerde zijn gedachten stop te zetten. Hij wilde er niet meer aan denken tot morgenavond.

Hij zou nog maar een stukje gaan lezen in het boek dat hij van zijn leraar Nederlands geleend had. Hij haalde het boek uit zijn tas.

Hij had er gisteravond ook nog een stukje in gelezen. Hij wist nu ook waarom de hoofdpersoon in dat strafkamp terecht was gekomen. De man was opgepakt omdat hij een paar

sportschoenen had gejat. De rechter nam het heel hoog op omdat het de schoenen van een beroemde sporter waren. Maar de hoofdpersoon had het helemaal niet expres gedaan. Die schoenen waren heel toevallig op zijn pad gekomen en toen had hij ze opgeraapt.

Kasper vond het maar vreemd. Het stelen van een paar sportschoenen was toch niet zo erg? Maar misschien in Amerika wel.

Hij had wel eens gehoord dat de straffen hier in Nederland heel licht waren vergeleken met die in andere landen.

Hier in Nederland had je zulke straffkampen niet, maar wel jeugdgevangenissen. Zouden Matthijs en hij daarnaartoe moeten, als ze betrapt werden? Onzin, stelde hij zichzelf gerust. Ze werden niet betrapt. Hij was al zo vaak met de trein gegaan en nog nooit had iemand naar hem omgekeken. Nou dacht hij er alweer aan! Geërgerd sloeg hij het boek open, maar veel las hij niet. Steeds opnieuw dwaalden zijn gedachten af.

Frank zat de krant te lezen en mama bracht Merel en de jongens naar bed.

‘Volgende week zaterdag heb ik mijn toernooi. Kom je dan kijken?’

Frank keek naar hem over zijn krant. ‘Best. Zullen de jongens ook leuk vinden. Komt je vader ook?’

‘Nee, die heeft dan een congres.’ Kasper pakte de afstandsbediening en zapte de kanalen langs. Hij zou maar niet zeggen dat papa daarna bij oma bleef slapen en pas zondagavond terugkwam. Papa vond dat twee jongens van twaalf en zestien best een nachtje op zichzelf konden passen, maar hij was er niet helemaal zeker van of mama en Frank er net zo over dachten.

‘Straks komt er een spannende film.’ Frank legde een gelezen pagina naast zijn stoel bij de rest van de krant.

Kasper legde de afstandsbediening weg en keek met een schuin oog naar de krant. Hij wilde het helemaal niet, maar het was sterker dan hijzelf. Hij hengelde een paar door Frank weggelegde stukken krant naar zich toe en sloeg snel de bladen om. Daar stond weer zo’n bericht: **XTC tast geheugen aan.**

Hij las dat gebruikers van XTC een grote kans liepen op aantasting van hun geheugen. Zou Matthijs zelf ook slikken op die feesten waar hij die pillen verkocht en zou hij dit wel weten? Hij liep naar de la om een schaar te pakken.

‘Wil je iets uitknippen?’

‘Bij Nederlands moeten we een spreekbeurt houden en ik doe dat over drugs enzo,’ verzon Kasper snel.

‘Interessant onderwerp.’

‘Wat is een interessant onderwerp?’ vroeg zijn moeder die net de kamer binnenkwam.

‘Kasper doet een spreekbeurt over drugs. Afgelopen week stond er trouwens nog een artikel in de krant over drugs. Dat ging over het gratis verstrekken van heroïne.’

‘Er staat bijna elke dag wel iets in de krant over drugs.’ Zijn moeder ging naast Kasper op de bank zitten. ‘Kijk morgen maar eens bij de oude kranten.’ Ze bekeek het artikel dat hij had uitgeknipt. ‘Begin er maar nooit aan.’

‘Ik niet, hoor.’ Kasper verfrommelde een hoekje van de krant. Hij dacht aan de magere jongen van vanochtend. Hij streek het hoekje weer glad. ‘Ik niet,’ zei hij nog een keer. ‘Ik ga nooit gebruiken.’

Zijn moeder aaide hem even over zijn hoofd. Kasper pakt haar hand vast en legde zijn wang ertegenaan.

16.

Kasper trapte traag naar de Hadewikerstraat. Hoe dichterbij hij er in de buurt kwam, des te zwaarder zijn benen werden en des te moeizamer hij de trappers rond kreeg. Alles in zijn lijf leek hem tegen te houden.

Na een minuut of vijf stopte hij bij nummer eenenzeventig.

‘Fiets door! Doe het niet!’ bonkte zijn hart. Hij negeerde de waarschuwing en met zijn fiets aan de hand liep hij naar de voordeur die verrassend snel openzwaaide.

‘Wie hebben we daar? Aha, ik zie het al. Het kleine broertje van Matthijs. Kom d’r in.’

Kasper keek naar het hem bekende gezicht. Kasper zette zijn fiets op slot en ging naar binnen. Hij volgde Ludo de gang door naar de kamer.

Het eerste wat hem opviel was de enorme, luxe uitgevoerde breedbeeldtelevisie die aanstond. De muziek kwam van alle kanten op hem af.

‘Ga zitten.’ Ludo liet zich op de bank neervallen. Hij pakte de afstandsbediening en zette het geluid zachter.

Voorzichtig ging Kasper zitten op een van de twee stoelen die tegenover de bank stonden.

‘En wat kom je doen?’ Ludo keek hem strak aan.

‘Eh.’ Kasper probeerde een zin te bedenken, maar het leek

wel of hij alle woorden kwijt was.

‘Nou?’ Ludo leunde achterover.

‘Eh.’ Kasper kuchte een paar keer. ‘Ik dacht, ik dacht...’

‘Je maakt het wel spannend.’

‘Ik dacht dat ik misschien wel iets voor jou kon doen.’

‘De plee schoonmaken?’

‘Een pakje bezorgen, net als Matthijs.’

‘Heeft hij je gestuurd?’

‘Nee, hij weet er niets van. Ik ben hem laatst stiekem achterna gegaan en toen zag ik hem hier.’

Ludo nam hem van hoofd tot voeten op. ‘Hoe oud ben je?’

‘Twaalf.’

‘Je lijkt jonger. Hoe jonger hoe beter. Kinderen zijn vaak minder verdacht.’

‘Dus ik mag?’

‘Ik moet het nog even overleggen met de baas, maar ik denk het wel.’

‘Maar hij zei toch zelf dat ik wel iets kon doen?’

‘Toch moet ik het eerst melden. De baas wil van alles op de hoogte zijn, maar reken er maar op dat je aanstaande zaterdag naar Amsterdam gaat.

Kasper beet op zijn lip. Aanstaande zaterdag, dan had hij zijn judotoernooi.

‘Mag het ook zondag?’ vroeg hij.

Ludo bekeek hem zwijgend.

Kasper werd zenuwachtig onder zijn blik. ‘Zaterdag moet ik judoën.’

Op dat moment ging de deur open en kwam het meisje binnen dat Kasper al eerder bij de voordeur ontmoet had.

‘Hoi.’ Ze knikte hem even toe.

Vervolgens sloeg ze haar armen om Ludo’s hals en drukte haar mond op de zijne.

Kasper keek naar de beelden op de televisie, maar hun kus duurde zo lang dat hij zich ongemakkelijk begon te voelen.

Na een poosje duwde Ludo haar van zich af. ‘Wegwezen.’

Het meisje gehoorzaamde.

‘Mijn vriendin,’ zei Ludo terwijl hij toekeek hoe ze de kamer verliet. ‘Een schatje. Probeert me op het goede pad te brengen, maar ik zeg altijd dat ik al goed zit.’

Hij stond op en liep naar een hoge kast met allemaal laatjes. Hij opende het onderste en haalde er een pakje uit. ‘Dit moet eind deze week naar Amsterdam.’

Het pakje had het formaat van een pakje sigaretten. ‘Kom vrijdag maar even langs om te horen of het doorgaat.’ Ludo legde het weer terug.

Hij kwam weer bij Kasper zitten met een wit papiertje in zijn hand dat hij zorgvuldig openvouwde en vervolgens onder zijn neus hield. Met de wijsvinger van zijn andere hand drukte hij een neusgat dicht. Hij snoof een paar keer diep. ‘Wil je ook een keer?’

‘Nee.’

‘Zonde. Je voelt je er hartstikke lekker bij. Ludo liet zich achterover zakken.

‘Is zondag nou goed?’

‘Mij best.’

‘En eh, hoeveel verdienen ik ermee?’

‘Zo’n vijftig euro. En later misschien honderd. Dat hangt er vanaf, waar je heen moet.’

Kasper rekende snel uit dat ze tussen de vijftig en honderd pakjes moesten bezorgen om de schuld af te lossen.

Hij stond op. ‘Ik ga.’

‘Doe dat.’ Ludo legde zijn benen op de tafel en pakte de afstandsbediening. ‘Je komt er wel uit, hè?’ Zijn hand wuifde in de richting van de deur.

‘Ja.’ Kasper liep naar de gang. Uit de kamer klonk nu weer harde muziek. Ergens in de gang ging een deur open en Ludo’s vriendin kwam te voorschijn. ‘Zeg niet dat ik je niet gewaarschuwd heb,’ zei ze, voordat ze de kamer binnenging en de deur achter zich sloot.

17.

‘Nog één uur Nederlands en dan is het weekend!’ Flori stak haar beide armen omhoog en maakte een sprongetje. Ze waren op weg naar het lokaal. ‘Lekker hè?’ Ze gaf Kasper een duwtje tegen zijn arm.

‘Mwah.’

‘Wat heb jij toch? Je doet de hele week al zo, zo, ja weet ik het, chagrijnig.’

Kasper zei niets. Flori had gelijk. Hij wás chagrijnig. Het pakje dat hij vandaag moest halen en zondag moest bezorgen, was geen moment uit zijn gedachten. Zoiets bedenken ging nog, maar om het nu daadwerkelijk uit te voeren, dat was een stuk moeilijker.

Het ene moment was hij er vast van overtuigd dat het ging lukken, het andere moment was hij doodsbang. Stel je voor dat hij gesnapt werd. Het zou wel niet, maar toch. Steeds opnieuw brak het zweet hem uit.

Alle artikelen die hij uit de oude kranten bij mama en Frank had geknipt, had hij doorgelezen en daarna had hij alle oude kranten bij hen thuis nog eens doorgespit. Bij elk artikel dat hij las, was de moed hem verder in de schoenen gezakt.

‘Je gaat dit weekend zeker naar je moeder?’ vroeg Flori.

‘Nee, ik heb zaterdag een judotoernooi.’

‘O.’

Het bleef even stil.

‘Mag ik dan komen kijken?’ vroeg ze toen.

‘Laatste uur! Hebben jullie het schriftelijk goed geleerd?’
Johnnie wrong zich tussen hen in en gaf hun beiden een klap op hun schouder.

‘Toe jongens, opschieten maar!’ Meneer Zwarts stond voor het lokaal op hen te wachten. ‘Niet van dat slome gedoe.’

De leerlingen dromden het lokaal binnen.

De leraar had tien zinnen op het bord geschreven die ze moesten ontleden.

‘Overschrijven, ontleden, inleveren en wegwezen,’ zei hij toen iedereen zat. ‘Het laatste uur op vrijdag duurt altijd veel te lang!’

Kasper had de eerste vijf af, toen er een propje papier op zijn bank viel. Hij keek naar zijn docent, maar die was druk bezig met corrigeren.

Kasper streek het papiertje glad.

Mag het nou?

xxx Flori

Kasper draaide het blaadje om.

Goed, kladde hij op de achterkant. Hij vouwde het papiertje weer tot een propje en wilde het net op Flori’s tafeltje mikken toen meneer Zwarts met uitgestrekte hand naast hem stond.

‘Geef dát maar aan mij.’

Kasper gaf het propje.

‘Mag ik het lezen?’ vroeg de leraar met een lachje.

Kasper knikte.

Meneer Zwarts vouwde het open en las.

‘Voorlezen! Voorlezen!’ werd er geroepen.

‘Doorwerken, jongens.’ Hij maakte er opnieuw een propje van, legde het op Flori’s tafeltje en knipoogde even naar Kasper.

Toen Flori naar voren liep om haar werk in te leveren, schreef Kasper net de laatste woorden op. Hij gunde zich niet meer de tijd om zijn werk na te kijken, maar stond op om het in te leveren. Direct na Flori verliet hij de klas.

‘Ga je met mij mee naar huis?’ vroeg Flori.

Kasper dacht aan Ludo en aan het pakje. Straks na het eten zou hij nog kunnen gaan. ‘Oké,’ zei hij en ze liepen samen naar de fietsenkelder.

Rusteloos ijsbeerde Kasper door het huis. Van de keuken naar de kamer. Van de kamer naar boven en van boven weer naar beneden. Matthijs was weg, zoals altijd op vrijdagavond, en papa zat te werken om de vergadering van morgen voor te bereiden.

Kasper zette de televisie aan en deed hem na vijf minuten weer uit. Wel gaan, niet gaan? Hij wist het werkelijk niet.

Misschien had papa toch tijd voor een potje schaak.

Langzaam ging hij de trap op naar boven. Als hij won, zou hij niet gaan, verloor hij echter, dan moest hij het doen. Hij schrok van zijn eigen gedachte. Misschien, stelde hij zichzelf gerust. Misschien. Hij liep zijn vaders werkkamer binnen en zag dat zijn vader druk aan het telefoneren was.

‘Pap?’ fluisterde hij.

‘Een moment,’ zei zijn vader in de telefoon. Hij bedekte vervolgens het spreekgedeelte van de hoorn met zijn hand.

‘Wat is er?’

‘Heb je zo nog tijd voor een potje schaak?’

Met een spijtig gezicht schudde zijn vader zijn hoofd. ‘Echt niet Kas, ik ben zeker nog twee uur bezig. Andere keer.

Goed?’

Hij wachtte het antwoord niet af, maar ging alweer verder met zijn gesprek.

Teleurgesteld verliet Kasper zijn vaders kamer en ging zijn eigen kamer binnen. Hij kon ook een potje schaken tegen de computer. Hij startte zijn computer op en stopte zijn schaak cd-rom erin. Het was wel moeilijk om van de computer te winnen, moeilijker dan van papa. Dat zou betekenen dat hij moest gaan. Hij slikte en deed zijn eerste zet. Halverwege was het al wel duidelijk dat hij waarschijnlijk zou verliezen.

Hij haalde uit zijn bureaula de zwarte map te voorschijn waarin hij alle uitgeknipte artikelen had verzameld. Hij

schoof de twee elastieken van de hoeken en opende de map. Een voor een liet hij de knipsels door zijn handen gaan. Hij wist er zo langzamerhand zoveel van, dat hij echt een spreekbeurt over dit onderwerp kon houden.

De wijzers van de wekker naast zijn bed wezen inmiddels negen uur aan. Hij moest nu beslissen. Het was nu of niet. Het was geen *ver van zijn bed show* meer zoals toen in groep acht. Hij zat er middenin. Bijna...

Wat moest hij doen? Hij wilde Matthijs toch helpen? Kon hij maar met iemand overleggen. Maar alle volwassenen zouden er meteen de politie bijhalen, dat was zeker. En Flori? Misschien wilde ze wel niets meer van hem weten. Bovendien had hij het Matthijs beloofd. Hij had gezworen niets te zullen zeggen.

Hij sloeg de zwarte map weer dicht en drukte zijn handen tegen zijn oren, zo hard dat hij het binnen in zijn hoofd hoorde gonzen. Hij durfde niet.

18.

Kasper was al vroeg in de sporthal. Hij was de afgelopen nacht talloze malen wakker geschrokken en dan voelde hij direct weer de zwaarte die het hem zo moeilijk had gemaakt om in slaap te vallen. Hij was een lafaard, te bang om zijn broer daadwerkelijk te helpen. Mooie ideeën genoeg, maar ze uitvoeren, ho maar!

Op de momenten dat hij sliep, had hij gedroomd van treinen, pakjes, brommers en geld. Alles door elkaar. Toen de wekker afliep, voelde hij zich belabberd.

Hij zwaaide even naar Frank die met Daan, Gijs en Flori op de tribune zat. Frank had gevraagd of hij misschien een griepje onder de leden had.

De wedstrijd begon.

Kasper probeerde zijn onrustige gedachten buiten te sluiten. Als hij wilde winnen, moest hij zich nu concentreren op de wedstrijd.

Kaspers ogen gleden langs zijn tegenstander. Die had net als hij de bruine band en was een kop kleiner dan hij, maar dikker.

‘Zet hem op,’ zei Kasper tegen zichzelf. ‘Je kunt het best!’ Ze bogen en wachtten op het teken van de scheidsrechter.

De ander viel direct aan zodat Kasper zich even overdonderd

voelde. Hij herstelde zich echter snel.

De dikke jongen sloeg opnieuw toe en wist hem op zijn buik op de grond te krijgen. Hij probeerde verwoed Kasper op zijn rug te draaien, maar dat lukte niet.

De jongen was wel sterk, maar zijn techniek was minder goed dan die van Kasper. Hij had steeds de aanval geopend, maar nu zou Kasper hém eens verrassen. Hij bedacht zich niet en greep zijn tegenstander vast. Hij trok hem heen en weer. Het lukte. Kasper voelde hoe de jongen zijn best deed zijn evenwicht terug te vinden, maar voor hij daarin slaagde, zwaaide Kasper hem al over zijn heup op de grond. Kasper plofte neer en greep de jongen in de houdgreep. Die worstelde om los te komen, maar Kasper gaf geen krimp.

Kaspers greep verslaptte op het teken van de scheidsrechter. Hij had gewonnen. Boven op de tribune hoorde hij Daan en Gijs juichen. Hij keek even naar boven en zag hoe de jongens heen en weer sprongen. Flori stak haar beide duimen omhoog.

Kasper maakte een judorol op de mat en liep naar de tribune. Hij pakte een blikje drinken uit zijn tas. Langzaam dronk hij het op.

‘Goed gedaan, joh.’ Frank woelde even door zijn haar. ‘Die laatste aanval was sterk. Je verraste die ander volkomen.’ Kasper hield een slok een paar seconden in zijn mond, voordat hij hem doorslikte. ‘Dat was ook de bedoeling.’

‘Ik wil net zo als jij judoën, Kas!’ Daan kwam met grote sprongen de tribune af, gevolgd door zijn broertje.

‘Hoe vaak moet je nu nog?’ vroeg Gijs.

‘Dat hangt ervan af hoe vaak ik win.’

‘Ik hoop dat jij steeds wint,’ zei Daan.

Flori lachte hem stralend toe. ‘Ik ook. Ik duim voor je.’

Kasper ging de zaal weer in voor de volgende ronde. Dit keer moest hij tegen een Chinese jongen. Kasper merkte direct dat de jongen goed was. Hij was watervlug en kende veel technieken. Kasper zette zich schrap toen de Chinese jongen aan hem begon te trekken. Hij moest er koste wat kost voor zorgen dat hij niet uit balans raakte. Hij gaf een moment mee, waardoor de ander dacht dat hij kon uithalen. Kasper herstelde zich razendsnel, nam de Chinese jongen in een schouderzwaai en wierp hem op de grond. Hebbes. Snel rolde Kasper hem op zijn rug en klemde hem vast. Op het teken van de scheidsrechter liet hij los en stond hijgend op. Weer gewonnen! Het ging goed. Twee keer achter elkaar zo snel winnen, gebeurde hem niet vaak.

Hij keek triomfantelijk naar de tribune, waar Frank, Flori en de jongens zaten en wilde zijn armen al omhoog steken, toen hij plotseling schrok. Daar helemaal rechts, in een gedeelte waar verder niemand zat, zat Ludo. Kasper kon alleen maar staren.

Ludo stond op, zwaaide en wenkte. Kasper wilde zich

omdraaien en wegrennen om Ludo nooit meer te zien, maar met zijn ogen strak op Ludo gericht, liep hij naar de tribune en ging naar boven.

‘Zo, ben je daar?’ vroeg Ludo.

Kasper knikte stom. ‘Waarom...?’ begon hij.

‘Belangstelling. We weten graag wat onze jongens doen.’

Het was alsof er een vuurtje in Kaspers maag werd aangestoken.

‘Onze jongens?’

Ludo grijsde. ‘Ik bedoel de jongens die wel eens een klusje voor ons doen. En trouwens, je bent niet geweest gisteren om je pakje op te halen. Toen dacht ik, ik breng het hem maar even. ’t Was nog wel even een gepuzzel om uit te vinden waar je wedstrijd was, maar het is gelukt.’

‘Eh,’ begon Kasper.

‘Toch niet van gedachten veranderd hè?’ Ludo keek hem dreigend aan. ‘Dan ziet het er beroerd uit voor die arme broer van jou. Die aflossing gaat ons veel te langzaam. We zijn geen bank.’

Kasper zag vanuit zijn ooghoek dat Ludo zijn hand tot een vuist balde en hem even nonchalant heen en weer bewoog.

Hij slikte. ‘Ik eh, ik had het pakje nog willen halen.’

‘Vrijdag was de afspraak.’ Weer bewoog de vuist even heen en weer. ‘Zoiets flik je niet weer.’ Ludo boog zich dicht naar Kasper toe. ‘Morgenochtend is de dag, mannetje.’ Hij klopte

op zijn zak. ‘Dit hier moet weg.’

Het vuurtje in Kaspers maag vlamde opnieuw op. ‘Geef maar.’

Zijn stem klonk schor.

‘Ben je bedonderd. Ik lever mijn spullen het liefst zonder publiek af. Heb je na elke wedstrijd een pauze?’

‘Ja.’

‘Oké, na de volgende wedstrijd ga jij naar een rustig plekje en ik kom achter je aan.’

Kasper draaide zich zonder een woord te zeggen om en liep terug.

Hij bleef bij Frank staan, die een spannende wedstrijd op de mat volgde.

‘Wie was dat?’ vroeg Frank zonder zijn ogen van de wedstrijd af te houden.

‘Gewoon iemand die ik ken.’

‘Hadden jullie ruzie?’ vroeg Flori.

‘Nee.’

‘Je deed het prima tegen die Chinese jongen,’ merkte Frank op.

‘Ja.’ Kaspers blikken dwaalden langs de tribune naar boven.

‘Wil je nog wat drinken?’

Kasper voelde ineens dat hij een verschrikkelijke dorst had, zo erg dat het slikken stroef ging. ‘Ja.’

Met z’n vijven liepen ze naar de kantine.

Toen Kasper weer terug was in de zaal, keek hij direct naar de

tribune. Ludo stak groetend zijn hand op, maar Kasper keek de andere kant op.

In de derde partij moest hij tegen een jongen met kort, blond haar die ongeveer net zo groot was als hijzelf. Meteen toen hij begon, merkte hij dat hij zijn zelfvertrouwen kwijt was. Hij voelde voortdurend Ludo's ogen en dat maakte hem zenuwachtig. Hij maakte een paar stomme fouten, waardoor de wedstrijd snel afgelopen was. Hij had verloren, maar dat maakte hem niets meer uit.

Hij liep naar Frank toe.

‘Volgende keer beter.’ Franks hand drukte bemoedigend op zijn schouder.

‘Ik ga even naar de wc.’ Kasper verliet de zaal. De toiletten waren verlaten. Kasper draaide de kraan open en liet het koude water over zijn handen stromen. Hij maakte een kommetje van zijn handen en ving daar wat water in op dat hij vervolgens tegen zijn verhitte gezicht plensde. Achter hem ging de deur open. Hij ontmoette Ludo's blik in de spiegel.

‘Jammer van je wedstrijd.’ Ludo kwam naast hem staan. ‘Dat kwam toch niet door mij?’

Kasper droogde zonder iets te zeggen zijn handen af.

‘Hier!’ Ludo haalde uit zijn zak een pakje te voorschijn.

‘Wat zit er precies in?’

‘Lollies, maar je mag er niet aan likken. Nou, pak aan.’

Kasper wreef het laatste beetje water van zijn handen aan zijn

judopak af, voordat hij het pakje aanpakte.

Kasper woog het op zijn hand. 'Hoeveel is het waard?'

'Heel veel. Raak het niet kwijt, want dan heb je een probleem.' Kasper verborg het pakje onder zijn judojas en hield zijn hand ertegenaan.

'In Amsterdam moet je naar dit adres.' Ludo overhandigde hem een blaadje met daarop een adres.

Kasper bekeek het. 'Hoe kom ik daar?'

'Je zou een tram kunnen nemen.'

Kasper knikte zwijgend.

'Dus je weet het, hè? Je neemt morgen de trein naar Amsterdam. Neem die van zeventien over negen. In Amsterdam lever je de handel af. Ik heb gezegd dat je er om elf uur wel bent.' Ludo haalde een briefje van vijftig euro uit zijn zak. 'Voor een kaartje en de rest mag je houden.'

Kasper rekende vlug. Een retourtje Amsterdam zou ongeveer twintig euro kosten. Dan hield hij dus dertig over. Hij had eigenlijk gerekend op vijftig.

'Ik...' begon hij.

'Niet tevreden?' vroeg Ludo met een knik naar het briefje in Kaspers hand. 'Had je je maar aan de afspraak moeten houden.' Hij maakte een gebaar alsof hij met zijn wijsvinger een propje papier wegschoot. Venijnig tikte de wijsvinger even tegen Kaspers wang, voordat Ludo de toiletten verliet.

Verdwaasd staarde Kasper naar de deur waardoor Ludo was verdwenen. Hij voelde de plek op zijn wang waar Ludo hem geraakt had onaangenaam tintelen. Hij haalde diep adem. Nu zat hij erin. Er middenin.

Hij draaide de kraan open en boog zich voorover om te drinken. Het koude water in zijn mond bracht hem weer een beetje tot zichzelf.

Waar moest hij het pakje en het geld zo gauw laten? In de kleedkamer? In zijn jaszak? Nee, stel je voor dat het gejat werd. Hij moest het maar gewoon in zijn sporttas stoppen. Frank zou hem echt niet openmaken. Hij liep terug naar de zaal met het pakje onder zijn jas.

Hij ging de zaal binnen en zijn ogen vlogen langs de tribune. Geen Ludo. Hij liep haastig naar hun plek en stopte het pakje onder zijn handdoek. Het geld en het briefje deed hij in zijn portemonnee.

‘Wat heb je daar?’ vroeg Daan.

‘Gewoon, iets wat iemand geleend had.’

Kaspers vierde wedstrijd verliep net als zijn derde. Hij was zijn concentratie volledig kwijt en het was voor zijn tegenstander een makkie om hem uit balans te brengen. De wedstrijd was binnen de kortste keren beslist.

‘Jammer joh.’ Zijn judotrainer klopte hem in het voorbijgaan even op zijn schouder. ‘De eerste twee wedstrijden gingen zo goed.’

Kasper mompelde wat.

‘Volgende keer beter.’ De trainer liep door.

Kasper liep langzaam naar Frank, Flori en de jongens toe.

Frank sloeg even zijn arm om hem heen. ‘Waardeloos hè, om te verliezen?’

Kasper schokschouderde.

‘Er lopen twee kippen door de woestijn,’ begon Gijs.

‘Zegt die ene kip tegen de ander,’ vulde Daan aan.

Ze zwegen.

‘Nou?’ vroeg Kasper.

‘Tok, tok, tok.’ Daan en Gijs rolden over de grond van plezier.

‘Dacht jij dan dat die kippen iets anders zeiden?’

Kasper glimlachte mat. ‘Leuk hoor.’

‘Ja hè?’ Gijs keek hem stralend aan. ‘Als er iets rots gebeurt, helpt een mop.’

‘Heb je zin om nog wat te gaan eten?’ vroeg Frank. ‘Je vader is er toch niet? En jij bent ook uitgenodigd, hoor.’ Hij knikte naar Flori.

Kasper wilde eigenlijk het liefst naar huis, maar dat was onaardig tegenover Frank die speciaal voor hem gekomen was.

‘Goed.’ Kasper zwaaide zijn sporttas over zijn schouder.

‘Even douchen en omkleden. Ik ben zo klaar.’

19.

Kasper woelde van de ene zij op de andere. Hij was doodmoe van een slapeloze nacht, de wedstrijd en alle spanning van het pakje, maar hij voelde zich veel te ongedurig, te zenuwachtig en te bang om te kunnen slapen.

Hij pakte zijn boek. Hij zou proberen nog wat te lezen. Hij wist al dat die gevangenen van dat strafkamp die gaten helemaal niet hoefden te graven om hun karakter te vormen, maar stomweg omdat de directeur wist dat er ergens in de dorre, droge woestijn een schat verborgen moest zitten. Spannend was het wel. Hij las een paar hoofdstukken verder, maar het verhaal kreeg hem niet zo in de greep als anders.

Morgen ging het gebeuren. Hij probeerde zich voor te stellen hoe hij in de trein zou zitten, met een pakje ergens verstopt.

Wat was eigenlijk een geschikte plaats om het op te bergen? In zijn jaszak leek hem niet handig en in zijn rugzak al helemaal niet. **Twee miljoen euro aan heroïne in rugzak gevonden.** De kop van het artikel stond nog in zijn geheugen gegrift.

Wacht, papa stopte op vakantie de paspoorten en zo altijd in een plat leren tasje dat hij onder zijn kleren droeg. Het moest ergens in papa's klerenkast liggen.

Hij legde zijn boek weg, stapte uit bed en liep naar de

slaapkamer van zijn vader. Het grote tweepersoonsbed was keurig opgemaakt. Hij rommelde wat tussen de T-shirts en sokken. Daar had hij het. Het was een bruin, plat, zachtleren tasje dat aan een dun, leren riempje vastzat. Hij hing het om zijn nek en stopte het tasje onder zijn pyjama.

Hij zou het pakje erin stoppen om te kijken of je er dan iets van zag.

In zijn kamer haalde hij het pakje onder zijn matras vandaan. Hij had het sinds hij thuis was gekomen wel tien keer in handen gehad en hij had het tien keer op een andere plaats gelegd. Onzin natuurlijk, want papa was er dit weekend niet eens en Matthijs kwam pas laat thuis. En trouwens, al waren ze er wel, dan gingen ze echt zijn kamer niet uitkammen.

Hij stopte het pakje in het leren tasje en liep terug naar papa's slaapkamer. Daar ging hij voor de grote spiegel staan en bekeek zichzelf grondig. Je zag er bijna niks van.

Hij voelde een vage pijn in zijn buik als hij aan morgen dacht. Was het alvast maar morgenavond, dan was het voorbij.

Hij keek naar het bed. Vroeger, toen hij nog klein was, mocht hij soms in papa en mama's bed als hij ziek was of bang. Nu was hij ook bang. Langzaam liep hij naar het bed toe, sloeg het dekbed terug en kroop erin. Het tasje verborg hij onder papa's kussen. Hij ging op zijn zij liggen, rolde zich op tot een bal en bedwong de aanvechting om zijn duim in zijn mond te steken. Hij drukte zijn neus in papa's kussen en kneep zijn

ogen dicht. Kwam Matthijs nu maar thuis, dan was hij niet zo alleen. Maar zijn broer was op stap. Hij was vanmiddag vlak na hem thuisgekomen, had niet willen zeggen waar hij geweest was en was om negen uur weer de deur uitgegaan. Kasper snoof een paar keer diep. Het vertrouwde bed en papa's vertrouwde geur kalmeerden hem toch een beetje en na een poosje viel hij uitgeput in slaap.

20.

Kasper stopte het geld in de automaat op het station en wachtte tot het retourtje Amsterdam te voorschijn kwam. Hij deed het kaartje in zijn broekzak en slenterde naar het perron vanwaar de trein zou vertrekken.

Hij drukte zijn hand een keer tegen zijn borst. Daar, onder zijn jack had hij het pakje gestopt. Het zat in het leren tasje dat om zijn nek hing. Zijn jas bolde er iets van op, maar niet zoveel dat het opviel. Op zijn rug droeg hij zijn rugzak met daarin zijn boek, een pakje brood en een blikje cola.

In de verte zag Kasper de gele neus van de trein. Even later reed de trein binnen en gingen de deuren open. Kasper stapte in en zocht een plaatsje. Hij koos een plaats tegenover een oudere heer, die hem toeknikte.

‘Alleen op reis?’ vroeg de man.

‘Ja.’ Kasper haalde zijn boek uit zijn rugzak.

Hij had geen zin om te praten. Hij wilde dat hij in Amsterdam was. Hij zou moeten uitvinden welke tram hij moest nemen, maar dat zou wel niet zo moeilijk zijn. De meeste trams stopten bij het Centraal Station.

Hij bekeek de voorkant van het boek. Een grote zandvlakte met gaten. Wat een ellende als je elke dag zo’n diepe kuil moest graven in de brandende zon.

Hij stopte het boek weer terug in zijn rugzak. Hij had toch geen zin om te lezen en hij was blij toen er na een dik uur omgeroepen werd dat ze Amsterdam Centraal Station over enkele ogenblikken zouden binnenrijden.

Hij stopte het boek terug in zijn rugzak en stond op.

‘Prettige dag verder,’ zei zijn overbuurman.

‘Dank u, u ook.’ Kasper deed zijn tas op zijn rug en liep naar de uitgang. De trein stond nu bijna stil en Kasper drukte al op de knop om de deuren te openen, maar het slot werd pas ontgrendeld toen de trein helemaal tot stilstand gekomen was. Met een sprong belandde Kasper op het perron.

Hij liep met de stroom reizigers mee in de richting van de uitgang. Opeens voelde hij een duw in zijn rug. Hij struikelde en viel voorover. Hij voelde dat zijn rugzak van zijn rug getrokken werd. Hij maakte vaart en rolde over zijn schouder door zoals hij tijdens de judolessen zo vaak geïmagineerd had. Hij sloeg hard af met zijn rechterhand en stond direct weer op zijn benen. Pijlsnel stak hij zijn voet naar voren zodat de overvaller die weg wilde rennen, struikelde. Kasper bukte zich en trok de rugzak naar zich toe. De dader sprong overeind en maakte zich uit de voeten. Het gebeurde allemaal in een paar seconden.

‘Gaat het?’ vroeg een man.

Er waren een stuk of wat mensen om hem heen komen staan.

‘Pijn gedaan?’ vroeg iemand.

‘Nee.’ Automatisch voelde zijn hand aan het tasje met daarin het pakje. Hij drukte zijn hand nog wat dichtert tegen zijn borst.

Om zich heen zag hij nieuwsgierige gezichten. Even vervaagden ze om direct daarna weer scherper te worden.

‘Kijk maar uit, jongen, ze rollen je waar je bij staat,’ zei een oudere man. ‘Je moet het aangeven bij de politie.’

‘Ik zie wel.’ Kasper wreef over zijn schouder.

De mensen verspreidden zich en Kasper liep verder naar de uitgang. Een forse jongen liep rakelings langs hem heen. Kasper klemde zijn handen om de schouderbanden van zijn rugzak. Matthijs, dit was Matthijs ook overkomen. Ondanks het feit dat hij het warm had, huiverde hij.

Was het hier dan zo gevaarlijk?

Haastig liep hij de grote hal uit. Buitengekomen haalde hij een paar keer diep adem. Het was ze niet gelukt, het was ze niet gelukt. Hij kon zijn pakje gewoon gaan afleveren. Niks aan de hand, probeerde hij zichzelf gerust te stellen.

Het was een makkie om de goede tram te vinden. Hij stempelde zijn kaartje in de automaat en ging zitten met zijn rugzak op schoot. Hij sloeg zijn armen eromheen en klemde hem stijf tegen zijn buik. Overvallen. Hij. Daarover las je soms in de krant. Hij wreef opnieuw over zijn schouder. Daar zou wel een blauwe plek komen.

Die duw in zijn rug, die rol over zijn schouder, het laten

struikelen, het terugpakken van zijn rugzak, het weghollen van zijn belager. Steeds weer en steeds in een andere volgorde drongen de verschillende fragmenten van de overval zich aan hem op. Hij klemde de tas nog stijver tegen zich aan. Zoiets overkwam anderen en nu...

Hij moest ervoor zorgen dat hij de angst de baas bleef. Hij liet zich niet klein krijgen. Mooi niet.

Nog geen half uur later belde Kasper aan bij het opgegeven adres. De deur werd open gedaan door een donkere jongen. Kasper ging naar binnen en de jongen sloot de deur.

‘Heb je het spul?’

Kasper ritste zijn jas los en haalde het leren tasje te voorschijn. ‘Hier!’

‘Hè?’

‘Dit is het.’ Kasper liet het pakje zien.

Tot zijn verbazing keek de donkere jongen hem ongelovig aan. ‘Heb je, ben je...?’

Kasper zei niets.

De jongen herstelde zich.

‘Alles goed gegaan onderweg?’

‘Ze hebben geprobeerd mijn rugzak te jatten.’

‘Waar?’

‘Hier op het Centraal Station.’

‘Ja, dat gebeurt vaker. Kon je de dief van je afslaan?’

‘Ik liet hem struikelen.’

‘Ging hij op zijn bek?’

‘Zoiets.’

‘Klasse.’ De donkere jongen maakte het pakje open. ‘Wil je zien wat je vervoerd hebt?’

Kasper haalde zijn schouders op.

‘Kom maar mee.’ De donkere jongen nam hem mee naar een kamer boven. Het pakje bevatte twee zakjes. In het ene zaten pilletjes en in het andere wit poeder.

‘Wil je er één?’ De jongen wees op het zakje pillen.

Kasper deed een stap achteruit. ‘Nee!’

De donkere jongen schudde wat van het witte poeder op zijn hand en bracht zijn hand bij zijn neus. ‘Even testen.’ Hij snoof diep. ‘Hier wat van dan?’

‘Nee!’

‘Bang dat het je slecht bevalt?’

‘Ik hoef gewoon niet.’

‘Man, man, je weet niet wat je mist.’

‘Ik ga.’

‘Neem dan meteen dit weer voor Ludo mee terug.’

‘Mee terug?’ Kaspers ogen verwijdden zich in opperste verbazing. ‘Bedoel je...?’ Hij maakte zijn zin niet af.

De donkere jongen sloeg hem op zijn schouder. ‘Ik denk niet dat het Ludo’s bedoeling is dat ik dit spul houd.’ Hij wees op de twee zakjes.

‘Moet jij dit niet hebben dan?’ Vol ongeloof staaarde Kasper de jongen aan.

‘Niet echt.’

‘Dus ik ben hier voor niks gekomen.’

‘Nou, voor niks. Ik test het spul voor het de verkoop in gaat, snap je?’ De donkere jongen gaf Kasper een vette knipoog.

‘Snap je?’ Hij pakte de twee zakjes en wikkelde het papier er weer om.

Kasper nam zwijgend het pakje aan en stopte het terug in het leren tasje onder zijn trui.

‘Een goed plekje.’ De donkere jongen knikte goedkeurend.

‘Een heel goed plekje.’ Z’n ogen bleven zo lang gefixeerd op de plaats waar hij ongeveer het leren tasje vermoedde, dat Kasper er een onbehagelijk gevoel van kreeg.

Hij liep met Kasper mee naar de voordeur. ‘Tot de volgende keer,’ zei hij.

Kasper stapte zonder te groeten naar buiten.

21.

Gejaagd liep Kasper de straat uit. Wat moest hij nu doen? Hij keek wantrouwig om zich heen. Die rotzakken. Hier had Ludo niets over gezegd. Wat voerden ze in hun schild? Waarom had die vent van daarnet zo ongelovig gekeken toen hij het pakje te voorschijn haalde? Waarom had hij zo naar hem staan staren toen hij zijn leren tasje weer onder zijn kleren verborg?

Kasper keek achterom.

Achter hem liep een jongen met lang, zwart haar in een staartje. Hoorde die ook bij Ludo? Kasper voelde hoe hij begon te zweten.

Hij wierp een tweede blik over zijn schouder. De jongen was dichterbij gekomen. Kasper versnelde zijn pas. Hij keek voor de derde maal. De jongen liep nu hard. Kasper bedacht zich niet en zette het op een lopen.

Twintig meter verderop stopte een tram. Kasper spurtte erop af. Vlak voordat de deuren weer sloten, sprong hij naar binnen. Hij zag door het raampje dat de langharige jongen met zijn armen zwaaide en een vuist maakte. Te laat, de tram reed al weg. Hijgend liet Kasper zich op een bank vallen. Hij pakte zijn portemonnee uit zijn broekzak en zocht zijn strippenkaart. Hij vond hem en duwde hem in de

stempelautomaat. Daarna ging hij weer zitten. Het klopte gewoon niet. Eerst die overval. En dan het feit dat hij het pakje weer mee terug moest nemen. En hij kon die ongelovige blik van die jongen toen hij het pakje te voorschijn haalde maar niet van zich afzetten. Net alsof die vent niet verwacht had, dat hij iets bij zich had. Kasper voelde met zijn hand onder zijn jack aan het leren tasje.

Wacht eens even... Hij kneep zo hard in het tasje dat zijn vingers pijnlijk verkrampen. Dat was het. Natuurlijk, dát was het! Die overval was een vooropgezet plan om hem erin te laten lopen, net als Matthijs.

Maar dan, dan liep hij nu echt gevaar! Ze zouden vast en zeker proberen hem het pakje voor de tweede maal te ontfutselen. Kasper voelde hoe de paniek die voortdurend op de loer lag, hem binnen een paar seconden zou bespringen.

Langzaam ademen, zei hij tegen zichzelf. Heel langzaam. De paniek ebde weg.

Hij moest een plan maken. Eigenlijk moest hij dat tasje ergens anders verstoppen. Niet in zijn rugzak, maar waar dan? Wacht, hij zou het riempje om zijn middel kunnen knopen en dan het tasje in zijn broek stoppen. Maar dat kon hij hier moeilijk doen.

Er zou hem vast iemand bij het station opwachten. Die moest hij in elk geval ontlopen. Hij zou de tram naar een ander station kunnen nemen, maar dan? Hij durfde niet met de trein

naar huis, want misschien stonden ze daar ook wel op hem te wachten, als ze hem hier op het station misten. Mogelijk zelfs al wel bij de volgende tramhalte. Die jongen met die staart had natuurlijk gezien in welke tram hij was gestapt. Toen de tram bij de volgende halte stopte, keek hij speurend naar buiten voordat hij uitstapte.

Hij liep lukraak een stukje en nam toen een andere tram. Het maakte niet uit waarheen. Eerst moest hij ervoor zorgen dat ze hem kwijtraakten.

Hij keek op het kaartje dat in de tram hing. Hij zag dat deze naar station Zuid ging. Daar zou hij de eerste de beste trein nemen en dan zou hij verder zien.

Na dik een kwartier was hij er. Op het perron stond een trein klaar. Zonder zich erom te bekommeren waar die heen ging, sprong hij erin. Als er nu maar geen conducteur kwam, want hij had geen kaartje.

Direct toen de trein reed, ging hij naar het toilet. Hij ritste zijn jack open en haalde het tasje van onder zijn trui vandaan. Hij maakte zijn broek los, gespte het dunne riempje om zijn middel, schoof het tasje in zijn broek en maakte de knopen weer vast. Lekker zat het niet. Hij ging de wc uit en spiedde benauwd het gangpad af. De conducteur was in geen velden of wegen te bekennen.

‘Binnen enkele ogenblikken arriveren wij op station Amsterdam Schiphol. Reizigers voor de richting...’

Kasper luisterde al niet meer. Schiphol! Hij was er een paar jaar geleden geweest met zijn vader toen ze uit Spanje terugkwamen. Schiphol was groot. Hij kon er een poosje blijven en later verdergaan. Ze zouden op een gegeven moment toch wel genoeg van het wachten krijgen?

Rotzakken! Ze hadden hem erin willen laten lopen, net als ze bij Matthijs hadden gedaan. Maar het was niet gelukt en het zou hun niet lukken ook!

De trein stopte. Kasper stapte uit en nam de roltrap naar boven. Hij kwam midden in de grote hal uit. Het was er druk. Mensen haastten zich bepakt en bezakt naar de incheckbalies. Kasper liep doelloos rond. Zoveel mensen, zoveel gepraat. Alleen lopende jongens waren verdacht. Steeds weer vroeg hij zich af of het iemand zou zijn die door Ludo gestuurd was. Hij wist dat het niet kon, maar toch. Bij elke stap voelde hij het gladde leer langs zijn rechterbovenbeen glijden en soms prikte de punt van het tasje venijnig in zijn vel. Daar liep hij nou met een pakje drugs in zijn broek tussen honderden mensen. Iedereen leek hier met iemand te zijn, alleen hij niet.

Hoe moest hij nu terug? Hij probeerde iets te bedenken, maar het lukte hem niet. De paniek die hij tot nu toe had weten af te weren, deed een hernieuwde aanval, deze keer heftiger dan daarvoor.

Opeens verlangde hij hevig naar zijn broer. Matthijs moest

maar iets verzinnen. Hij zou boos zijn, maar dat kon hem niks schelen.

Kasper pakte zijn mobieltje en toetste het nummer van Matthijs in.

De telefoon ging wel tien keer over voordat hij eindelijk werd opgenomen. Matthijs' stem klonk slaperig.

'Matthijs Kemmen.'

'Ik ben het, Kasper.'

'Moet je? Ik wil slapen.'

'Ik zit op Schiphol.'

'Hè? Doe je daar?'

'Ik durf niet naar huis.'

'Hè?'

'Ik ben hier met de trein naar toe gegaan en nu durf ik niet terug.'

'Hoezo niet?' Matthijs' stem klonk al wat wakkerder.

'Ik ben op het station overvallen.'

'Wát zeg je?'

'Wat moet ik nu?' Kasper voelde dat zijn stem trilde en er ontsnapte hem een snik.

'Huil je?'

'Nee, ja.'

'Zeg dan wat. Ben je gewond?'

'Nee, ik ben bang.'

‘Is de politie erbij geweest?’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Weet ik niet.’

‘En nu?’

‘Weet ik niet.’ Kasper snoof een paar keer.

‘Neem gewoon de trein. Ik haal je van het station.’

‘Nee. Begrijp het nou. Dat kan niet. Ludo wacht me daar op, denk ik.’

‘Wát zeg je?’ schreeuwde Matthijs. ‘Heb je, ben je...? Grote sukkel! Hoe kom je zo stom!’

‘Ik wilde je helpen.’ De tranen begonnen nu te stromen.

‘Kas, toe nou. Ik bedoelde het niet zo. Toe nou. Niet huilen. Ik bedenk wel iets.’

Het bleef even stil. Een stilte die alleen doorbroken werd door een paar snikken van Kasper die hij uit alle macht probeerde te onderdrukken.

‘Oké, luister,’ zei Matthijs toen. ‘Je gaat niet rechtstreeks naar huis. Neem de trein naar Hilversum. Daar zie ik je over ongeveer een uur in de stationshal. Goed?’

‘En dan?’

‘Overleggen we daar. Hé, kom op Kas. Tot zo.’ En Matthijs verbrak de verbinding.

22.

Kasper drentelde al bijna een kwartier in de stationshal rond. Hij hoopte dat Matthijs snel zou komen.

Een moeder gaf een jengelend kind een draai om de oren. Het kind begon te krijsen.

Kasper merkte dat hij dorst had. Hij bedacht dat hij nog een blikje cola in zijn rugzak had en haalde het eruit.

Half een was het inmiddels, zag hij. Hij duwde het lipje in en zette het blikje aan zijn mond. Nu hij stilstond, merkte hij dat hij moe was. Hij ging zitten en keek naar een man en een vrouw die elkaar omhelsden en een poos tegen elkaar aan bleven staan.

Hij veegde zijn mond af.

‘Zo, daar ben je.’

Kasper schrok op.

Matthijs kwam naast hem zitten. ‘Wat is er nou eigenlijk aan de hand?’

‘Ik ging een pakje voor Ludo bezorgen.’ Schuw keek hij opzij.

‘Dat heb ik inmiddels begrepen.’ Matthijs schudde zijn hoofd.

‘Ik had toch gezegd dat ik dat niet wilde.’

‘Ik vond het zo akelig dat je je brommer kwijt was. Kon je me niet meer sleuren,’ probeerde hij een grapje, maar Matthijs lachte niet.

‘En toen?’ vroeg hij streng.

‘Toen werd ik overvallen.’

‘Hè?’ Matthijs greep hem bij zijn arm. ‘Overvallen?’

‘Ja.’

‘Da’s wel erg toevallig.’

‘Ja, dat vond ik ook.’

‘Dus jij bent je pakje ook kwijtgeraakt.’

‘Mooi niet.’

‘Niet?’ vroeg Matthijs verbaasd. ‘En je zei dat je overvallen was.’

‘Ben ik ook.’

Matthijs keek Kasper niet begrijpend aan. ‘Maar...’

‘Kijk.’ Kasper stond ook op en klopte op zijn rechterbovenbeen.’

‘Wat nou?’

‘Hier zit het.’

‘Heb jij het spul nog?’

‘Yep.’ Ondanks zijn angst keek hij zijn broer triomfantelijk aan.

‘Hoe heb je hem dat geflikt?’

‘Dat zie je. Ik had het goed verstoppt.’

‘Waarom heb je het dan niet gewoon afgegeven?’

‘Dat wilde ik ook, maar die vent zei dat het weer terug moest. Hij moest testen of het goed spul was en dan moest het weer terug naar Ludo.’

Matthijs staaarde Kasper sprakeloos aan. ‘Wat een kul. Dat heb ik nog nooit meegemaakt. Dus, je moet het weer terugbrengen?’

Kasper knikte.

‘Wat een kul,’ zei Matthijs nog een keer. ‘Weet je wat ik denk?’

Hij veerde overeind.

Kasper knikte. ‘Ja, dat denk ik ook.’

‘We zijn er ingeluisd.’ Matthijs ging staan. Wat een rotstreek. Ik kan het nauwelijks geloven. Ik héb dus helemaal geen schuld.’

‘Nee.’

Matthijs vloekte. ‘Ik verrek het om een schuld af te betalen die ik niet heb, als hij dat maar weet!’

‘Je kunt niks bewijzen.’

‘Toch verrek ik het.’

‘Zullen we naar de politie gaan?’

‘Ja, als ik hartstikke gek was. Dan ben ik er toch ook bij? En denk je dat Ludo dat pikt? Ik heb geen zin in nog een blauw oog of erger.’

‘Nou, ’t was maar een idee. Je kunt het toch uitleggen?’

‘Wat? Dat ik pillen verkoop? Dat ik drugs vervoer? Wat wou je daaraan uitleggen?’

‘Weet ik ’t.’

Een tijd lang zeiden ze niks, beiden verdiept in hun eigen

gedachten.

‘Wat doen we nou?’ vroeg Kasper na een tijdje. ‘Ludo of iemand anders staat me vast op te wachten.’

‘We nemen de bus terug. Dat duurt wel iets langer, maar dat maakt niet uit. En dan stappen we een halte voor het station uit.’

‘En m’n fiets?’

‘Die halen we later. Kom op.’ Matthijs keek op zijn horloge.

‘Hopelijk hoeven we niet al te lang te wachten.’

23.

Kasper en Matthijs stonden samen in de brandgang waar Kasper ruim een week geleden alleen had gestaan om zijn broer te bespieden.

‘Hier wacht ik op je.’ Matthijs klopte Kasper op zijn schouder. In de bus naar huis hadden ze besloten dat Kasper het pakje meteen terug zou brengen naar Ludo en daarna zouden ze verder zien.

‘Of zal ik toch meegaan?’

Kasper dacht aan de woede van Matthijs op de terugreis over de gemene val waarin Ludo hem had laten lopen. Zijn broer was razend en het leek hem niet goed dat hij nu, op dit moment, Ludo ontmoette.

‘Hoeft niet,’ zei hij.

‘Ik heb zin om ’m te vermoorden.’ Matthijs stem klonk verbeterd. ‘Zijn we van hem af.’

Kasper huiverde. Straks ging z’n broer Ludo te lijf en wie weet wat er dan zou gebeuren. ‘Ik breng gewoon dat pakje en dan zien we wel,’ zei hij dapperder dan hij zich voelde.

‘Als je over een kwartier niet terug bent, kom ik je halen.’ Matthijs draaide zich naar Kasper om. ‘Oké?’

‘Goed.’ Langzaam begon Kasper te lopen, de brandgang uit. Het leren tasje plakte tegen zijn bovenbeen. Zijn benen

voelden log en loom. Op de hoek bleef hij staan en keek om.

Hij zag dat Matthijs zijn duim omhoog stak.

Kasper liep verder. Elke stap die hij dichterbij Ludo's huis kwam, vergrootte zijn angst. Zou hij teruggaan?

Hij stond nu voor nummer eenenzeventig. Hij zoog zijn longen vol lucht, blies uit en bracht zijn wijsvinger naar de bel. Op datzelfde moment kwam er een jongen aan. Hij zag er slecht uit. Zijn gezicht was wit en grijs en hij had diepe kringen onder zijn ogen. Hij had het blijkbaar koud, want hij bibberde onophoudelijk.

‘Heb jij wat voor mij?’ vroeg hij aan Kasper.

‘Wat dan?’ Kasper liet zijn hand zakken.

‘Een shot of zo.’

‘Nee.’

‘Geld?’

Op dat moment kwam er een auto de straat ingereden die bij hen stopte. Kasper herkende met een schok de zwarte Alfa Romeo. Ludo sprong eruit.

‘Kasper,’ zei hij verrast. ‘Je bent er al. Ik wilde je van het station halen om te horen hoe je eerste reisje was verlopen. Ben je alleen?’

‘Ja.’ Kasper zag dat Ludo even knikte tegen de man achter het stuur die daarop de straat uit scheurde.

De bibberende jongen greep Ludo bij zijn mouw. ‘Alsjeblieft, ik moet wat hebben. Ik moet.’

Ludo trok zich ruw los. 'Ik heb niks voor je. Dat weet je.'

'Anders ga ik dood.'

'Heb je geld?' vroeg Ludo.

De jongen schudde zijn hoofd.

Ludo maakte de voordeur open. 'Loop jij maar vast door,' zei hij tegen Kasper.

Kasper stapte naar binnen. Bij de kamerdeur bleef hij staan en keek achterom. Wat een zielig figuur, die bibberende jongen.

'Je weet toch dat ik nooit zomaar iets weggeef. Voor wat, hoort wat,' hoorde hij Ludo zeggen.

'Maar ik heb niks.'

'Jammer dan.' Ludo sloot de buitendeur.

Kasper hoorde hoe de jongen tegen de deur begon te schoppen.

Hij schreeuwde erbij. 'Wacht maar af, rotzak, ik krijg je nog wel! Het is allemaal jouw schuld!'

Ludo deed de voordeur weer open, trok de jongen naar binnen en gaf hem paar rake klappen. 'Krijg jij mij nog wel? Pas maar op, of ik sla je verrot.' Het geschreeuw van de jongen ging over in gekerm. Kasper keek ontzet toe.

'En nou opgedonderd!' Ludo greep de jongen beet en smeed hem naar buiten.

Ludo kwam naar Kasper toe. 'Die vent doet altijd lastig.'

Kasper dacht aan het witte gezicht, de donkere kringen en het

trillen. 'Is, is hij verslaafd?'

'Kan jou dat schelen. Heb je het spul?'

'Hier!' Kasper haalde het pakje onder zijn kleren vandaan.

'Had je geen problemen onderweg?'

Kasper kneep zijn vingers om het pakje. 'Dat zul jij niet weten.'

'Geen geintjes.' Ludo pakte hem ruw bij zijn jas en trok hem naar zich toe. 'Geef antwoord!'

'In Amsterdam wilde iemand m'n tas jatten, maar ik liet hem pootje flippen. En ik nam een andere weg terug.'

'Welke?'

'Gewoon.'

'Hoe gewoon?'

'Bus,' zei Kasper kort.

Kasper stopte het leren tasje in zijn jaszak en gaf het pakje aan Ludo.

Die maakte het open en schudde een beetje van het witte poeder op de palm van zijn linkerhand. Met zijn rechterhand drukte hij zijn ene neusgat dicht en snoof. Daarna drukte hij zijn andere neusgat dicht en snoof nog een keer.

'Binnenkort krijg je een echte klus. Levert je honderd euro op.'

'Honderd? Waar moet ik dan heen?'

'Een pakje in Roosendaal afleveren. Daar wacht iemand je op die het de grens over brengt.'

Kasper kauwde op de binnenkant van zijn wang. ‘Ik eh, ik weet niet...’

‘Kom op. Er gebeurt niks.’

‘Zeker net als vandaag.’

Ludo trok zijn wenkbrauwen op. ‘Hier!’ Hij haalde een briefje van vijftig euro uit zijn broekzak en legde het op tafel.

‘Cadeautje.’

Kasper verroerde zich niet.

‘Nou, wat wordt het? Doe je het? Hier!’ Ludo stak Kasper het pakje weer toe en hij pakte een tweede uit een la. ‘Deze twee moeten naar Roosendaal. Neem nu direct maar mee, dan hoeft je niet eerst weer langs te komen.’

Vervolgens greep hij een mobieltje uit de kast en hield het omhoog. ‘Hebben? Het nieuwste van het nieuwste.’

‘Ik heb er één.’

‘Nou en? Dat is vast niet zo’n goeie als deze hier.’

‘Ik hoef hem niet.’

‘Jammer.’ Ludo legde hem terug in de kast en haalde nog een biljet uit zijn broekzak. Ditmaal een briefje van honderd. Hij legde het bij het andere biljet op tafel. ‘Voor een retourtje Roosendaal en de rest mag je houden.’

Langzaam stak Kasper zijn hand uit. Zoveel geld in één keer. Toen in een flits, zag hij zichzelf weer lopen op het Centraal Station. Hij voelde de voet van de jongen zijn been raken. Hij beleefde opnieuw de angst van de terugweg. Hij liet zijn arm

zakken. ‘Nee. Ik kan het niet,’ zei hij zacht.

‘Hé joh, doe niet zo maf.’

‘Nee.’ Kasper stopte zijn handen in zijn zakken. Zijn rechterhand voelde het leren tasje en hij sloot zijn vinger er krampachtig omheen.

‘Hier!’ Ludo wapperde met de twee bankbiljetten.

Kasper duwde zijn handen nog wat dieper in zijn zakken.

De kamerdeur zwaaide open en Ludo’s vriendin kwam binnen. Ze sloeg haar armen om Ludo heen en zoende hem. ‘Wat doe je allemaal?’

Ludo maakte de armen van het meisje om zijn nek los.

‘Bemoei je er niet mee. Hoe vaak moet ik nou nog zeggen dat ik niet gestoord wil worden als ik bezig ben. Vooruit, naar boven.’

Het meisje liep naar de deur. Daar bleef ze staan en keek om.

‘Schiet op,’ zei Ludo ongeduldig.

Haar ogen ontmoetten even, net als de vorige keer, die van Kasper voordat ze de kamer verliet.

Kasper keek naar de dichte deur waarachter ze verdwenen was.

‘Nou wat wordt het?’ Ludo deed een paar stappen naar Kasper toe. ‘Wil je je broer niet helpen? Weet je hoeveel schuld die heeft?’

Kasper voelde de spieren in zijn buik een paar keer samentrekken.

‘Broers helpen elkaar.’ Ludo duwde het geld in Kaspers broekzak.

Even was Kasper verbluft, toen werd hij woedend. Hij trok de briefjes uit zijn broekzak en smet ze op de grond. ‘Matthijs heeft helemaal geen schuld bij jou,’ schreeuwde hij. ‘Jij hebt er voor gezorgd dat hij gerold werd.’

‘Hoe kom je erbij?’ Ludo trok een verbaasd gezicht. ‘Zegt je broer dat?’

‘Nee, dat zeg ik. En jij wou datzelfde bij mij doen.’

‘Wat zielig nou.’ Ludo raapte de twee briefjes van de vloer op. Kasper draaide zich om en wilde de deur uit vliegen, maar Ludo greep hem bij zijn arm. Dreigend boog hij zich naar Kasper toe. ‘Onthoud maar heel goed dat je broer nog een flinke schuld bij mij heeft af te lossen.’

Kasper rukte zich los. ‘Je liegt.’

‘O ja, lieg ik?’ vroeg Ludo. ‘Bewijs het maar. Wat jij nodig hebt, is iets om je wat lekkerder door te voelen. Je bent veel te gespannen, man.’

Kasper voelde dat Ludo’s vingers zich steeds vaster rond zijn bovenarm sloten. Hij wilde schreeuwen en huilen, maar hij deed geen van beide.

‘Kom even zitten, dan geef ik je wat waardoor je je beter zult voelen.’ Ludo trok hem mee naar een stoel en duwde hem erin. ‘Ziezo, eens kijken wat ik bij me heb.’ Zonder zijn greep om Kaspers arm te verslappen, voelde hij in het pakje.

‘Ah, dit lijkt me wel wat. Op zijn handpalm lagen drie roze pilletjes. Deze zullen je goed doen. Vooruit, slikken maar.’ Hij bracht zijn hand naar Kaspers mond. *XTC tast geheugen aan*, schoot het door Kasper heen. *XTC-pillen dodelijk*.

Hij draaide wild zijn hoofd weg en kneep zijn lippen samen.

‘Moet ik het erin duwen?’ Ludo boog zich dreigend over Kasper heen. ‘Het is slikken of stikken, begrijp dat goed.’

‘Wat doe jij nou?’ klonk opnieuw de stem van Ludo’s vriendin. ‘Wat doe je met dat joch?’

Ludo’s greep verslaptte even en Kasper maakte van de gelegenheid gebruik om Ludo met een wilde worp van zich af te slaan. Hij sprong op en rende naar de deur.

‘Smerig rotjoch, dat zet ik je betaald.’ Ludo kwam overeind.

‘Laat hem nou,’ zei het meisje. ‘Het is nog maar een kind.’

‘Daarom juist.’ Ludo had hem bij zijn sweater te pakken. ‘Die moeten we juist hebben.’

Kasper draaide zich om, greep Ludo vast en probeerde hem voor de tweede keer op de grond te werpen. Maar Ludo was er dit keer op bedacht en draaide Kaspers armen op zijn rug.

Kasper trapte achteruit en raakte Ludo tegen zijn scheenbeen.

‘Au.’ Ludo gaf zo’n heftige ruk aan Kaspers armen, dat die op z’n lippen moest bijten om het niet uit te schreeuwen.

‘Lu.’ Het meisje legde haar hand op zijn rug. ‘Dat joch is bang. Dat zie je toch? Zo heb je niks aan hem.’

‘Nee.’ Ludo gaf Kasper een duw. ‘Donder eerst maar op. Als

je maar weet dat jullie zo niet van me af komen.’

Kasper struikelde de gang op en rende naar de voordeur. Verblind door tranen probeerde hij de voordeur te openen. Hij hoorde de kamerdeur open gaan. In paniek bonkte hij tegen de deur aan.

‘Rustig.’ Het meisje legde even haar hand op zijn schouder. ‘Ik zei toch al dat je hier te jong voor was.’

Kasper veegde met zijn hand langs zijn neus. ‘Ik wil weg.’ Het meisje deed de deur voor hem open. Zonder iets te zeggen stormde Kasper langs haar heen naar buiten en ging er als een gek vandoor.

24.

Hijgend rende Kasper de brandgang in, waar Matthijs nog stond te wachten.

‘Hoe ging het?’

Kasper had geen adem over om ook maar iets te zeggen. Zijn hart dreunde in zijn borst.

‘Nou?’

Opnieuw voelde Kasper tranen. Hij wilde iets zeggen, maar hij kon niet.

‘Kas, wat is er?’

‘Ludo...’ Kasper stakte.

‘Wat nou? Vooruit, vertel op.’

‘Ik, ik háát hem.’ Kasper pakte zijn zakdoek uit zijn broekzak en wreef ermee langs zijn ogen.

‘Heeft hij je iets gedaan? Toe nou Kas, zeg wat.’

‘Toen ik zei, toen ik zei dat ik niet meer wilde, pakjes bezorgen bedoel ik, omdat jouw schuld nep was, toen, toen werd hij zo boos. Hij probeerde pillen in mijn mond te duwen.’ Matthijs vloekte. ‘Zeg op, heb je ze doorgeslikt?’

Kasper schudde zijn hoofd. ‘Zijn vriendin kwam binnen en toen...’

‘Is hij nou helemaal gek geworden. Ik zal hem.’ Matthijs liep in de richting van de straat.

Met een sprong was Kasper bij hem en greep hem bij zijn arm. ‘Wat ga je doen?’

Matthijs trok zijn arm ruw los. ‘Ik ga hem vertellen dat hij met zijn poten van je af moet blijven.’

‘Nee!’ Kasper ging met twee handen aan zijn arm hangen.

‘Niet doen. Alsjeblieft niet doen. Ik wil weg. Ik wil naar huis!’

Toe nou Matthijs, niks doen. Ik ben zo bang.’

Besluiteloos keek Matthijs van zijn broertje naar de straat.

‘Nou goed dan,’ zei hij.

‘Daar langs.’ Kasper wees naar achteren. ‘Niet door de straat.’

Nog steeds met twee handen trok hij zijn broer haastig mee de brandgang door.

Ze kwamen uit in een stille straat.

‘Kom, we gaan de fietsen halen.’ Matthijs trok zijn arm los.

Ze liepen in de richting van het station. Langzaam kwam Kasper weer tot zichzelf.

‘Die vent in die zwarte Alfa was er eerst ook, maar die reed meteen weer weg.’

‘Dat is de baas,’ zei Matthijs. ‘Ludo is zijn hulpje die alles voor hem regelt.’

‘Weet ik. Hij bracht Ludo thuis. Ze waren eerst op het station geweest.’

‘Schoften.’

‘Moet jij zeggen. Jij wilt net zo goed dat mensen gebruiken. Jij verhandelt dat spul zelf op feestjes en zo.’

‘Dat is heel wat anders,’ begon Matthijs.

‘O ja? O ja?’ schreeuwde Kasper opeens. ‘Dat is niks anders. Omdat jij voor Ludo werkt, raken er wel mensen verslaafd hoor!’

Hij dacht aan de bibberende jongen.

‘Dat moeten die mensen zelf weten,’ zei Matthijs. ‘Ze raken ook wel verslaafd zonder mij.’

‘Daarnet was er een jongen bij Ludo en die werd helemaal in elkaar getrapt.’

‘Was jij daarbij?’

Kasper knikte en voelde het warm worden achter zijn ogen.

‘Het was zo erg. Die jongen die wilde...’

‘Drugs.’ Matthijs sloeg zijn arm om Kaspers schouder.

‘Maar hij kreeg niets.’

‘Nee, natuurlijk niet. Je moet wel betalen.’

‘Ja, maar hij voelde zich zo ellendig en ziek dat hij helemaal trilde.’ Kasper keek zijn broer van opzij aan.

‘Gebruik jij ook eigenlijk?’

‘Af en toe wel eens een paar pilletjes, maar geen heroïne natuurlijk.’

‘Pilletjes zijn ook hartstikke gevaarlijk hoor, weet je dat wel? Die tasten je geheugen aan.’

‘Hoe kom je daar nou bij?’

‘Stond in de krant.’

Matthijs haalde zijn schouders op. ‘Niet als je goed spul

gebruikt.'

'Hoe moet het verder?' vroeg Kasper na een poosje.

'Jij moet je er in elk geval buiten houden,' zei Matthijs.

'En jij?' vroeg Kasper.

'Ik vertik het om een nepschuld af te betalen.'

'Maar je kunt het niet bewijzen.'

'En toch vertik ik het,' zei Matthijs grimmig. 'Ludo kan doodvallen.'

25.

‘Niet goed geslapen?’ vroeg zijn vader, toen Kasper die maandagochtend de keuken binnenkwam.

‘Niet zo.’

‘Vanavond maar op tijd naar bed dan.’ Zijn vader vouwde de krant waarin hij had zitten lezen op. ‘Je moet de groeten van oma hebben. Ze vond het jammer dat je niet mee was.’

Kasper ging zitten en begon zijn brood voor tussen de middag te smeren.

Zijn vader legde de opgevouwen krant op de hoek van de keukentafel. ‘Ik ga.’ Hij woelde even door Kaspers haar.

‘Ik weet niet hoe laat ik er vanavond weer ben. Red je het met het eten? In de diepvries ligt nog wel iets wat in de magnetron kan.’

Kasper deed de gesmeerde boterhammen in zijn trommel en legde een nieuwe op zijn bord.

Zijn vader drukte een kus op zijn wang. ‘Tot vanavond.’ Hij ging naar de gang en even later sloeg de voordeur in het slot. Kasper strooide een dikke laag hagelslag op zijn boterham en vouwde hem dubbel. Hij nam een flinke hap en pakte de krant. Even kijken. Hij bladerde er snel doorheen en had meteen beet: **Drugssmokkelaar ter dood veroordeeld.**

Zijn ogen vlogen over de regels en hij nam een tweede hap.

Hij stond op om de schaar te pakken en al kauwend knipte hij het artikel uit. Het was ergens in Indonesië. Een geluk dat ze daar niet woonden.

Hij propte de rest van zijn boterham naar binnen en liep naar de oudpapierbak om er de krant van zaterdag uit te halen. Hij vond één artikel dat hij uitknipte: **Kamer vóór heroïne op recept**. Heroïne op recept, dan zou die jongen van gisteren geholpen zijn. Die had dan even bij de dokter langs kunnen gaan of zo.

Hij ging de trap op naar boven. De artikelen legde hij in de zwarte map bij de andere. Vluchtig bladerde hij erdoorheen. Het werd al een hele verzameling. Met een zucht schoof hij de elastieken op hun plaats en deed de la dicht. Daarna pakte hij lusteloos zijn agenda, sloeg hem open bij de maandag en pakte de boeken in die hij nodig had.

Op het nippertje kwam Kasper de klas binnen. Meneer Le Roy, hun leraar wiskunde, sloot de deur.

‘Hoi,’ zei Flori, toen hij ging zitten.

‘Hoi,’ bromde Kasper terug.

‘Maandagochtendhumeur?’ Flori lachte even. ‘Je ziet er nog zo slaperig uit.’

‘Heeft u het proefwerk nagekeken, meneer?’ vroeg Daphne.

‘Jazeker.’ De leraar haalde een stapeltje papier uit zijn tas.

‘Goed gemaakt, meneer?’

‘Gaaf het van hoog naar laag?’

‘Zijn er onvoldoendes?’

‘Een vijfenhalf is nog een voldoende, hè?’

Meneer Le Roy begon onveroorbaar uit te delen.

‘Een negen! Ik heb een negen!’ Daphne stond boven op haar stoel te dansen.

‘Ik heb een zes. Yes, voldoende!’ Johnnie gaf Kasper zo’n harde duw dat hij bijna van zijn stoel vloog.

‘Gek!’ Kasper volgde met zijn ogen de leraar die van de ene kant naar de ander liep om de blaadjes uit te delen. Bijna verbaasd luisterde hij naar de reacties van zijn klasgenoten. Vóór afgelopen weekend had hij cijfers ook belangrijk gevonden, maar nu... Le Roy kwam in zijn richting en legde het blaadje op Felicia’s bank.

‘Een drie.’ Ze verfrommelde haar blaadje tot een prop.

‘Moet je niet zien wat je fout hebt gedaan?’ vroeg Le Roy.

‘Kan mij dat schelen.’ Felicia bonkte met een boos gezicht haar ellebogen op de tafel.

‘Van je fouten leer je het meest.’ Meneer Le Roy deelde snel de rest van de blaadjes uit.

Als laatste kreeg Kasper zijn blaadje terug. Een zeven! Te gek! Even voelde hij blijdschap om zijn voldoende. Het onverschillige gevoel verdween en hij porde Johnnie enthousiast in zijn zij. Die stompte onmiddellijk terug.

‘Hé, rustig daarachter,’ riep Le Roy. ‘We gaan het bespreken,

dus let goed op.’

Langzaam en duidelijk besprak de leraar het proefwerk.

‘Dat heb ik!’ Flori’s vinger schoot de lucht in. ‘Dat antwoord heb ik!’

‘Ik ook, ik ook.’ Een paar leerlingen vielen haar bij.

‘En de berekening?’ vroeg meneer Le Roy. ‘Hebben jullie die ook?’

‘Het gaat toch om het antwoord!’ Irene keek verontwaardigd.

‘Die stomme berekening maakt toch niets uit?’

Meneer Le Roy zuchtte. ‘Ik zeg bijna elke les tegen jullie dat ik de berekening wil zien. Die vind ik belangrijker dan het goede antwoord.’

‘Waarom?’ Irene snoof.

‘Omdat ik wil zien of jullie de manier om een probleem op te lossen goed begrijpen. Daarom.’ Meneer Le Roy draaide zich om naar het bord en schreef de berekening op. ‘Zo wil ik het op jullie proefwerk zien.’

Felicia knikte en schreef haastig de berekening in haar schrift. ‘Hadden alle anderen de berekening goed?’

‘Nee,’ zei Johnnie.

‘Dan zou ik ervoor zorgen dat je hem goed in je schrift schrijft.’

De meeste leerlingen pakten nu hun pen en begonnen te schrijven.

Kasper keek naar het bord. De blijdschap om de zeven was

alweer verdwenen. Mechanisch schreef hij de berekening over. Hij haatte Ludo.

De leraar rondde nu de laatste opgave af en legde zijn krijtje neer. ‘Snapt iedereen het nu?’

De klas knikte. Iedereen, behalve Kasper. Die staarde zonder iets te zien of te horen naar de zeven op zijn blaadje.

De dag sleepte zich voort. Het zesde uur hadden ze aardrijkskunde. Dat was gelukkig de laatste les van die dag. De docent praatte en praatte. Het ene woord volgde op het andere zonder dat de betekenis en het verband ervan tot Kasper doordrongen. Hij knipperde met zijn ogen en voelde zich langzaam wat wegzakken. Hij steunde zijn hoofd op zijn handen en keek naar buiten.

Daar, aan de overkant, bij de lantaarnpaal, zat iemand op een brommer. Een jongen. Kasper schoot opeens rechtop. Zijn hart klopte in zijn keel. Die jongen, dat leek Ludo wel. Op Matthijs’ brommer?

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes om het beter te kunnen zien. Ja, hij was het. Of toch niet? Haastig boog hij zich over zijn tafel. Zou Ludo hem daarvandaan kunnen zien?

Gisteren om ongeveer deze tijd was hij bij Ludo geweest. Opnieuw beleefde hij het moment waarop Ludo hem had vastgegrepen en hem die roze pilletjes naar binnen had willen duwen. Slikken of stikken. Nog nooit had hij zich zo

machteloos gevoeld. Hij wreef over zijn arm waar Ludo hem had vastgegrepen. Hij schoof zijn mouw omhoog. De bloeditstorting op zijn bovenarm was nu paarsblauw van kleur.

Heel voorzichtig kwam hij een stukje omhoog en gluurde weer naar buiten. Nee! Hoe kon dat nou? De lantaarnpaal stond er even kaal en grijs bij als altijd. Waar was Ludo gebleven? Of had hij het zich verbeeld en was Ludo daar helemaal niet geweest? Kasper keek de straat door. Niks te zien. Toch moest hij Matthijs waarschuwen. Stel dat Ludo hen opwachtte. Tot hoe laat had zijn broer les? Hij moest het weten. Hij stak zijn vinger op. ‘Mag ik naar de wc?’

De leraar knikte.

Kasper ging de klas uit. Hij liep naar de conciërge.

‘Meneer, mag ik even het rooster zien? Ik wil graag weten hoe laat mijn broer vrij is.’

Berend Botje pakte het roosterboek. ‘Alsjeblieft.’

Kasper bladerde er haastig doorheen op zoek naar het rooster van havo-4.

Hier had hij het. Gelukkig, de cluster van Matthijs had vandaag na het zesde uur vrij.

Kasper ging naar de les terug. Na de bel zou hij direct naar de fietsenkelder gaan en daar zijn broer opvangen.

‘Nou, jij hebt er de tijd voor genomen,’ grapte de leraar, toen hij weer binnenkwam.

Kasper liet het gelach en de opmerkingen over zich heen komen en plofte op zijn plaats. Hij keek naar buiten. De grijze lantaarnpaal stond nog steeds alleen en onaangedaan op zijn plaats. Er was niemand te zien.

26.

Na schooltijd haalde Kasper zijn fiets uit de fietsenstalling. Ondertussen keek hij zoekend rond of hij zijn broer zag. Hij voelde een tikje op zijn schouder. Geschrokken draaide hij zich om. Met een zucht van verlichting zag hij dat het Flori was.

‘Schrok je?’

‘Nee hoor.’

‘Daar leek het wel op.’ Flori lachte. ‘Mijn moeder zegt altijd dat je dan een slecht geweten hebt. Zullen we samen huiswerk maken?’ ging ze verder.

‘Nee, ik eh, ik moet iets doen.’

‘Wat dan?’

‘Een boodschap voor mijn vader.’

‘O. Nou, dan ga ik toch even met je mee? Kunnen we daarna samen naar mijn huis.’

‘Eigenlijk moet ik...’ Hij voelde dat hij een kleur kreeg. Stond hij daar even stom te stuntelen.

‘Je wilt dus niet,’ stelde Flori vast. ‘Nou dan niet.’ Ze stapte op haar fiets en reed weg.

‘Een andere keer wel!’ riep Kasper haar achterna, maar ze keek niet meer om.

Kasper zuchtte een keer diep. Nou was Flori nog boos op

hem ook. Die dacht natuurlijk dat hij niet met haar wilde. Verlangend keek hij haar na. Dat stomme gedoe ook.

‘Hé Kas! Wat sta je hier?’ Het was Matthijs.

‘Ludo was hier.’

‘Hier? Hoezo?’

‘Eerst zag ik hem op jouw brommer tegenover school en later was hij weg.’

‘Weet je het zeker?’

‘Ik, nee, ik dacht het.’

Matthijs keek hem besluiteloos aan. ‘Laten we maar naar huis gaan.’

‘En als hij ons ergens opwacht?’

‘Ja, we moeten toch naar huis of niet?’ Matthijs’ stem klonk geïrriteerd.

Zonder verder nog iets te zeggen, fietsten ze samen weg. Kasper keek voortdurend om zich heen en hij zag dat Matthijs hetzelfde deed. Met een onbeschrijflijk gevoel van opluchting sloeg Kasper hun straat in. Bijna thuis.

Tegelijk hoorden ze het geronk van een brommer achter zich. Ze keken om. Het was Ludo. Hij gaf vol gas en schoot rakelings langs hen heen.

Het stuur van Kaspers fiets schampte langs dat van Matthijs. Met moeite herstelden ze hun evenwicht.

‘Zie je nou wel.’ Kasper fietste de stoep op.

Met trillende handen opende hij het schuurtje en zette z’n

fiets erin, gevolgd door Matthijs.

‘Hoe moet dat nou met je brommer?’

Matthijs gaf een driftige trap tegen de schuurdeur aan. En nog één. ‘Ik ga ’m halen! Het kan me ook niks meer bommen.’

Met grote passen beende hij de schuur uit naar buiten.

Even stond Kasper daar als verdoofd, maar toen rukte hij zijn fiets weer naar zich toe. ‘Wacht op mij!’

Maar Matthijs liep verder zonder op of om te kijken.

Haastig fietste Kasper achter zijn broer aan. ‘Wacht nou even.’

Matthijs bleef stilstaan.

‘Waarom ga je niet op de fiets?’

‘Omdat ik mijn brommer mee terug neem,’ zei Matthijs grimmig.

‘Hoe wilde je het doen?’

‘Kan me niet schelen.’ Matthijs griste Kasper zijn fiets uit handen. ‘Spring maar achterop.’

‘Als...’ begon Kasper.

Maar Matthijs fietste al en Kasper moest er op een holletje achteraan. Hij nam een aanloopje en belandde op de bagagedrager.

Matthijs trapte als een bezetene. Zijn lijf deinde heftig op en neer. Kasper kauwde op de binnenkant van zijn wang. Als Matthijs echt driftig was, dan werd het gevaarlijk.

Matthijs sloeg de Hadewikerstraat in, remde en zette zijn

beide voeten op de grond. ‘Hoor eens.’ Hij draaide zich om. ‘Ga jij nou maar weer naar huis.’ Hij stapte van de fiets. ‘Hier is je fiets.’

‘En jij dan?’

‘Ik ga erheen. En als hij alleen is...’

‘Ik ga mee,’ zei Kasper dapperder dan hij zich voelde. ‘Samen kunnen we hem wel hebben, toch?’

‘Zeker weten,’ zei Matthijs grimmig. ‘Alleen kan ik hem ook wel hebben, als die vent in die Alfa Romeo er maar niet is.’

‘Zijn auto staat er niet.’

Ze liepen naar de portiek van nummer eenenzeventig.

‘Kijk, daar staat je brommer.’ Kasper voelde hoe zijn hartslag versnelde. ‘Matthijs, dat is ’m!’

‘Helemaal!’ Matthijs streek over het zadel. ‘En met een extra slot. Ludo is net thuisgekomen natuurlijk. Hij zal zo wel weer weggaan, anders laat je zo’n ding toch niet voor de deur staan?’ Hij morrelde even aan het kettingslot.

‘Laten we even in de portiek hiernaast gaan staan.’ Kasper trok zijn broer mee.

Ze keken elkaar besluiteloos aan.

‘Als ik nou de reservesleutel maar had.’ Matthijs duwde zijn handen diep in de zakken van zijn jack.

‘En wat doe je dan met het kettingslot?’

‘Dat krijg ik wel los. Als jij naar huis fietst om de reservesleutel te halen, dan blijf ik hier.’

‘En als hij zo naar buiten komt en weg wil?’

‘Dat zie ik dán wel.’ Matthijs maakte een ongeduldige beweging. ‘Schiets nou op, in de bovenste la van mijn bureau moet het reservesleuteltje liggen.’ Hij duwde zijn broertje de portiek uit. ‘Hard fietsen!’

Staand op zijn trappers en buiten adem kwam Kasper een klein kwartiertje later de Haderwikerstraat weer ingestoven met het reservesleuteltje in zijn broekzak.

De brommer stond nog steeds in de ene portiek en Matthijs stond in de andere. Het kettingslot had hij om zijn nek hangen.

‘Hoe heb je dat...’ begon hij.

‘Zakmes. Nou, kom op met die reservesleutel.’

‘Hier!’ Hijgend haalde hij het sleuteltje uit zijn broekzak.

Matthijs pakte het aan en liep ermee naar zijn brommer. Hij ging erop zitten, stak het sleuteltje in het contact en trapte aan. De motor begon te ronken. Hij haalde het kettingslot van zijn nek en hing het om de deurkruk van nummer eenenzeventig.

‘Aandenken aan een mooie brommer,’ grijnsde hij tegen Kasper. ‘Kom op, wegwezen hier!’ Hij gaf gas en reed de stoep af.

Kasper legde zijn hand op Matthijs’ schouder. Hij voelde een windvlaag langs zijn gezicht glijden toen Matthijs meer vaart

maakte. Maar hoe fijn hij het ook altijd vond om gesleurd te worden, dit keer kon hij er niet van genieten.

‘Nee, nee, nee!’ De echo van die woorden galmde na in zijn oren.

De deur van zijn kamer vloog open en voetstappen kwamen in zijn richting. ‘Wat héb je?’ Matthijs’ stem klonk bezorgd.

‘Ik, ik droomde.’ Kasper voelde dat zijn lijf kletsnat was van zweet. Hij huiverde.

‘Waarvan?’

‘Ik moest overgeven en toen drukte iemand zijn hand op mijn mond zodat ik niet kon spugen. En toen wilde ik weten wie dat deed. Maar ik kon het niet zien. Ik dacht Ludo. Maar toen het me eindelijk lukte om te kijken, toen was het Ludo niet, maar toen, toen...’

‘Wie was het dan?’

‘Ik eh, het was iemand die ik helemaal niet kende.’

‘Hier, drink wat.’ Matthijs vulde een glas bij de wastafel en bracht het naar Kasper.

Kasper kwam overeind en dronk het water achterelkaar op.

‘Hoe laat is het?’

‘Één uur.’

‘Sliep jij nog niet?’

‘Ik werd wakker van je geschreeuw.’

‘O.’ Kasper zette het glas naast zich neer en ging weer liggen.

‘Gaaf het?’ Mattheijs ging even bij hem zitten.

‘Ik ben bang. Ik durf niet naar school. Ludo...’ Hij maakte zijn zin niet af.

‘Hoe laat moet je morgen beginnen?’ vroeg Mattheijs.

‘Halfnegen.’

‘We fietsen samen. Oké?’

‘Goed.’

‘En wanneer ben je vrij?’

‘Na het zevende uur.’

‘Ik wacht op je.’ Mattheijs stond op. ‘Toe, ga nu maar weer slapen.’ Hij stopte een beetje stuntelig het dekbed in. ‘Het komt goed. Heus.’

Toen Mattheijs de kamer uit was, deed Kasper een ogenblik zijn ogen dicht, maar direct ook weer open. Als hij zijn ogen sloot, zag hij Ludo’s gezicht, dreigend en verwrongen van woede op zich afkomen.

Hij knipte zijn bedlampje aan. Hij had tegen Mattheijs gezegd dat het iemand was die hij niet kende, maar dat was niet waar. Het was Mattheijs geweest die zijn hand tegen zijn mond had gedrukt. Waarom droomde hij zoiets gruwelijks?

Kasper kon niet meer rustig in bed blijven liggen. Als hij vroeger niet slapen kon, haalde zijn moeder een beker warme melk.

Zachtjes sloop hij de trap af naar beneden. In de keuken deed hij het licht aan. Uit de koelkast pakte hij de melk en schonk

zichzelf een beker in. Hij warmde het een halve minuut in de magnetron en ging daarna terug naar boven.

Op zijn kamer ging hij achter zijn bureau zitten en knipte zijn bureaulamp aan. Hij schoof zijn la open en haalde de zwarte map te voorschijn. En terwijl hij steeds kleine slokjes melk nam, las hij voor de zoveelste keer zijn artikelen helemaal door.

27.

Kasper zat met zijn geschiedenisboek voor zich en probeerde zijn schriftelijke overhoring voor morgen te leren. Beneden hoorde hij zijn vader in de keuken bezig met het eten. Het klonk veilig en vertrouwd.

Hij steunde zijn hoofd met één hand. Het was weer een waardeloze dag geweest zoals alle dagen deze week. Op school voelde hij zich alsof hij er eigenlijk niet echt was. Flori had nu al drie dagen niks tegen hem gezegd. En hij ook niet tegen haar.

Hij sloeg een bladzijde van zijn boek om en bekeek een plaatje van een piramide. Buiten was hij voortdurend op zijn hoede. Hij fietste steeds samen met Matthijs naar school en ook weer naar huis. Matthijs had wijselijk de brommer in de schuur laten staan. Ludo hadden ze niet gezien, maar Kasper bleef zich onrustig voelen.

Hij hoorde de telefoon rinkelen.

‘Kas, voor jou,’ hoorde hij even daarna zijn vader onder aan de trap roepen. ‘Neem hem maar op mijn kamer.’

Kasper ging naar zijn vaders werkkamer en nam daar de hoorn van de haak. ‘Ik heb hem,’ riep hij met de hand op de hoorn. Aan de klik hoorde hij dat zijn vader beneden de hoorn op de haak legde.

‘Kasper, ik weet een mop. Horen?’

‘Ha die Merel.’

‘Ik ben Merel niet hoor!’ klonk het verontwaardigd. ‘Ik ben Gijs.’

‘Nou kom op.’

‘Een wereldkampioen judo gaat naar de bioscoop. Hij zet zijn fiets op slot, maar omdat daar veel fietsen worden gestolen, hangt hij er een bordje bij. Daar staat op: Steel mijn fiets niet, want anders... groeten van de wereldkampioen judo. De fiets wordt toch gestolen. Op de plek waar de fiets stond, hangt een bordje waarop staat: Achtervolg mij maar niet, groeten van de wereldkampioen wielrennen.’

Kasper grinnikte.

‘Vind je mijn mop leuk?’

‘Ja, best wel.’

‘Hier komt mama, hoor.’

‘Ha, Kas.’

‘Dag mam.’

‘Wat een moppentapper, hè?’

‘Ja.’

‘Gaat het goed met jou?’

‘Best wel.’

‘Je stem klinkt mat. Is er iets?’

Één moment speelde Kasper met de gedachte om alles te vertellen. Hij kneep zijn lippen op elkaar. ‘Alles is goed.’

‘Jammer van zaterdag.’

Kasper moest even nadenken. Zaterdag leek alweer een eeuw geleden.

‘Och ja.’

‘Volgende keer beter. Komend weekend niet, maar dan het weekend kom je weer hè?’

‘Ja.’

‘Hoe gaat het met die meneer Dweil?’

Kasper moest nu toch even lachen. ‘Deil heet hij, mam, Deil.’

‘Deil dan.’

‘Hij deed de laatste keer best een beetje aardig.’

‘Mooi zo. Nou ik hoor de rest volgend weekend wel. Mag ik nu Matthijs?’

‘Die is er niet.’

‘O.’

Kasper hoorde de teleurstelling in haar stem. ‘Ik zeg dat je gebeld hebt.’

‘Doe hem mijn groeten.’

‘Doe ik. Dag mam.’ Kasper legde de hoorn op de haak.

Tijdens het eten was Matthijs stil en ook Kasper zei niet veel.

‘Wat hebben jullie toch?’ Hun vader keek hen om beurten vragend aan. ‘Waarom zeggen jullie niks? Is er iets?’

‘Nee.’ Matthijs wipte met zijn stoel een stukje achterover. ‘Ik

denk na over mijn wiskundeproefwerk voor morgen.'

'Dat is altijd goed,' zei vader. Hij streek Kasper even over zijn hoofd. 'Vertel eens wat.'

'Heb je niets meer te lezen?' merkte Matthijs een beetje smalend op.

'Nee,' zei zijn vader rustig, 'vanavond niet. Gerustgesteld?' Matthijs schoot in de lach.

'Je hoeft me niet onder de neus te wrijven, dat ik altijd met mijn werk bezig ben,' zei hun vader.

Kasper sneed zijn vlees in kleine stukjes. 'Mama belde. Je moet de groeten hebben,' zei hij tegen zijn broer.

'De groeten terug.'

'Ze vroeg naar jou.'

'Mooi laten vragen.'

'Flauwerd. Waarom doe je steeds zo? Mama vindt het hartstikke erg.'

'Had ze maar niet weg moeten gaan.' Matthijs stond op. 'Ik ga m'n wiskunde leren.' Hij zette zijn bord op het aanrecht en ging de keuken uit.

'Waarom doet Matthijs zo tegen mama?'

Zijn vader maakte een moedeloos gebaar. 'Hij is boos. Op mama, op mij.'

'Omdat jullie gescheiden zijn zeker.'

'Ja. Hij doet wat hij zelf wil. Soms ben ik wel eens bang.

Mensen die zo boos zijn doen soms rare dingen. En doordat

ik zoveel weg ben...' Hij maakte zijn zin niet af. 'Nou ja.'
Kasper schoof het bord van zich af. 'Ik heb geen honger meer.'

'Kas, gaat het goed op school?'

'Best wel.'

'Heb je zin in een spelletje schaak?'

'Heb je tijd?' vroeg Kasper verrast.

Zijn vader knikte. 't Is op het moment even rustig.'

'Ga je failliet?'

Zijn vader schoot in de lach. 'Dat ben ik niet van plan. Nou, graag of niet. Er is al een hele tijd niks meer van gekomen.'

Kasper dacht aan zijn schriftelijke overhoring geschiedenis. Dat kon hij morgenvroeg ook nog wel doen.

'Goed,' zei hij en hij liep naar de kamer om het schaakbord te pakken.

28.

‘Tot vanmiddag, hè?’ zei Matthijs terwijl hij zijn fiets op slot zette.

‘Ja.’ Kasper liet zijn fietssleuteltje in zijn broekzak glijden.

‘Ik ga naar hiernaast. See you.’ Matthijs slingerde zijn tas over zijn schouder.

Hiernaast was een afdakje vlakbij de fietsenkelder waar leerlingen konden roken. Kasper was er nog nooit geweest, maar hij wist het van Felicia.

Toen Kasper de school binnenkwam, zag hij meteen op het mededelingenbord dat de laatste twee uren uitvielen. Bah, moest hij twee uur wachten tot Matthijs vrij was.

Flori kwam naast hem staan om de roosterwijziging te lezen. Ze zei niets. Kasper keek haar van opzij aan. ‘Zullen we vanmiddag hier samen huiswerk maken?’

‘Op vrijdagmiddag?’ Ze lachte.

Kasper zag het met opluchting. Gelukkig, ze praatte weer tegen hem.

‘Maak jij op vrijdagmiddag huiswerk?’

‘Dat moet toch van Lise?’ Kasper keek zo braaf hij kon. ‘Elke dag twee uur, zeven dagen per week, dat is het beste.’

‘Gek.’ Flori porde hem tegen zijn ribben.

‘Ben je niet meer boos?’

‘Nee. Ga je straks mee een cadeautje voor mijn moeder kopen? Die is zondag jarig.’

‘Straks om kwart over een?’

Flori knikte.

Kasper maakte een karatebeweging. Opeens had hij het gevoel de hele wereld - en Ludo - aan te kunnen!

‘Gek,’ zei Flori nog een keer.

Samen liepen ze naar de kluisjes om hun jas op te bergen. Kasper propte zijn jas erin. Wacht, hij zou meteen even naar Matthijs lopen om het te vertellen. ‘Even iets tegen Matthijs zeggen,’ zei hij tegen Flori.

Snel liep hij weer naar buiten. Onder het afdakje was het blauw van de rook. Kasper zag dat Matthijs stond te praten met een meisje. Dat moest de zus van Felicia zijn. Het leek haar tweelingzus wel, maar dan groter.

‘Moet jij hier?’ vroeg Matthijs.

‘Ik ben vanmiddag vrij en dan ga ik met Flori de stad in.’

‘Zou je dat wel doen?’

‘Zeg.’ De zus van Felicia gaf Matthijs een duw. ‘Laat hem toch.’

Kasper lachte. ‘Zeker weten.’

‘Goed dan. Maar uitkijken hè?’

‘Ja pa.’ Kasper grijnsde nog even naar zijn broer voor hij zich omdraaide om weer naar binnen te gaan.

Om twaalf uur stroomde de aula vol. De leerlingen uit klas 1E zochten een plaatsje. Kasper pakte zijn trommeltje uit zijn tas. Flori kwam naast hem zitten.

‘Heb jij geschiedenis geleerd?’ vroeg ze.

‘Nee. Jij?’

‘Ja.’

‘Studie.’ Johnnie stootte Flori aan.

‘Nou en?’ Ze pakte een broodje uit haar trommeltje.

Irene en Felicia kwamen bij hen aan het tafeltje zitten.

‘Zo meteen dat stomme geschiedenis en ik ken er niets van.’

Felicia pakte haar boek uit de tas en sloeg het open. ‘Nog even overkijken.’

‘Hé, ik zie jouw broer.’ Flori wees naar de klapdeuren waar Matthijs net doorheen was gekomen.

‘Een stuk zeg, die broer van jou.’ Irene streek haar haar achter haar oor.

Felicia lachte. ‘Jij hebt geen kans hoor. Hij is verliefd op mijn zus.’

Kasper pakte zijn fles en draaide de dop eraf.

Irene bewoog haar hoofd zodat haar lange haren op en neer zwaaiden.

‘Jammer, hij ziet je niet,’ lachte Felicia.

‘Stik toch.’ Irene stak haar tong naar Felicia uit.

‘Stik zelf.’ Felicia gaf een duwtje tegen Irenes arm.

Stikken. Slikken of stikken. Kasper veegde met zijn hand

langs zijn mond.

‘Je maakt sowieso geen kans,’ zei Johnnie. ‘Die broer van Kasper is geen pedo.’

‘Je bent gek.’ Irene keek verontwaardigd.

Kasper sloeg het boek dat voor hem lag open. Hij zuchtte toen hij zag hoeveel bladzijden hij voor vandaag op had gekregen. Maar met schaken had hij gisteravond zijn vader ingemaakt en dat was lange tijd niet gebeurd.

Het uur direct na de middagpauze hadden ze geschiedenis.

‘Pak allemaal maar een blaadje.’ Lise haalde uit haar tas een map te voorschijn die ze opensloeg.

‘Wordt het moeilijk?’ vroeg Flori.

Lise lachte. ‘Niet als je het geleerd hebt.’

‘Maar het was zo veel.’ Daphne scheurde een blaadje uit haar proefwerkblok.

Lise deelde de opgaven uit. Kasper bekeek ze snel. Hij wist er een paar. Hij begon te schrijven, maar stopte al na een paar minuten. Hij gluurde naar Johnnies blaadje, maar schoot rechtop toen Lises stem door de klas klonk.

‘Kasper, ik kijk Johnnies werk zelf wel na.’

Met een rood hoofd boog hij zich weer over zijn werk. Even later voelde hij een klein duwtje tegen zijn knie.

‘Weet je het niet?’ fluisterde Johnnie.

Haast onmerkbaar schudde Kasper zijn hoofd.

Kasper zag vanuit zijn ooghoeken dat Johnnie heel voorzichtig een blaadje uit zijn tas trok en daar haastig wat woorden opkladde.

Kasper spiedde steels naar Lise, maar die was druk bezig in een boek te bladeren. Hij voelde voor de tweede maal een duwtje tegen zijn knie. 'Hier.'

Kaspers hand gleed onder de tafel en zijn vingers raakten die van Johnnie. Hij voelde het propje papier.

Hij keek opnieuw naar Lise. Ditmaal ontmoetten hun ogen elkaar en geschrokken boog Kasper zich weer over zijn werk. Na een paar minuten keek hij weer op. Nu was de lerares verdiept in haar boek.

Onder de bank vouwde hij het propje open en streek het papiertje glad op zijn knie. Hij keek weer naar de docente, maar ze las nog steeds. Kasper legde het papiertje op zijn proefwerkblad en boog zich er zo ver mogelijk overheen. Snel begon hij te pennen.

Hij was zo ingespannen bezig dat hij niet merkte dat Lise haar boek dichtklapte, opstond en door de klas liep. Bij elke bank bleef ze even staan om te kijken wat de leerlingen opgeschreven hadden.

'Pas op.' Johnnie trapte Kasper op zijn voet, maar het was al te laat. Lise stond naast hun tafel en pakte het briefje bij Kasper weg. Zwijgend bekeek ze het.

'Je zit dus te spieken.'

Kasper werd vuurrood.

‘Heb je het niet geleerd?’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Weet niet.’

‘Vond je het moeilijk?’

‘Nee, maar eh, maar ik had al zoveel huiswerk.’

‘Voor deze ene keer. Je leert het voor de volgende les en dan zal ik het je mondeling overhoren.’ Ze scheurde het blaadje doormidden. ‘Is iedereen al klaar?’

‘Nee,’ klonk het hier en daar.

‘Nog even dan.’ Lise liep naar voren en liet de snippers van Kaspers blaadje in de prullenbak vallen.

29.

Na schooltijd fietsten Kasper en Flori samen naar de stad. 'Wat aardig van Lise dat je geschiedenis over mag doen,' merkte Flori op.

'Nou.'

'Van Deil had je vast een één gekregen.'

'Ja, Lise is oké.' Kasper gaf met zijn voet een duwtje tegen zijn tas, die van de bagagedrager dreigde te glijden.

Uit gewoonte keek hij snel om zich heen, maar dat hij Ludo hier zou zien, leek hem opeens zo vreemd. Hij voelde zich voor het eerst sinds dagen weer eens zorgeloos nu hij hier zo met Flori reed.

'Wat stelt Irene zich aan, hé?' Flori stopte haar linkerhand in de zak van haar jack.

'Ja.'

'Vind jij haar leuk?'

Kasper keek even opzij. 'Gaat wel.'

'O.'

'Hoezo?'

'Nee, niks, ik wou het gewoon weten.'

'Wat ga je voor je moeder kopen?'

'Een boek.'

'Waarover?'

‘Matisse.’

‘Wie is dat?’

‘Een schilder. Mijn moeder is gek van zijn schilderijen.’

Ze stopten bij de boekwinkel en gingen naar binnen. Flori liep naar de informatiebalie om naar het betreffende boek te vragen. Gelukkig was het in voorraad en het meisje liep met hen mee naar de kast om het te pakken.

‘Nog even bij de computerspellen kijken,’ zei Kasper.

Ze liepen de winkel door naar achteren.

‘Speel je vaak op de computer?’ Flori keek in de bak met racespellen.

‘Niet zo vaak.’

Ze slenterden verder langs de bakken met cd-roms.

‘Zullen we gaan?’ vroeg Flori na een tijdje.

‘Goed.’

Samen liepen ze naar de kassa. Toen Kasper het meisje bij de kassa zag, ging er een schok door hem heen. Dat was die vriendin van Ludo. Hij herkende haar meteen en zij hem ook.

‘Hé,’ zei ze, ‘hoe gaat het?’

Meteen viel de zwaarte van de laatste week weer boven op hem.

‘Goed.’

‘Je komt zeker niet meer?’

‘Nee.’ Kasper zag op haar naamkaartje dat ze Sammie heette.

‘Dacht ik al.’ Ze sloeg de prijs van het boek op de kassa aan.

‘Cadeautje?’

Flori knikte.

Sammie scheurde een stuk papier van de rol en begon het boek in te pakken. ‘Zo. En de bon.’ Ze gaf het pakje en de bon aan Flori.

‘Nou, dag.’ Kasper wilde zich al omdraaien.

‘Luister eens,’ ze boog zich over de toonbank heen. ‘Pas je een beetje op?’

Kasper voelde het trillen in de buurt van zijn maag.

Ze pakte hem bij zijn arm en fluisterde. ‘Ludo laat zijn mensen niet zomaar los.’

‘Maar...’

‘Even die meneer helpen.’

Kasper en Flori schoven een eindje opzij.

‘Wie is dat?’ vroeg Flori.

‘Iemand die ik ken.’

‘Ja, dat zie ik ook.’

Sammie kwam naar hen toe. ‘Kan ik je een momentje alleen spreken?’ vroeg ze aan Kasper.

‘Maar...’ begon die.

‘Ik kijk nog eventjes bij de tijdschriften.’ Flori liep een stukje bij hen vandaan.

‘Je vriendinnetje?’ vroeg Sammie. Kasper knikte kort.

‘Ludo zal proberen om jullie weer aan het werk te krijgen.’

‘Maar wat gaat hij dan doen?’

‘Weet ik niet. Dat weet je met hem nooit.’

‘Kan jij er niet voor zorgen dat hij ons met rust laat?’

‘Misschien. Ik zeg steeds tegen hem dat hij met die zooi moet stoppen, maar... nou ja.’ Ze keek naar haar nagels. Kasper volgde haar blik en zag dat ze helemaal afgekloven waren.

‘Waarom blijf je eigenlijk bij hem?’ vroeg hij.

‘Tja, waarom blijf je bij iemand?’ Sammie haalde haar schouders op. ‘Ik houd van hem en ik kan hem helpen, dat weet ik zeker. Nou, ik moet weer aan het werk.’ Ze liep terug naar haar plaats achter de kassa.

Kasper staarde haar na en ging toen naar de tijdschriften.

‘Kom je?’ vroeg hij.

‘Wie is die Ludo waar jullie het bij de kassa over hadden?’ vroeg Flori, toen ze weer buiten stonden.

‘Iemand die ik ken.’

‘Echt?’ Flori trok haar wenkbrauwen op tot twee boogjes.

‘Ik wil er niet over praten.’

Flori stopte het pakje in haar rugzak. ‘Zullen we daar nog iets drinken?’ Ze wees naar een snackbar aan de overkant van de straat.

‘Ik wil liever naar huis.’ Kasper schopte tegen een steentje.

‘Maar ik heb dorst,’ hield Flori aan.

‘Nou, goed dan.’ Met de fiets aan de hand staken ze de straat

over.

In de snackbar zaten ze tegenover elkaar met ieder een flesje voor zich.

‘Je doet steeds zo geheimzinnig. Laatst ook al.’ Flori zoog aan haar rietje. ‘Mijn moeder zegt dat praten altijd helpt.’

‘In dit geval niet.’

‘Dat weet je nooit. Je kunt het toch proberen?’ Flori streek een lok achter haar oor.

‘Wat?’ vroeg Kasper verbaasd.

‘Nou, kijken of praten helpt.’ Flori glimlachte en streek even met haar hand over de zijne.

Kasper zoog het laatste restje uit zijn flesje. Hij moest vechten tegen de opwelling om Flori alles te vertellen. Het kon niet, hij had het beloofd. Alhoewel Flori haar hand al weer teruggetrokken had, voelde hij nog de aanraking van haar vingers op zijn hand.

‘Ik wil het er niet over hebben.’

‘Dan niet.’

Zonder iets te zeggen dronken ze hun flesje leeg.

‘Zullen we gaan?’ Flori stond op.

‘Ben je nu boos?’

Hun ogen ontmoetten elkaar. ‘Nee,’ zei Flori, ‘maar je bent wel een sufferd. Praten helpt echt.’

Op de terugweg zeiden ze niet veel. Flori had haar hand op

zijn arm gelegd. Onder het fietsen keek Kasper af en toe stiekem, naar die hand op zijn arm. Het troostte hem een beetje.

30.

‘Ga nou niet.’ Kasper zat op Matthijs’ bed en keek hoe zijn broer gel in zijn haar deed.

‘Ik ga.’

‘Ben je dan niet bang?’

‘Natuurlijk wel, maar ik wil vanavond gewoon uit. En trouwens, Ludo heeft zich de hele week koest gehouden.’

‘Maar die vriendin van Ludo zei toch dat Ludo nog steeds wil dat we voor hem werken. Dat heb ik je toch verteld?’

‘Dan heeft hij pech, want dat doen we dus niet.’

‘Ze zei dat...’

‘Houd toch je kop! Denk je dat ik het allemaal zo lollig vind?’

‘Als we de politie nou anoniem bellen, dan blijf jij erbuiten en dan weet Ludo niet wie hem aangegeven heeft,’ zei Kasper. Matthijs lachte schamper. ‘Wéten misschien niet, maar vermoeden wel. En dan ga ik ook voor de bijl. En je denkt toch niet dat die vent voor zijn leven de bak indraait? Hij komt ook weer een keer vrij hoor!’

‘Weet je wat jij bent?’ schreeuwde Kasper opeens. ‘Een stomme sukkel.’

‘Wat wil je nu eigenlijk?’ Matthijs schreeuwde ook. ‘Dat ik me hier in huis opsluit?’

‘Ja.’

‘Ik denk er niet aan. Ik laat me niet meer bang maken. Ik pas heus wel goed op.’

‘Ja hoor, dat zal wel. Wat wil je beginnen tegen Ludo en die andere gek?’

‘Kijk eens wat ik heb.’ Matthijs haalde iets uit zijn broekzak en kwam naar het bed toe. ‘Hier.’ Hij stak Kasper een mes toe. ‘Gerustgesteld?’

‘Heb jij een mes?’ Met bange ogen keek Kasper ernaar. ‘Hoe kom je daaraan?’

‘Van iemand gekocht.’

‘Hoe dan? Je kunt toch niet zomaar een mes kopen?’

‘Ach joh, op straat kun je alles kopen. No problem.’

‘Maar messen zijn verboden.’

‘Pech.’

‘Messen zijn wapens hoor.’ Kasper voelde zich misselijk van angst bij de gedachte dat zijn broer een mes bij zich had.

‘Ja, dat weet ik ook wel.’

‘Een mes is hartstikke gevaarlijk. Daar kun je iemand mee doodsteken. Een poos geleden is er nog een leraar doodgestoken. En een paar maanden geleden is er een jongen doodgestoken. Zomaar.’

‘Wat heeft dat nou met mij te maken? Mijn mes is gewoon om me veiliger te voelen.’

‘Hoe dan?’

‘Nou ja, gewoon. Ik voel me sterker met een mes.’

‘Ik zou er niet mee durven steken. Nooit.’ Kasper huiverde bij de gedachte.

‘Wie heeft het nou over steken?’ zei Matthijs geërgerd. Hij stopte het mes terug in zijn zak. ‘Ik heb het alleen maar in mijn zak. Ik hoef het nog niet te gebruiken.’

Kasper stompte zijn kussen in de goede vorm. Het was al bijna twaalf uur. Het zou nog zeker drie uur duren voor zijn broer thuiskwam. Met zijn mes.

Hij geloofde niet dat Ludo erg zou schrikken van een mes.

Grote kans dat die er zelf ook een had. Vanavond zou hij misschien samen met die vent uit die Alfa Matthijs te pakken nemen. Die deinsden vast niet terug voor Matthijs’ mes. Ze werden er waarschijnlijk alleen maar agressiever door. Dat had hij tenminste geleerd van zijn judomeester. Die had verteld dat woede woede opriep en geweld geweld.

Wat moest hij doen? Hij gooide zich van zijn linkerzij op zijn rechterzij. Zou hij het toch tegen papa zeggen? Hem alles vertellen? Maar hij had gezworen zijn mond te houden. Hij kon het tegen niemand zeggen. Dat had hij beloofd.

Maar stel dat het mis ging. Stel dat ze zijn broer vermoordden. Dan was het ook zijn schuld. Kasper ging rechtop zitten en knipte het lampje naast zijn bed aan. Wat moest hij doen? Tien over twaalf was het.

Hij liet zich uit bed glijden en ging voor het raam staan. Hij

drukte zijn voorhoofd tegen het koele glas en tuurde de straat in. De duisternis kwam hem tegemoet.

Kasper schoot omhoog. Zijn hart hamerde met venijnige slagen in zijn borstkas. In de stilte van zijn kamer hoorde hij het bloed in zijn oren suizen. Hij rilde en sperde zijn ogen zo ver mogelijk open. Het licht van zijn bedlampje scheen zo fel in zijn slaperige ogen, dat hij ze meteen weer dichtkneep. Honderden kleine, lichtende sterretjes dansten achter zijn oogleden. Die droom was er weer geweest. Die droom waarin hij moest overgeven, maar niet kon, omdat zijn mond dichtgedrukt werd.

Hij deed zijn ogen voorzichtig een klein eindje open. Kwart voor drie, zag hij op zijn wekker. Het verbaasde hem dat hij toch in slaap was gevallen. Hij hoorde dat de wc in de badkamer doorgetrokken werd. Matthijs, dacht hij meteen, zou hij al thuis zijn?

Zacht liep hij de gang in en bleef staan bij de badkamer. Hij hoorde de kraan stromen.

‘Hé Mat, ben jij dat?’

De deur ging open en Matthijs stond in de opening.

‘Was Ludo er?’

‘Nee.’

‘Gelukkig.’ Kasper slaakte een diepe zucht.

‘Kas, luister eens. ’t Is aan met Fiona.’

‘Fiona?’

‘De zus van die Felicia uit jouw klas.’

‘O.’

‘Hebben jullie...?’

‘Zal ik jou vertellen. Kom op, ga maar weer slapen. Je ziet er niet uit.’ Matthijs gaf Kasper een klap op zijn schouder.

‘Slaap ze.’ Kasper draaide zich om en slofte terug naar zijn kamer.

Toen hij in bed lag, hoorde hij Matthijs zacht fluitend naar zijn kamer gaan.

31.

Op het station in de woonplaats van zijn moeder nam hij de bus. Hij keek naar buiten. Het was alweer meer dan een week geleden dat hij Sammie had gesproken en er was nog niks gebeurd. Daar was de sporthal al. Hij moest eruit. Hij drukte op het knopje en zag het bordje met het woord 'stop' erop oplichten. Even later stopte de bus.

Nu was het nog een paar minuten tot mama's huis. Hij nam zijn tas in zijn andere hand. Hij was de straat nog niet in of de voordeur zwaaide open en de tweeling van Frank stormde hem al tegemoet.

'Wat is het verschil tussen een paard en een ezel?' gilde Gijs. 'Een paard en een ezel? Een eh ezel is grijs en een paard eh, even denken, een paard...'

'Een paard staat in de wei en een ezel dat ben jij!' gierde Daan. Kasper grinnikte.

Merel kwam hem over het tuinpad tegemoet.

'Neem jij mijn tas even?' Kasper gaf zijn tas aan Daan en zwaaide daarna Merel door de lucht. Hij galoppeerde met haar naar binnen en liet haar op de grond glijden.

'Dag lieverd.' Zijn moeder sloeg haar armen om hem heen en knuffelde hem aan alle kanten.

'Dag mam.' Hij probeerde voorzichtig uit haar omhelzing los

te komen.

‘Breng je spullen maar naar je kamer.’ Mama gaf een klapje tegen de tas. ‘Veel heb je ook niet mee.’

‘Genoeg.’

Hij ging de twee trappen op naar de zolderetage. Daar hadden hij en Matthijs samen een kamer.

Kasper legde zijn pyjama onder zijn hoofdkussen.

De deur ging open en Daan en Gijs kwamen binnen.

‘We hebben een nieuwe racebaan.’ Gijs sprong boven op Kaspers bed. ‘Kijk eens wat ik kan!’ Hij nam een aanloop en belandde op handen en voeten op het andere bed dat twee meter van Kaspers bed vandaan stond.

‘Kan ik ook.’ Daan nam ook een aanloop en sprong, maar hij schoot door en duikelde door zijn vaart van het andere bed af.

‘Doet geen pijn.’

‘Gelukkig maar,’ zei Kasper.

‘Kun jij dat ook?’ vroeg Gijs.

‘Makkie.’ Kasper sprong op zijn bed. ‘Kijk, ik kan zelfs het plafond raken.’ Het bed steunde en kraakte onder iedere sprong die hij maakte. Steeds weer raakten zijn handen het plafond.

‘Gaaf.’ Daan en Gijs stonden vol bewondering te kijken.

‘En nu naar de overkant.’ Met een lenige sprong belandde hij op het andere bed.

‘Breken jullie de boel daar af?’ Dat was mama’s stem onder

aan de trap. ‘Houd daar mee op!’

‘Laat me jullie nieuwe racebaan maar zien,’ zei Kasper.

Achter elkaar holden ze naar beneden.

Heel in de verte rinkelde een bel. Het rinkelen duurde en duurde. Was het de wekker? Kasper tastte naast zich en beseftte ineens dat hij niet thuis was, maar bij zijn moeder en dat er hier helemaal geen wekker naast hem stond. Hij luisterde scherp. Het was de telefoon. Het rinkelen stopte. Kasper zag op zijn horloge dat het tien over drie was. Wie belde er nou op dit tijdstip?

Hij duwde zijn dekbed weg en stapte uit bed. Hij moest plassen. Hij ging de zoldertrap af, naar de badkamer. Vanuit de badkamer hoorde hij beneden gerommel in de keuken.

Zijn moeder klopte op de badkamerdeur.

‘Kas?’

Kasper deed de deur open. ‘Wie belde er?’

Zijn moeder slikte een keer. ‘Papa.’

‘Waarom?’

‘Matthijs. Hij is neergestoken.’

‘Wát?’ Kasper schreeuwde het uit.

Zijn moeder sloeg haar armen om hem heen en smoorde een snik.

‘Hoe dan?’ Kasper wrong zich onbeheerst los.

‘Ik weet het niet. Ik ga erheen.’

‘Ik ga mee.’ Hij vloog de trap op naar boven en griste zijn kleren bij elkaar. Ludo, smeerlap. In zijn hoofd bonkten alle lelijke woorden die hij kon verzinnen. Hij wurmde zijn voeten in zijn schoenen en rende alweer naar de trap. Hij gleed razendsnel langs de leuning naar beneden, net op het moment dat zijn moeder aangekleed de slaapkamer uitkwam. ‘Frank heeft koffie gezet.’

In de keuken dronk zijn moeder staand naast het aanrecht een kop koffie.

‘Jij ook?’ vroeg Frank.

Kasper schudde zijn hoofd.

‘Iets anders dan?’

‘Nee.’ Hij zou met de beste wil van de wereld niets naar binnen kunnen krijgen.

‘Kom we gaan.’ Zijn moeder zette het kopje op het aanrecht. Frank sloeg zijn armen een moment om hen beiden heen.

‘Sterkte.’

Een paar minuten later reden ze de donkere, nachtstille straat uit.

32.

Op de eerstehulpafdeling was het ondanks het late tijdstip druk. Mensen in witte jassen liepen af en aan. Kasper en zijn moeder meldden zich bij de balie.

Op dat moment zag Kasper zijn vader aankomen en hij vloog naar hem toe. 'Gaat Matthijs dood?'

Zijn vader drukte hem tegen zich aan. 'Nee.'

Kasper zuchtte van opluchting.

'Heb je hem al gezien?' vroeg zijn moeder.

'Ja.' Zijn vader stak zijn hand uit. 'Fijn dat je direct gekomen bent, Paulien.'

Kaspers moeder knikte.

Een verpleegster bracht hen naar een klein kamertje dat afgesloten was met een gordijn. Ze schoof het gordijn opzij. Ontzet staarde Kasper naar de jongen onder het witte laken. Was dat werkelijk Matthijs? Zijn gezicht was geschaafd en zijn neus gezwollen. Boven zijn bed hing een fles bloed.

'Het lijkt erger dan het is,' zei de verpleegster. 'Hij heeft een messteek in zijn zij gehad en heeft daardoor nogal wat bloed verloren. Maar er zijn geen organen geraakt en dat is een geluk.'

'Matthijs.' Zijn moeder streek heel voorzichtig over zijn wang. 'Jongen toch.'

‘Mama.’ Matthijs’ gezicht vertrok even. Het leek even of hij zou gaan huilen. ‘Kom je voor mij?’

‘Lieve schat, wat dacht je?’

‘Ik dacht, ik weet het niet.’

‘Hoe...?’ begon zijn moeder.

‘Een paar jongens.’ Matthijs verfrommelde het witte laken in zijn hand.

‘Ken je ze?’ vroeg zijn vader.

Het leek of Matthijs even nadacht. Toen schudde hij zijn hoofd.

De verpleegster verdween en kwam even later met drie koppen koffie terug. ‘Dat hebben jullie wel nodig,’ zei ze.

Alhoewel Kasper nooit koffie dronk, pakte hij het kopje toch aan. De verpleegster voelde kort Matthijs’ pols.

‘Hebben ze de dader gepakt?’ vroeg zijn moeder.

‘Die was al weg toen de politie kwam,’ fluisterde Matthijs.

Zijn vader vloekte.

Kasper nam een slok van zijn koffie. Getver, wat smaakte dat smerig. Hij zette het kopje neer.

‘We brengen hem zo naar de afdeling en daar blijft hij het weekend nog ter observatie. Als er dan geen complicaties optreden, mag hij maandag of dinsdag naar huis.’ De verpleegster wierp een blik op het infuus.

Er kwam een broeder binnen die hun een hand gaf, vervolgens het bed van de rem haalde en hem het kamertje uitschoof.

Op de zaal waar de broeder hen naartoe bracht, was het stil en donker. De broeder knipte het licht aan. Er stonden twee lege bedden.

‘Welke wil je?’ vroeg de broeder.

‘Maakt niet uit.’

De broeder hielp Matthijs in het bed bij het raam. Matthijs kreunde.

‘Morgen kom je op een zaal met meer mensen, dat is gezelliger. Maar nu leg ik je maar even alleen, want anders wordt iedereen wakker.’

Vader trok een stoel onder het bed vandaan en ging zitten. Moeder pakte de stoel aan de andere kant. Kasper bleef bij het voeteneind staan. Stil keken ze naar Matthijs’ geschonden gezicht.

Het leek of hij in slaap was gevallen.

Kaspers ogen dwaalden door de kamer. Van de witte wastafel met daarboven aan de muur bevestigd een witte, plastic fles met zeep naar de handdoekenautomaat. Van de gestreepte gordijnen voor het raam naar de witte muren. En daarna via de televisie boven het voeteneind van het bed en het infuus weer terug naar zijn broer.

‘We gaan maar naar huis,’ fluisterde vader, nadat ze een kwartier zo gezeten hadden. Hij boog zich over Matthijs heen en gaf hem heel voorzichtig een zoen.

Matthijs deed zijn ogen open. ‘Ik sliep.’

‘Slaap maar rustig verder. Morgenochtend kom ik weer.’
Moeder streek met haar hand voorzichtig door zijn haar. ‘Tot morgen.’

‘Mam.’ Matthijs greep haar hand. ‘Ik... mag ik een keer komen?’

‘Altijd, dat weet je toch?’

‘Mam, het spijt me zo.’

Zijn moeder kneep in zijn hand. ‘’t Is goed. Morgen kom ik weer.’

‘Kan dat?’

‘Natuurlijk kan dat.’

‘O. Ik dacht...’ Hij drukte zijn moeders hand even tegen zijn wang. ‘Ik dacht... ik was boos omdat je voor Frank en zijn kinderen koos, toen. Ik voelde me zo alleen.’

Zijn moeder bukte zich om hem een zoen te geven. ‘Ik houd van je en ik heb je vreselijk gemist. En nu ga je slapen en morgen praten we verder.’

Zijn vader en moeder liepen naar de deur. ‘We lopen nog even naar de zuster om te zeggen dat we gaan,’ zei vader. ‘Dag jongen.’

Kasper bleef nog een moment staan. ‘Dag,’ zei hij. Het klonk raar kort. Hij wilde zich omdraaien om weg te gaan.

‘Kom eens,’ fluisterde Matthijs.

Kasper liep naar hem toe.

Matthijs greep hem bij zijn mouw. ‘Het was Ludo.’ Hij sprak

zo zacht dat het nauwelijks te verstaan was.

Alhoewel hij het al die tijd had geweten, voelde Kasper een korte, maar hevige siddering door zijn lijf gaan.

‘Hij was met die andere vent, je weet wel. Ik pakte mijn mes toen ze uitstapten, maar Ludo griste het meteen uit handen en stak me er mee. En toen gingen ze ervandoor.’

De deur zwaaide weer open. ‘Kom je Kas?’

‘Ja.’ Kasper was blij dat hij zijn vader zag. Hij liep naar de deur en schoof als een klein kind zijn hand in die van zijn vader. Zo liepen ze door de witverlichte gangen van het ziekenhuis naar buiten.

33.

Kasper zat achter zijn bureau. Het was zes uur. Nog even en de dag begon. Om acht uur zou hij Flori bellen. Nog twee uur. Zijn lijf deed overal pijn van de spanning. De gedachten in zijn hoofd waren niet te stoppen en verdrongen elkaar om het hardst.

Toen ze thuis gekomen waren, hadden ze met z'n drieën in de kamer nog iets gedronken. Het was bijna net als vroeger geweest, bijna.

Zijn vader had steeds weer gezegd dat het allemaal zijn schuld was en zijn moeder had dat bestreden. Daarna was papa woedend geworden over dat 'tuig' dat maar met messen zwaaide alsof het niets was. Hij was steeds bozer geworden en hij had uiteindelijk zijn glas tegen de muur stukgegooid.

Kasper had zich kleiner en kleiner voelen worden. Deze boze vader kende hij niet. Voor deze vader was hij bang.

In de auto op weg naar huis had Kasper bedacht dat hij alles aan papa wilde vertellen, maar toen zijn vader zo boos werd, was de moed hem in de schoenen gezakt en was hij stilletjes naar boven geslopen.

Kasper pakte de zwarte map met artikelen en bladerde ze door. Steeds weer zag hij het beeld van Matthijs met zijn geschaafde gezicht. Stel dat Ludo net iets dieper gestoken

had, of net wat meer naar de ene of naar de andere kant, dan was Matthijs nu misschien dood geweest. Rusteloos schoof hij de twee elastieken weer op hun plaats en stopte de map terug in de la.

Hij zette zijn computer aan en deed hem weer uit.

Hij moest de politie waarschuwen. Niet bang zijn, maar doen.

Hij zou zijn naam niet noemen, misschien bleef Matthijs dan buiten schot. En zo niet... Aan de ontelbare 'ja maars' wilde hij niet denken. Hij wilde helemaal niet meer denken.

Hij pakte zijn boek dat naast hem op het bureau lag. Hij moest het maandag aan meneer Zwarts teruggeven, dan kon Flori het lezen. Hij staarde naar de hoge berg in de vorm van een 'grote duim' die aan het eind van de immense zandvlakte vol kuilen uitdagend omhoog stak, alsof hij de hoofdpersoon wilde prijzen om zijn dapperheid. Die had tenslotte een vriend gered en de schat gevonden waar de directeur op aasde.

Straks zou hij Flori bellen. Zij had gezegd dat praten hielp. Hij wilde haar alles vertellen. En als ze dan niks meer van hem wilde weten? Met zijn wijsvinger tekende hij een hartje op de kaft van het boek. Nee, daar wilde hij niet aan denken.

'In de Haderwikerstraat op nummer eenenzeventig woont een drugsdealer. Hij heet Ludo.' Flori sprak langzaam en articulerend in de hoorn.

Kasper probeerde op te vangen wat degene aan de andere kant van de lijn zei, door zijn oor zo dicht mogelijk bij de hoorn te houden, maar hij hoorde alleen een vaag gemompel.

(...)

‘Nee, z’n achternaam weet ik niet.’

(...)

‘Ik zeg mijn naam niet,’ zei Flori.

Ze was even stil. Kasper voelde haar haar tegen zijn wang kriebelen.

(...)

‘Daarom niet.’

Weer gemompel aan de andere kant. Kasper duwde zijn oor nu zo dicht tegen de hoorn aan, dat Flori hem een duwtje gaf.

‘Toe,’ fluisterde ze. ‘Een beetje aan de kant.’

Kasper gaf haar wat meer ruimte. Hij had haar het hele verhaal uit de doeken gedaan en ze had het verbijsterd aangehoord. Veel had ze niet gezegd, alleen had ze haar arm om zijn schouder geslagen, toen hij had verteld wat er de afgelopen nacht met Matthijs was gebeurd en dat hij nu de politie wilde waarschuwen.

Ze was geschrokken, maar het bedenken van wat hij nu precies tegen de politie moest zeggen, had hen een beetje afgeleid. Het was goed om daar mee bezig te zijn. Kasper had de dingen die ze bedacht hadden puntsgewijs op een blaadje geschreven.

Ze waren naar een telefooncel gefietst, maar toen ze daar eenmaal waren, was hij opeens ontzettend zenuwachtig geworden. Was het wel goed wat hij deed? Hij had gezegd dat hij het morgen wilde doen. Flori had hem echter het briefje uit zijn hand getrokken en gezegd dat zij het dan wel zou doen.

(...)

‘Zijn achternaam weet ik niet, alleen zijn voornaam.’

(...)

‘Dat weet ik gewoon. En ik weet ook dat hij gisteravond iemand heeft neergestoken.’

(...)

‘Voor discotheek *The Dancer*.’

Kasper keek naar Flori. Hij schudde even van nee. Ze bedekte het spreekgedeelte van de hoorn met haar hand.

‘Wat?’ siste ze.

‘Niet zijn naam zeggen hoor.’

‘Tuurlijk niet.’ Ze haalde haar hand van de hoorn. ‘Wat zegt u?’

(...)

‘Die neergestoken jongen ken ik verder niet.’

(...)

‘Dat heb ik gezien.’

(...)

‘Nee, ik zeg niet hoe ik heet.’

Na deze zin legde ze resoluut de hoorn op de haak. ‘Zo, dat is genoeg. Toch?’

‘Top!’ Kasper stak zijn duim omhoog.

‘Dacht ik ook.’

‘En nu maar afwachten.’ Kasper duwde de deur van de telefooncel open.

‘Hoezo?’

‘Nou, of de politie iets gaat doen.’

‘Tuurlijk gaan ze iets doen.’

‘Misschien wel niet omdat we onze naam niet wilden zeggen.’

‘Toe zeg. Ze zullen heus gaan wel kijken.’

‘Denk je?’

‘Ja.’ Flori pakte haar fiets die ze tegen de telefooncel had gezet. ‘Ga je met mij mee?’ vroeg Flori.

‘Oké.’ En samen fietsten ze in de richting van Flori’s huis.

34.

Wel tien keer las Kasper het bericht dat op de stadspagina stond.

Politie maakt einde aan drugshandel in binnenstad

De politie heeft gisterochtend in een woning aan de Haderwikerstraat een einde gemaakt aan drugshandel en -overlast. Er werd een huiszoeking gedaan en er is een verdachte aangehouden. Later in de middag is er nog een tweede verdachte aangehouden. De inval in de betreffende woning is gedaan naar aanleiding van een anonieme tip.

De politie hield het adres al langer in de gaten omdat er klachten waren van omwonenden. In de woning trof de politie enkele honderden grammen heroïne en cocaïne aan en daarnaast een grote partij XTC-pillen. Ook is een hoeveelheid geld in beslag genomen, evenals een aantal gestolen goederen, waaronder mobiele

telefoons. De bewoner, de 22-jarige L.W., wordt tevens verdacht van poging tot doodslag. Hij is ingesloten.

Het was gelukt! Gelukt. **Politie maakt einde aan drugshandel in binnenstad.**

Automatisch pakte Kasper een schaar om het artikeltje uit te knippen.

Het was vijf dagen geleden dat ze gebeld hadden. Dit moest Flori weten. En Matthijs. Zijn broer had gelaten gereageerd, toen hij verteld had dat hij, of liever gezegd Flori, de politie had gebeld. ‘De politie zal zeker nog komen om me het een en ander te vragen,’ had hij gezegd. ‘Maar dat hadden ze ook gedaan als je niet had gebeld.’

‘Vind je het niet erg?’ had Kasper verbaasd gevraagd.

‘Het kan me niet schelen,’ had zijn broer geantwoord.

Kasper had zich over die houding verbaasd. Eerst wilde Matthijs absoluut geen politie en nu opeens vond hij het geen probleem. Hij snapte het niet, maar Matthijs had niets meer willen zeggen.

Kasper liep met het artikeltje naar boven en bleef staan voor Matthijs’ deur. Zijn broer was gisteren thuisgekomen.

Hij klopte.

‘Ja.’

Kasper duwde de deur open.

Matthijs lag in bed te lezen.

‘Kijk eens.’ Kasper stak hem het artikeltje toe. ‘Ludo en die andere vent zijn opgepakt.’

Matthijs pakte het berichtje aan. ‘Nou, mooi.’

‘Is dat alles? Ga je het niet lezen?’

‘Ik wist het al.’

‘Hoe dan?’

‘De politie vertelde het me.’

‘Zijn ze geweest?’

‘Ja, in het ziekenhuis. Ze wilden precies weten wat er gebeurd was en toen vertelden ze over dat telefoontje en of ik wist wie gebeld had.’

‘Wat zei je?’ Kasper keek zijn broer gespannen aan.

‘De waarheid.’

‘Alles? Ook dat ik, dat jij...’

‘Ja, alles.’

‘Dat wilde je toch niet?’

‘Maar nu wel.’

‘Kan het je niet meer schelen dan?’ Kasper keek zijn broer niet-begrijpend aan.

‘Nee, eigenlijk niet.’ Matthijs voelde met zijn hand aan het verband onder zijn pyjamajasje. ‘Toen Ludo dat mes eenmaal had...’ Matthijs huiverde. ‘Eerst stompte hij me en toen...’

Kasper zag hoe Matthijs het hoekje van de bladzijde die hij voor zich had, omrolde en weer gladstreek. Omrolde en weer

gladstreek. Steeds maar weer.

‘Waar is dat mes eigenlijk gebleven?’ vroeg Kasper.

Matthijs haalde zijn schouders op. ‘Geen idee. Misschien heeft Ludo het nog of anders de politie. Ik heb het in elk geval niet meer.’

‘Ze zullen denken dat het van Ludo is.’

‘Nee, want ik heb gezegd dat ik gestoken ben met mijn eigen mes.’

‘Moet je nu naar de gevangenis?’

Matthijs keek Kasper opeens recht aan. ‘Toen ik dat mes in mijn lijf voelde, dacht ik dat ik dood zou gaan. En weet je aan wie ik steeds moest denken?’

Kasper schudde zijn hoofd.

‘Aan mama. Dat ik het niet meer goed kon maken. Dat was een onverdraaglijke gedachte.’

Kasper keek naar Matthijs’ hand die nog steeds speelde met het hoekje van de bladzijde van zijn boek.

‘Ben je nu niet meer boos op mama?’

‘Jawel, dat is niet zomaar over. Maar ik mis haar zo.’ Hij slikte.

‘Waarom ging je dan nooit?’

‘Omdat ik haar pijn wilde doen.’

‘Dat is je dan goed gelukt,’ zei Kasper droog.

‘Ja. Stom hè?’

‘Zullen we dit aan papa laten lezen?’ Kasper hield het

artikeltje omhoog.

Matthijs streek de bladzijde glad. ‘Best, maar papa weet het meeste ook al. De politie heeft het hem verteld.’

‘Oh.’ Verbaasd keek Kasper naar zijn broer. ‘Wat zei papa?’

‘Niet zoveel. Hij voelt zich schuldig.’

‘Maar het is toch onze eigen schuld?’ Kasper keek Matthijs vragend aan.

Die knikte. ‘Ja.’

Kasper deed de deur open en riep naar beneden. ‘Pap, kom eens!’

De deur van de kamer ging open en dicht. Toen klonken de voetstappen van hun vader op de trap.

35.

Met tegenzin schopte Kasper zijn dekbed weg. Het was precies zeven minuten voor acht en hij zou zich moeten haasten om op tijd op school te zijn.

Alleen vandaag nog naar school en dan vanavond hun eerste klassenfeest. Daarna was het herfstvakantie.

Hij waste haastig zijn gezicht en handen bij de wastafel.

Zijn gedachten gingen even naar Ludo en die ander, zoals elke dag wel een paar keer. Ze zaten nog steeds vast en wachtten op een rechtszaak. Dat kon nog wel een poos duren, had de politie gezegd, want het onderzoek nam altijd veel tijd in beslag.

Kasper gooide zijn boeken in zijn tas en holde naar beneden. Zijn vader zat achter zijn krant een kop koffie te drinken.

‘Beetje aan de late kant.’

‘Verslapen.’

‘Slaapt Matthijs nog?’

Ja, die heeft vandaag de eerste twee uur vrij.’

Kasper zag dat zijn vader zijn pakje brood voor tussen de middag al klaar had gemaakt. Hij vond het wel grappig. Papa deed zo zijn best. Hij smeerde hun brood voor tussen de middag en hij probeerde meer thuis te zijn, in elk geval bij het avondeten.

De politie was nog een paar keer bij hen thuis geweest om Matthijs en hem te ondervragen. Apart. Matthijs' mes was in Ludo's huis aangetroffen met zowel de vingerafdrukken van Matthijs als die van Ludo erop.

De politie had gezegd dat Matthijs er waarschijnlijk met een flinke taakstraf af zou komen en hij met alleen een waarschuwing.

Kasper stopte het pakje in zijn tas, klokte een beker melk naar binnen en graaide een broodje van de schaal.

‘Dag pap, tot vanmiddag.’ Hij vloog de deur uit.

Het tweede uur kwam Lise de klas binnen met een stapel enveloppen in haar hand. Het werd meteen doodstil. Lise lachte. ‘Onder een hoedje te vangen, zijn jullie.’

Ze begon meteen uit te delen. Alhoewel Kasper allang wist wat zijn cijfers ongeveer waren, was het toch spannend. Hij slikte een keer toen Lise hem zijn rapport gaf. Snel haalde hij het rapport uit de enveloppe en zijn ogen vlogen langs de cijfers. Voor alle vakken had hij een voldoende. Vooral zessen en een paar zevens. Lager dan hij gewend was op de basisschool, maar dat gaf niet. Hij was allang blij dat hij geen onvoldoendes had.

Flori kwam bij zijn tafel staan. ‘Hoe is jouw rapport?’

Ze ruilden. Een beetje jaloers zag Kasper dat er bij Flori alleen maar achten op stonden.

‘Goed hoor.’ Hij gaf Flori haar rapport terug. ‘Ga jij vanavond ook?’

‘Tuurlijk.’

Lise had de laatste rapporten uitgedeeld. ‘Denk erom dat jullie de briefjes voor het ouderspreekuur direct na de vakantie bij de conciërge inleveren.’

In de klas was het rommelig. Iedereen liep rond en overal werden rapporten vergeleken.

‘Jongens ga zitten en stop je rapport in je tas.’ Lises stem klonk luid boven alles uit.

‘Toe nou, juf,’ riep Daphne. ‘Het is net zo gezellig.’

‘Vanavond is het tijd voor gezelligheid. Nu niet. Toe schiet eens op, allemaal op je plaats en je rapport in je tas.’

Iedereen zocht zijn plaats weer op en de rapporten verdwenen in de tassen.

‘En dan wil ik Irene, Daphne, Nick, Rogier en Masha straks het zevende uur nog even spreken.’ Lise pakte haar agenda en schreef er iets in.

‘Zeker slechte cijfers,’ riep Johnnie.

‘Maar het zevende uur zijn we al vrij,’ riep Irene.

‘Dat is toch niet zo erg? Straks ben je een hele week vrij,’ zei Lise.

‘Maar dan hebben we geen tijd om ons te verkleden voor de klassenavond.’ Irene keek Lise smekend aan. ‘Mag het niet in de pauze?’

‘Je hebt toch geen uren nodig om je op te tutten.’ Felicia gaf een duwtje tegen Irenes arm.

‘Al tut ze uren, dan lijkt het nog niets.’ Alhoewel Johnnie tegen Kasper fluisterde, kon de hele klas het horen. Iedereen begon te lachen.

‘Stommerd,’ siste Irene achterom.

‘Hé, hé, houd je een beetje in.’ Lises stem klonk streng. ‘Het lijkt me Irene, dat jij echt geen uren nodig hebt om goed voor de dag te komen. Je kunt best het zevende uur even bij me langskomen en trouwens, zo lang gaat het niet duren.’

‘Goed dan.’ Irene zuchtte zo diep, dat iedereen weer begon te lachen.

‘Kasper en Johnnie, als jullie even de video halen dan...’ Lise kon haar zin niet afmaken door het gejuich dat losbrak.

Even later zat de hele klas te kijken naar de film *Wilhelmina, koningin der Nederlanden*.

36.

‘Ik wil niet dat je me voor de school afzet.’ Met een nors gezicht keek Kasper uit het raam.

‘Waarom niet?’ vroeg zijn vader.

‘Gewoon, ik wil het niet. Stop hier maar en kom me hier ook maar weer vandaan halen.’

‘Nou ja.’ Zijn vader stopte.

Snel wipte Kasper de auto uit. ‘Tot straks.’ Hij gooide het portier van de auto met een harde klap dicht. Stom gedoe. Hij had gewoon op de fiets willen gaan, maar zijn vader had bedacht dat hij hem wilde brengen en halen. Om je dood te schamen.

‘Het komt mooi uit,’ had zijn vader gezegd, ‘want ik moet toch nog even naar de zaak. Dan kan ik je mooi halen en brengen. Een kind van twaalf laat ik niet om elf uur ’s avonds alleen rondfietsen.’

‘We fietsen met een groepje,’ had hij tegengesputterd.

‘Komt niks van in,’ had zijn vader gezegd.

Stom gedoe. Bij de deur van school ontmoette hij een paar jongens uit zijn klas. Zij kwamen lopend van de andere kant.

‘Zijn jullie niet op de fiets?’ vroeg Kasper.

‘Nee. Gebracht.’

Samen liepen ze naar het lokaal van Lise waar het feest

gehouden zou worden. De feestcommissie was nog druk bezig alles in orde te brengen. Alle tafels waren op de gang gezet en de stoelen stonden in een kring. Lise had van tevoren gezegd dat ze niet de hele avond disco wilde en dat ze voor het eerste uur iets anders moesten verzinnen. *Waar of niet waar* had de feestcommissie bedacht. Iedereen moest een belevenis vertellen en dan moest de rest van de klas beoordelen of dat waar of niet waar was. Voorwaarde was wel dat je moest kunnen bewijzen dat je verhaal klopte of niet.

De ramen waren dichtgeplakt met donker papier en er stond een paar discolampen. Tegen de muur stonden drie tafels met daarop snoep, chips en fris. De rest van de tafels stond op de gang.

Langzamerhand druppelde iedereen binnen.

Flori en Daphne zetten de muziek aan en sommige meisjes begonnen te swingen.

‘Moet je Irene zien, zeg,’ zei Johnnie tegen Kasper. ‘Ze heeft haar broek achterstevoren aangetrokken. Zou ze daar al die uren mee bezig geweest zijn?’

Kasper keek naar de dansende Irene. Ze droeg een strakke, zwarte broek met vanachter een opvallende zilverkleurige rits.

‘Het is niet makkelijk hoor, om zo’n broek achterstevoren aan te krijgen.’

‘Heb je dat wel eens geprobeerd dan?’ Johnnie grinnikte.

‘Nee, dat lijkt me gewoon.’

‘Proberen?’ Johnnie sloeg Kasper op zijn schouder. ‘Dan doen we allebei onze broek achterstevoren aan.’

‘Ik niet,’ zei Kasper.

‘Flauwerd.’

Johnnie keek nadenkend naar Irenes dansende billen waarop het zilverkleurige lipje van de rits bij elke beweging meedanst.

‘Durf jij eraan te trekken?’

‘Jij?’

‘Durven wel. Maar dan riskeer ik een lel.’

‘Nou en?’

‘Doe jij het dan,’ zei Johnnie.

Op dat moment zei Lise dat ze eerst iets te drinken en te eten mochten pakken en dan in de kring moesten gaan zitten. Iedereen schoof in de kring met een glas drinken en een handvol chips.

‘Dan gaan we nu het spel doen,’ zei Lise. ‘*Waar of niet waar*. We verdelen de klas in twee groepen. De groep die het meeste goed raadt, is de winnaar.’ Lise nummerde snel de kring rond. ‘Zo, nu gaan de nummers één in een halve cirkel bij elkaar zitten en de nummers twee ook.’

Het duurde even voor iedereen goed zat.

‘Wie begint?’ vroeg Lise.

‘Ik wel.’ Irene stak haar vinger op. ‘Mijn tante heeft deze

broek voor mij genaaid. En de rits achter is nep.'

'Wie zegt *waar*?' vroeg Lise. 'Alleen de nummers één mogen nu stemmen.'

Kasper en Johnnie keken elkaar aan. 'Vast,' siste Kasper.

Hij en Johnnie staken allebei hun vinger op en met hen alle nummers één.

'Onwaar,' jubelde Irene. 'Die rits is lekker echt, maar er zit wel een slotje op zodat je hem niet zomaar los kunt trekken.'

'Laat kijken.' Johnnie stond al half op.

'Ben je.' Irene liep naar Lise. 'Kijk maar.'

Lise keek. 'Klopt. De rits is niet nep. Geen punten voor de nummers één.'

Johnnie was de volgende die aan de beurt was.

'Omdat ik een goed rapport had, mocht ik van mijn moeder een tattoo laten zetten. Vanmiddag was er tijd genoeg, want ik hoef mij niet op te tutten...' Johnnie grijnsde naar Irene en de klas lachte. 'Ik hoefde mij dus niet op te tutten en ik ben naar zo'n man gegaan die tatoos maakt. En nu heb ik er een op mijn bovenarm. Waar of niet waar?'

Tussen de nummers twee werd druk overlegd. *Waar* kozen de meesten.

'Niet waar!' Johnnie stroopte zijn mouwen heel hoog op en er was niets te zien op zijn bovenarmen.

'Had best gekund,' riep Irene. 'Hij is er gek genoeg voor.'

'De volgende,' zei Lise.

De een na de ander kwam aan de beurt. Als laatste was Kasper. Hij had van tevoren bedacht te vertellen dat hij met judo de bruine band had. Hij had als bewijs zijn bruine band bij zich en zijn laatste judocertificaat dat gedateerd was op 28 juni van dit jaar.

Maar opeens schoot het door hem heen. Zou hij het vertellen van dat met Ludo? Zou hij dat doen? Wel doen, niet doen?

‘Ik heb de bruine band van judo,’ hoorde hij zichzelf zeggen. Hij zuchtte van opluchting. Dat met Ludo was een geheim en dat moest het blijven ook.

De muziek dreunde door het lokaal en de discolichten flitsten om beurten rood en blauw.

Kasper en Flori zaten naast elkaar op de grond met hun rug tegen de muur aan geleund. Ze keken naar hun dansende klasgenoten.

Flori’s hand pakte de zijne. ‘Zullen we ook dansen?’

‘Goed.’

En samen wrongen ze zich tussen hun dansende klasgenoten.

Epiloog

‘Kas?’ Matthijs duwde de deur open. ‘Gijs had een maffe mop, man. Horen?’ Hij wachtte niet op het antwoord.

‘Een Belg en een Nederlander zijn op safari. Plotseling staan ze oog in oog met een woedende leeuw. De Nederlander gooit een dikke steen, maar mist de leeuw. Ren voor je leven, schreeuwt hij in paniek tegen de Belg. Waarom zou ik rennen? vraagt de Belg. Ik gooide toch niet?’

Kasper lachte.

‘Wat doe jij eigenlijk?’ vroeg Matthijs.

‘Ik ga mijn verzameling zo meteen verbranden.’

‘Welke verzameling?’

‘Wat ik toen uitknipte over drugs en zo. Kijk maar.’ Hij pakte een handvol snippers.

Er vielen er een paar op de grond.

Matthijs raapte ze op.

Veroordeling drugsdealers een feit las hij. *‘Is dat van dat artikel dat er vanmorgen in stond?’*

‘Ja.’ Kasper pakte alles bij elkaar, stopte het in een plastic tas en liep ermee naar beneden.

Sammie zou wel verdrietig zijn. Hij was nog een keer naar de boekwinkel geweest, al wist hij eigenlijk niet waarom.

Misschien omdat ze hem toen geholpen had.

Sammie had gezegd dat ze bij Ludo zou blijven, wat er ook gebeurde.

Dat ze wist dat hij als kind door zijn moeder was mishandeld en in wel vijf verschillende pleeggezinnen had gezeten.

Dat ze op hem zou wachten.

Dat ze hem zou helpen.

Dat ze van hem hield.

Ondanks alles voelde Kasper medelijden met Ludo.

Matthijs had schamper gelachen om die vijf pleeggezinnen.

‘Zielig,’ had hij gezegd. ‘Nee, nu begrijp ik het helemaal. Hij kon er niets aan doen. Bah, ik kots ervan! Als ze maar zielig genoeg zijn mogen ze zeker alles doen.’

Kasper pakte de lucifers uit de keuken en nam ze mee naar buiten.

Daar schudde hij de zak snippers in de vuurkorfleeg.

Hij hoorde de achterdeur opengaan en keek om.

Het was Matthijs.

Met een langzame haal van de luciferkop langs het doosje maakte Kasper een vlammetje.

Een paar tellen hield hij de brandende lucifer in zijn hand en toen gooide hij hem in de korf.

Even laaide het vuur in de korf hoog op en het papier

verkoolde razendsnel.

*Toen doofden de vlammen en lieten een hoopje zwartgrijze
as achter. Kasper pakte wat in zijn hand en blies het weg.
Matthijs volgde zijn voorbeeld.*

*Kleine asdeeltjes verstoven naar alle kanten.
Het was voorbij.*